

Phúc Yêu

Contents

Phúc Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	22
3. Chương 3	41
4. Chương 4	61
5. Chương 5	81
6. Chương 6	100
7. Chương 7	118
8. Chương 8	140
9. Chương 9	160
10. Chương 10	176
11. Chương 11 End	186

Phúc Yêu

Giới thiệu

Thiết Mộc Ứng không biết nữ nhân gốc nghề Kim Phúc này ở đâu ra, xuất thủ cứu hần. Tất cả c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-yeu>

1. Chương 1

Bánh bao ở nơi nào?

Kim Phúc vừa tiến đến “Thiệt thành”, đều không trông thấy ai bán bánh bao, chỉ nhìn thấy nhiều người bộ dáng giống nàng có vẻ rất đói, lại ngồi trước đường, thậm chí có người nằm luôn xuống đường.

Ca ca của nàng gạt người! Dám nói “Thiệt thành” cứ ba bước là có một tửu lầu, năm bước là một tiểu điểm bán trái cây cùng bánh ngọt? Cái gì gọi là tùy tiện đi vài bước, sẽ đụng phải người bán bánh bao rong?

Kim Phúc khuôn mặt nhỏ nhắn mướt mà thở phì phì cố giữ lấy hai gò má, nha, hai má nàng nếu so với bánh bao trắng cũng không khác mấy đâu.

“Ở chỗ nào bán bánh bao?” Kim Phúc hỏi người qua đường.

“Bánh bao?” Người qua đường cười lạnh một tiếng, nàng ta gầy chỉ còn da bọc xương. “Người hiện tại có phúc để ăn?”

“Ta không ăn phúc, chỉ ăn loại bánh bao tròn này.” Kim Phúc nghiêm nghị hai tay chỉ lên trên đầu nàng.

Ách. Ca ca nói đây không phải nói búi tóc bánh bao, nàng thấy bánh bao có cái gì gọi là giống búi tóc trên đầu nàng, tóm lại lần đầu tiên hẳn nhìn thấy một tiểu cô nương có hai búi tóc vui nhưng đáng yêu như vậy, bộ dáng trông rất giống tiểu hồ lô trong tranh.

“Trong thành nếu có bánh bao, bên đường sao lại có nhiều dân đói như vậy. Trong thành tất cả các gia súc đều bị quân Chu gia lấy đi sung công.” Một ông lão với hơi thở khó nhọc lên tiếng.

Ông lão chưa kịp nói xong, vài tên mặc quân phục binh sĩ màu vàng cười ngựa phi vút qua, bụi bay dày đặc, còn xộc thẳng vào mặt Kim Phúc. Mặt tròn của nàng lập tức vo thành một nắm.

“Phì phi.” Kim Phúc cố hít sức nhổ ra hết bụi đất trong miệng.

“Các người tránh ra, không được phép đứng chặn giữa đường!” Bọn lính quơ trường tiên, ngăn giữa đường đẩy những người khác vào hai bên lề.

Kim Phúc bị bất ngờ không đứng vững liền bị ngã vào trong, bàn tay trước chạm đất do ma sát mạnh mà bị thương.

“A...đau quá.” Kim Phúc ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai mắt nhắm lệ thối thối miệng vết thương.

“Haha.” Binh lính thấy vậy lớn tiếng cười rồi bỏ đi.

“Cái này có gì buồn cười?” Kim Phúc đẩy tức tối, hỏi một người đứng bên cạnh đang ôm đứa nhỏ mới sinh khuôn mặt tái nhợt.

“Đó là kiêu ngạo! Là đang ở cười nhạo chúng ta. Thành chủ của Thiết thành thừa dịp em trai ra ngoài chinh chiến, rồi nghe những lời gièm pha của phụ nữ Hồng gia, mở cổng thành dung túng địch nhân vào thành!”

Nam tử đang tái nhợt thiếu sức sống kích động rống to, oa nhi trong lòng ngực của hắn liền oa oa khóc nỉ non .

Kim Phúc đến bên cạnh, chỉ thấy oa nhi khuôn mặt bất quá chỉ bằng một cái bánh bao nhỏ, đã khóc đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Này có người lớn bên cạnh, vì sao lại khóc?” Kim Phúc đến kỳ quái hỏi.

“Mẹ đứa bé tại chiến trường loạn lạc qua đời, hài tử không có sữa để uống, không có cháo để ăn, đã một ngày chưa có ăn thứ gì vào bụng, một tiểu oa nhi thì làm sao chịu được đói.” Thôi Trường Xuân vừa nói đến vậy, lệ không khỏi rơi xuống má.

Kim Phúc thấy oa nhi khóc đến đỏ đậm khuôn mặt, nàng phút chốc xót xa, trong túi áo còn một ít thức ăn, nàng do dự mân mân đôi môi.

“Oa.. . . . Oa.” Oa nhi đột nhiên quay đầu đối với nàng tuôn ra một tiếng khóc lớn hơn.

Kim Phúc đến đã giật mình, “đông” một tiếng cái mông lại chạm đất.

“Được rồi. Cho người một nửa là được.” Kim Phúc đến lăm bắm thò tay vào trong bao quần áo móc ra một quả màu vàng, phân thành hai nửa, lần lượt một bên cho chaoa nhi.” Cho người.”

“Thôi Trường Xuân tạ ơn cô nương ân cứu mạng!” Thôi Trường Xuân tiếp nhận lấy nửa phần ăn, lập tức đưa vào trong miệng.

“Uyuy. Cái này không phải cho người, nhỏ ra a!” Kim Phúc tới bắt ở yết hầu Thôi Trường Xuân , đem hắt theo mặt đất để cao ít nhất một thước.

“Cô nương. Oa nhi mới một tuổi, thôi mỡ phải cắn nát trước sau mới có thể cho cho oa nhi ăn.” Thôi Trường Xuân lè lưỡi, thở không nổi nói.

“Ân.” Kim Phúc liền buông tay ra, Thôi Trường Xuân nặng nề ngồi trên trên mặt đất.

“Oa.. . . .” Oa nhi lại như bị kinh động, khóc lớn lên.

“Thật ồn ào!” Kim Phúc bịt lấy hai tai, dùng chân đạp Thôi Trường Xuân. “Người nhanh chơ nó ăn, không được ăn vụng. . . .”

“Cô nương, lòng từ bi, mẹ ta ba ngày chưa ăn cơm rồi!” Một nam tử bốn mươi tuổi, quỳ gối trước mặt nàng dập đầu.

“Chata bảy mươi rồi, người già cũng như hài tử chịu không được đói a.”

Kim Phúc đột nhiên ngược mắt nhìn lên, bị hù đến nổi đồ ăn trong áo suýt rớt ra

Trước mặt của nàng khi nào lại quỳ hàng chục người thế này a? !

Kim Phúc hai tay ôm ngực, cảm thấy những người này thật đáng sợ, bọn họ làm sao biết nàng còn có thức ăn!

Đều cho bọn hắn, nàng ăn cái gì!

Tuy nhiên nàng không ăn, cũng sẽ không có chết. Chính là, nói không ăn vậy..., nhưng vẫn muốn muốn ăn, nếu không ăn, nàng sẽ không thể chuyên tâm tu hành. Cho nên, nàng nhất định phải ăn no bụng .

“Cô nương hảo tâm, a, cô nương rủ lòng thương,.”

Kim Phúc nhìn những người kia cúi quỳ trước mặt mình, mỗi người sắc mặt ai cũng đều xanh xao, họ thật sự rất đói a.

Nàng lấy quả Phụng Hoàng để trong ngực ra, phân chia đều phát cho từng người. Nàng còn không kịp ngăn cản, bọn họ ngay cả chưa lột vỏ cũng gặm xuống.

Mà mọi người ăn loại quả này vào, chỉ cảm thấy một cỗ hơi ấm từ người lan dần tứ chi, như là đã được ăn đầy đủ ba ngày, cảm thấy khỏe hẳn.

“Cô nương, cô là từ nơi khác đến sao?” Thôi Trường Xuân ôm hài nhi đã không còn khóc quấy hỏi.

“Tìm coi đó.” Kim Phúc chỉ tay lên đỉnh núi Bạch Tuyết Linh Sơn.

“Cô nương từ Linh Sơn xuống, khó trách trên người có quả Phượng Hoàng, ta mới nhấm một chút, sinh lực khỏe lên gấp trăm lần.” Thôi Trường Xuân nói xong, bên cạnh rất nhiều người nghe vậy cũng đều phụ họa lên.

Mọi người đều biết Linh Sơn có rất nhiều điều kỳ lạ, nhìn cô nương này vẻ mặt không nhiễm phàm tục, thần sắc tinh khiết, nhìn lâu cũng cảm thấy có vài phần không giống bình thường.

“Nói nhảm, Phượng Hoàng mười năm mới kết quả một lần, một quả có thể chống đỡ mười ngày ăn, ăn vào đương nhiên sinh lực tốt gấp trăm lần.” Kim Phúc đến đây mà không có bánh bao ăn, chán đến chết nói.

Lời vừa nói ra, chúng thanh liền xôn xao.

“Đặt cô nương ân huệ ban thưởng trái cây quý, đợi sau khi tướng quân của Thiết thành trở lại, chúng ta nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp.” Mọi người đồng loạt nói ra.

“Kim Phúc ta đây không cần các người phải làm trâu làm ngựa, chỉ cần bánh bao.” Nàng cái miệng trề ra, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm.

“Chờ tướng quân trở về, Kim cô nương muốn bao nhiêu bánh bao thì sẽ có bấy nhiêu bánh bao! Cô không biết Thiết thành chúng ta trước dựa vào tướng quân tài giỏi để trấn thủ, thời kỳ thái bình, chừng vài vùng có một nửa gia đình giàu có. . . .” Thôi Trường Xuân nói ra.

Kim Phúc không có hào hứng nghe nhiều như vậy, cái ki chằng liên quan gì nàng, vội vã hỏi: “Hắn khi nào trở về?”

Nàng lời còn chưa nói xong, đột nhiên ngời rục xuống, nghiêng đầu để tai sát mặt đất.

“Làmsao vậy?” Mọi người tò mò vây quanh hỏi.

“Rầmrầm rầm oanh. Thật nhiều người phi mã đang đi về hướng này ” Kim Phúc ngẩng đầu, mặt đều dính bùn đất.

“Nhấtđịnh là thành chủ trở về rồi!” ThôiTrường Xuân bật thốt lên nói, đưa tới mọi người một hồi hoan hô.

“Phíađông Giác thành Chu gia quân đang nắm giữ, người trấn thủ thiếu, chúng ta chạynhanh đến đó giúp tướng quân mở cửa thành.”

“Chỗđó có Chu gia quân! Dao thương không có mất, chết người hàng loạt, ta trên cócha mẹ, dưới còn con nhỏ hai tuổi.”

Một đám người thất chủ bất thiết??? hết tranh luận rồi đứng bất động nhìn nhau

Kim Phúc tới nghe được móng ngựa thanh âm ngày cànggần, nàng hai tay tra eo, hét lớn một tiếng

“Tadi Giác thành mở cửa cho tướng quân của mấy người vào thành!” Như vậy nàng mới có bánh bao ăn.

Thôi Trường Xuân vừa nhìn thấy nàng bộ dáng đông dạc,lập tức nước mắt liền chảy ra

“Tiểucô nương này ở nơi khác đến cũng đứng về phía bên ta, chúng ta còn do dự cái gì! Chẳng lẽ muốn tro mắt nhìn Tướng quân ở ngoài thành khổ chiến sao?” Thôi Trường Xuân công đưa nhỏ lên, là người đầu tiêntheo sau lưng Kim Phúc.

“Đúngvậy a đúng vậy a, nhanh giúp cho tướng quân kia trở về thành.” Kim Phúc khoa chân múa tay vui sướng, phẳng phất đằngtrước đã có một núi bánh bao đang đợi nàng.

Có người cúi đầu tránh đi ánh mắt của nàng, cũng đã có nhiều người gia nhập phía sau của nàng, đội ngũ truyền với nhau từ tai này đến tai người khác, kéo đến càng lúc càng dài, càng lúc càng đông.

Kim Phúc không để ý người nối phía sau mình đã dài giống như một con rồng, chỉ biết là sắp có bánh bao ăn, cho nên vui vẻ ngâm ngàm hát.

Khi kéo dài đến một tửu lâu nhỏ, một quân lính đang đi tên tiểu tướng uống rượu say khướt ngã qua ngã lại đi đến

“Tạo phản sao? Các ngươi bọn súc sinh toàn bộ cắt hết cho ta!” Tiểu tướng của quân địch trừng đôi mắt say hồng, chửi ầm lên nói.

Quần chúng tất cả đều không có lên tiếng, hoảng sợ đứng lùi dần

“Các ngươi đông người như vậy việc gì phải sợ bọn chúng?” Kim Phúc đến kỳ quái nói.

Nàng lời nói chưa dứt, gần trăm nam tử liền hướng ba gã quân địch một loạt tấn công, quân địch lập tức bị đè ép trên mặt đất.

“Rất tốt, rất tốt.” Kim Phúc rất hài lòng, tiếp tục đi lên phía trước.

Quần chúng vang lên một hồi tiếng hoan hô, đoàn người khí chất cao ngời

“Tướng quân. tướng quân. Tướng quân” Có người dẫn đầu hô to lên.

“Bánh bao tướng quân! Bánh bao tướng quân!” Kim Phúc tới cũng đi theo hét lớn hai tiếng.

Tất cả mọi người kỳ quái nhìn nàng.

“Nhìn cái gì? Chẳng lẽ các người không muốn ăn bánh bao sao?” Kim Phúc đến kỳ quái trừng mắt ngược trở về.

Đã lâu rồi không nhớ hương vị thịt quăn chúng vội vàng gạt đầu, vội vàng đuối kịp cước bộ của nàng, vội xông hướng cửa Giác thành, cùng đội tướng quân đoạt lại Thiết thành, trả lại cho bọn họ thời gian yên bình trước kia

Nhanh! Mau lên!

Thiết Mộc Ung thân thể trắng kiệu cười trên lưng Cao Mã, một loại tư thái dũng cảm từ sau lưng vượt lên đầu mấy ngàn danh quân Thiết gia, hướng phía Thiết thành phóng tới.

Trừ tiếng vó ngựa ra, một đoàn quân đội yên tĩnh không một tiếng người nói chuyện

Thượng giáp màu đen bảo vệ toàn thân Thiết Mộc Ung, mũ giáp phía dưới vón vện lộ ra cái cằm nhọn cương nghị cùng đôi con ngươi sắc bén sáng ngời đao kiếm

Mắt Thiết Mộc Ung thấy một số người đứng ngay cổng Thiết thành, hấn lợi hại nheo mắt, phần nộ trừng mắt nhìn trên cửa thành nhiều quân “Chu” gia

Không biết Thiết thành dân chúng hôm nay tốt không? Quân Chu gia từ trước đến nay không hề hiền lành, đốt giết bắt người cướp của, hủy hết lương thảo trong thành, khiến dân chúng chết đói chính là thủ đoạn của bọn chúng

Thiết Mộc Ung hàm răng xiết chặt, thân dưới hắc mã càng thêm phi chạy nhanh chóng.

Trên tường thành quân Chu gia vừa nhìn thấy “Thiết gia quân” đột kích, vội vàng kích trống thổi còi.

“Thành chủ Thiết thành đã đầu hàng, Thiết gia quân tiến công chính là tạo phản, nhanh lên vứt bỏ vũ khí, miễn cho tội chết!” Chu gia quân khiêu chiến đứng trên thành, lớn tiếng hét to nói.

Thiết Mộc Ứng con mắt hào quang lạnh lẽo nhìn xem binh tướng của địch sắp xếp cung tiễn thủ.

“Làm phản chính là các ngươi dám dẫn binh chiếm thành, không khác nào loại cầm thú!” Thiết Mộc Ứng trợn mắt, phát ra một đạo sư tử gầm kinh thiên động địa.

Người thân, cha mẹ, vợ con của những binh sĩ “Thiết gia quân” đều đang ở trong thành, toàn quân phía bên ngoài nghe tướng quân của mình oai phong khiêu chiến, nên cũng bộc phát những tiến gươm nhẹ cầm phần trong lòng.

“Tiến lên!” Quân Thiết gia đồng thanh lên tiếng, oanh oanh liệt liệt cùng tướng quân dẫn đầu chiến đấu.

Trên tường thành Chu gia quân thất kinh hoảng sợ nhìn Thiết gia quân trì mã cử động lá chắn liên tiếp tới gần, nhớ tới Thiết gia quân có danh tiếng bất khả chiến bại, tất cả đều không tự chủ được co rúm người lại.

Ai mà chưa từng nghe qua năm đó Thiết gia quân chỉ dùng ba nghìn đại quân ba ngày ba đêm công thành, đánh chiếm bạo ngược vô đạo “Lạc thành” có đến hai vạn đại quân đều trở thành chuyện tích.

“Bất tên!” Tướng quân Chu Kỳ của Chu gia quân hạ lệnh.

Trong khoảng thời gian ngắn, tên bay như mưa.

Chỉ là, tên bay như rừng rậm, nhưng không làm cho một binh sĩ nào của Thiết gia quân ngã xuống, bọn họ đi tới tiến độ thậm chí không giảm, mà ngược lại di chuyển rất nhanh liền kiểm hãm quân địch trước mặt.

“Đánh!” Thiết Mộc Ứng ra lệnh một tiếng, hàng thứ nhất Thiết gia quân đã tiến xác tường thành, mười tên công thành, tay lập tức leo lên trên.

Chu gia quân mới căng dây cung bắn tên, đối phương đã bò lên trên tường thành.

“Đồ vô dụng! Bọn chúng đều ngay trước mắt, cũng bắn không trúng một người sao?” Chu Kỳ lớn tiến mắng rửa.

“Bọn họ đầu đội mũ sắt, đeo mặt nạ, không có một tắc khe hở.” Một binh cung tiễn thủ nói ra.

Cung tiễn thủ lời chưa kịp dứt, Thiết gia quân đã dọc theo lỗ châu mai trèo lên phản công.

“Hàng thứ hai vào chỗ.” Thiết Mộc Ứng khẽ quát một tiếng.

Thiết gia quân hàng thứ hai cung tiễn thủ đã hướng phía trên tường thành bắn, tuy là ngược gió từ trên xuống, nhưng cung tiễn lực đạo lại vẫn mạnh mẽ bắn về phía quân địch.

Chu gia quân tiếng kêu gào thê thảm đều trúng tên ngã xuống đất, càng ngày càng nhiều quân Thiết gia chiếm lên thành tường.

“Tướng quân, phía đông Giác thành có một tiểu đội dựng cờ “Thiết gia quân” đứng lên công kích, chỉ sợ là quân địch cố ý sắp đặt.” Phó tướng Lý Hổ “Thiết gia quân” giục ngựa tiến lên báo cáo.

“Người ở đây phụ trách ra lệnh.” Nói xong Thiết Mộc Ứng khoải mã hướng Giác thành chạy tới, nhanh tựa như tia chớp xuyên qua tầng tầng quân đội, như giẫm trên mặt đất bình thường không hề trở ngại, đủ thấy thuật cưỡi ngựa cao siêu.

Chỉ thấy Thiết thành dân chúng toàn bộ chen chúc tạigiác thành, liêu minh quơ cờ Thiết gia quân, chính là người đứng đầu dẫn quân,tại sao là

Một tiểu cô nương?!

Thiết Mộc Ứng để mắt nhìn về phía tiểu cô nương vẻ mặtđang cao hứng bừng bừng, lại nhìn phía sau nàng dân chúng bộ dáng tựa hồ nhẫynhót như chim sẻ, tâm trạng liền nhẹ nhàng thở ra.

“Trong Giác thành là người một nhà, người dẫn chính là nhân quân trước đây.” Thiết Mộc Ứng khoái mã quay về đối Lý Hổ nói ra.

Lý Hổ mới xoay người, Thiết Mộc Ứng cũng đồng thời đốilính liên lạc hạ lệnh.

“Cánhquân bên trái vào thành, một đội quân tấn công tường thành, trung đội theo tatiến công cổng chính Thiết thành.”

“Dừngtay!” Trên tường thành, tướng quân Chu Kỳ của Chu gia quânmột tay cầm kiếm, đâm về thành chủ Thiết Minh Anh mặt mày đã trắng bệch.“Nếu như muốn ca cangười Thiết Minh Anh có thể sống sót..., mau ngoan ngoãn đầu hàng.”

Thiết Mộc Ứng con người đen trừng hướng lên tườngthành nhìn ca ca Thiết Minh Anh khác mẫu của mình.

Vì một người nhu nhược, vì không biết thương cảm dânchúng thẳng tay ăn chơi sa đọa, nên đầu hàng địch làm cho toàn thành người dânchịu khổ? Phụ thân lại cho rằng vì chính người nên dân mới khổ sở, nào nghĩ từkhi Thiết Minh Anh lên làm Thành chủ, lại làm cho nhân dân càng chịu khổ hơn.

“GiếtThiết Minh Anh! Chúng ta không cần loại người chỉ biết núp ở váy mẹ uống rượuăn thịt, làm cho người dân trong thành chịu bao nhiêu cực khổ!” Trong thành tinh thần quân chúng sục sôi rống to baythăng lên trời xanh.

Thiết Minh Anh hai chân mềm nhũn, chớp mắt trắng bạch,ngất đi.

“Thế cục hôm nay đã đổi, người nếu như giết Thiết Minh Anh, chính là tổn thất đến dân chúng Thiết thành. Thiết gia quân tuyệt không tha nhẹ cho người!” Thiết Mộc Ứng hai mắt nhìn thẳng Chu Kỳ, tay phải vung lên. “Thiết gia quân, vào thành!” Lời nói vừa dứt, Thiết gia quân binh phân ba đường, thế như chẻ tre tới gần về phía trước.

Thiết Mộc Ứng mới đến trước cửa thành, còn không có hạ lệnh công thành, cửa thành cao ba trượng từ từ mở ra, trước mặt hắn chính là tiểu cô nương gương mặt tròn tròn khi này. Tiểu cô nương này trên đầu có hai búi tóc cũng tròn, vẻ mặt rất buồn, lại mở to đôi mắt sáng long lanh yên lặng nhìn hắn, hơn nữa “Về mặt vui vẻ?”

Thiết Mộc Ứng nhìn xem nàng, mày rậm càng nhăn lại.

Tên thủ lĩnh ngồi trên Cao Mã, thoát nhìn mặt rất hung, khí thế so còn dọa người, nam nhân này chính là tướng quân a! Kim Phúc chẳng say đối với hắn chói lợi cười.

Nàng nguyên bản tại Giác thành vừa diễn xong cảnh tay không đoạt được bách đao, vừa nghe đến tướng quân này bị giam ở ngoài cửa vào không được, liền xung trận lên ngựa tiến tới đây.

Bánh bao tướng quân nếu không thể vào thành, nàng cái này một chuyến đi chẳng phải hao công tổn sức mà không được gì. Vì vậy, trong lúc đó nàng giống như con khỉ trái chui phải nhảy tiến vào quân địch, mạnh mẽ đêm tối xông thẳng cổng thành chính.

“Bánh bao tướng quân, nhanh nhanh tiến vào!” Kim Phúc đến một bên đẩy cổng ra, vừa hướng Thiết Mộc Ứng vẫy tay.

Thiết Mộc Ứng không biết cô nương tự ý đổi tên hắn thành bánh bao này là ai, chỉ cảm thấy nàng thần lực phi phàm, hẳn là nhân tài. Hắn giục ngựa, đi qua bên người nàng thì gật đầu hướng nàng thăm hỏi.

Kim Phúc tới gặp trạng, cười đến híp mắt không thấy thái sơn .

Nàng hướng hân vươn tay

A? Thiết Mộc Ứng sau khi cưỡi ngựa như bay qua bên người nàng, Kim Phúc tới đây mới lấy lại tinh thần, hai tay nhìn rỗng tuếch .

“Bánh bao ? Không phải nói tướng quân vừa về đến thì có thể có bánh bao ăn? Hay là hân muốn tới địa phương khác trao đổi?” Kim Phúc dạo qua một vòng, chỉ thấy quần chúng ở cửa tất cả đều theo đuôi Thiết gia quân, hướng phía trong thành đi đến.

Ánh mắt của nàng sáng ngời, cảm thấy mừng rỡ

Nhất định là muốn đến nơi khác để đưa bánh bao rồi, nàng cũng muốn nhanh chóng lấy bánh bao nha.

Kim Phúc cước bộ nhanh hơn, thở phì phò vài tiếng liền lại lần nữa tiến vào giữa quần chúng, liều mình chạy về phía sau lưng Mộc Ứng.. . . .

Lúc này, Chu Kỳ vừa thấy Chu gia quân liên tiếp bại lui, vội vàng bắt Thiết Minh Anh đi xuống thành lâu, chỉ hy vọng Thiết Mộc Ứng còn có chút tình cảm anh em, như vậy con bài trong tay hân mới có tác dụng.

“Thiết gia quân không giết người đầu hàng, còn không mau đầu hàng.” Thiết Mộc Ứng oai phong ngồi trên trên ngựa đen, khuôn mặt tràn đầy chính khí, đáng người bất phàm.

“Tĩnh lại cho ta!” Chu Kỳ đánh cho Thiết Minh Anh một cái tát, muốn hân cầu tình. Thiết Minh Anh rên rỉ tỉnh lại, vừa nhìn thấy Thiết Mộc Ứng đứng đằng trước, nước mắt nước mũi toàn bộ phun ra.

“Đệ đệ tốt, người phải cứu mạng ta a! Đều là Hồng Tuyết Anh yêu phụ kia bảo tam ở cửa thành” Thiết Minh Anh kêu to.

“Buônghắn ra, ta cam đoan khi trục xuất ngươi rồi đi sẽ không còng tay xiềng chân, chừa cho ngươi chút tôn nghiêm.” Thiết Mộc Ứng nhìn Chu Kỳ, con mắt sát khí mang đầy sát khí, chỉ sợ cả Chu gia quân cũng không phải đối thủ của hắn.

“Khẩu khí thật là lớn, ai nói Chu gia quân nhất định sẽ thua.” Chu Kỳ bả đao càng ép vào trong cổ Thiết Minh Anh.

“Ngươi nhìn cho kỹ ai đang nắm cục diện.” Thiết Mộc Ứng lạnh lùng cắt đứt lời của hắn.

Chu Kỳ nhìn lại, thiếu chút nữa chân quỵ xuống mặt đất, mới một cái nháy mắt, tường thành trong ngoài đều bị Thiết gia quân cho đoàn đoàn bao vây .

“Ta biết ngươi sẽ làm được!” Thiết Minh Anh lau đi nước mắt nước mũi trên mặt, quay đầu hướng Chu Kỳ quát. “Ngươi cái tạp chủng này còn không mau thả ta ra!”

Chu Kỳ nheo mắt, chủy thủ càng thêm đâm vào cổ Thiết Minh Anh , chảy ra một vết máu.

“Đánh chó phải nhìn mặt chủ, ngươi hiện đang đứng ở địa bàn Thiết thành” Thiết Mộc Ứng cười bỏ thiết chế mặt nạ bảo hộ hương đến bên cạnh địch càng lúc càng gần, truyền lệnh tiểu binh vội vàng tiến lên tiếp nhận.

Một hồi gió lạnh thổi qua, tóc đen Thiết Mộc Ứng trong gió rét giơ lên, đôi mắt lạnh như băng không hề có tia tình cảm, làm cho người gặp phải hoảng sợ.

“Ta thả hắn, ngươi phải bảo vệ mạng ta” Chu Kỳ nắm chặt chủy thủ, biết rõ Thiết Mộc Ứng nhất ngôn cửu đỉnh (đã nói là sẽ làm)

Thiết Mộc Ứng sau khi gạt đầu, Chu Kỳ nghe một cổ nước tiểu mùi khai, cúi đầu xem xét —— Thiết Minh Anh cứ nhiên sợ đến tiểu trong quần.

“Đithôi, kẻ vô dụng.” Chu Kỳ khinh thường đem Thiết Minh Anh đẩy về phía trước. Thiết Minh Anh bị ngã sấp bên chân Thiết Mộc Ứng, Thiết Mộc Ứng thân thủ nâng hắn dậy.

“Tasẽ ban cho ngươi bổng lộc cùng châu báu.” Thiết Minh Anh cầm chặt lấy cánh tay Thiết Mộc Ứng, lớn tiếng nói ra.

“Ngươi nên cứu chính là dân chúng Thiết thành. Cha khi còn sống đã thông báo, không thể để cho bọn họ bị đói, đông lạnh, kết quả ngươi làm cái gì?” Thiết Mộc Ứng mắt lóe ra ánh sáng lạnh, vừa nghiêm khắc trừng hắn.

“Thiết Mộc Ứng làm thành chủ! Thiết Mộc Ứng làm thành chủ!” Quần chúng trong thành la lên.

Thiết Mộc Ứng mặt không thay đổi đứng ở tại chỗ, dưới cao nhìn xuống Thiết Minh Anh.

“Ngươi nghĩ soán vị!” Thiết Minh Anh trừng hắn, tức giận đỏ bừng mặt.

“Tanguyên không có dã tâm soán vị, là chính ngươi vô dụng khiến ta phải làm ra hành động vậy”

Thiết Mộc Ứng trước bước một bước, Thiết Minh Anh lảo đảo lui về phía sau, giẫm phải áo bào, liền ngã.

Thiết Mộc Ứng cánh tay dài duỗi ra, lại lần nữa kéo hắn. Thiết Minh Anh đột nhiên duỗi ra móng tay chụp vào khuôn mặt Thiết Mộc Ứng.

Mặt Thiết Mộc Ứng liền bị cào cho một đường chảy máu.

“Haha ha.” Phó tướng Lý Hồ Thiết gia quân đang ôm bụng cười lớn. “Đàn bà mới lấy tay bắt người!”

“Người mơ tưởng lên làm thành chủ! Ta mới là thành chủ!” Thiết Minh Anh ngửa mặt lên trời cười dài, đôi mắt hiện lên hào quang đặc ý.

Thiết Mộc Ung thân hình tinh trắng lắc lư, trong nháy mắt mọi thứ trước mặt trở nên một mảnh mơ hồ, thân hình gần ngã xuống.

“Trên móng tay của người có độc.” Thiết Mộc Ung trán đổ mồ hôi lạnh, cảm giác có cổ mùi tanh dưới cổ họng.

“Loại độc này chuyên môn đối phó với loại người như người hèn hạ muốn cướp ngôi.” Thiết Minh Anh kêu to.

Thiết Mộc Ung một tay bóp ở cổ Thiết Minh Anh, đem cả người hất cử động cao đến hai chân rời đi mặt đất.

Thiết Minh Anh gương mặt chuyển thành tái nhợt, đầu lưỡi nhả dài ra.

Thiết Mộc Ung cảm thấy hai tay đang run rẩy, từ trước đến nay thói quen sức nặng khô giáp, vậy mà lúc này đây ngay cả sức cũng không còn.

Hai đầu gối hất mềm nhũn, cả người đột nhiên té trên mặt đất.

Thiết Minh Anh bị hất đặt ở thân dưới, mạng may mắn còn giữ được.

“Mau đưa giải dược!” Lý Hồ một quyền vung đến trước mặt Thiết Minh Anh.

“Giải được trong phủ, chờ các người tìm được thì hấn đã chết.” Thiết Minh Anh cười hưng phấn, cảm thấy Hồng Tuyết Anh bảo hấn giữ độc được này, tùy thời hạ độc Thiết Mộc Ứng, quả nhiên là diệu kế.

Lý Hổ xem xét Thiết Mộc Ứng lúc này hai mắt nhắm nghiền, đôi môi trắng xanh, hấn tức giận dùng chân giẫm lên lưng Thiết Minh Anh, làm cho hấn quỳ rạp trên mặt đất lớn tiếng thét lên.

“Tướng quân chết, chúng ta liền giết người chôn cùng hấn!” Lý Hổ nói ra

“Lý Hổ, mau đến.” Thiết Mộc Ứng hơi thở mong manh nói.

Lý Hổ tiến lên đưa lỗ tai nghe lệnh, lập tức dựa vào lời căn dặn đem Chu gia quân giải vào đại lao, miễn cho bọn họ có cơ hội có thể lần nữa xâm hại nhân dân Thiết thành.

Mọi việc phân phó xong, hai đầu gối Lý Hổ quỳ xuống đất, nước mắt tại hốc mắt đảo quanh, cảm động và nhớ nhung tướng quân trước khi chết.

“Bán bao tướng quân! huynh không thể chết được!”

Đột nhiên, một tiếng kêu to từ khoảng không vọng đến, một đoàn thân ảnh bay thẳng đến trước mặt Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng hai mắt miễn cưỡng mở ra một đường nhỏ, nghĩ rằng cô gái nhỏ này lại nhận nhầm người

Kim Phúc đến bắt lấy hai bả vai Thiết Mộc Ứng, trực tiếp đem hấn cả người đều nhấc lên.

“Người chết, bao tử của ta làm sao bây giờ?” Nàng đem mặt thẳng tiến đến trước mặt hấn.

Có tử khí!

Kim Phúc buông tay ra, Thiết Mộc Ứng đông một tiếng cản người rơi trở lại trên mặt đất.

“Hắn sắp chết.” Kim Phúc ngẩng đầu mờ mịt nhìn về phía người bên cạnh.

Lý Hổ khóc lớn tiếng, kéo Thiết Minh Anh qua hướng mặt đất ném xuống. “Tướng quân, ta chặt đầu Thiết Minh Anh báo thù cho huynh!” Lý Hổ hô lớn.

“Tướng quân! Tướng quân!” Quân chúng ở khắp nơi trong thành nghe tin liền kéo nhau chạy tới

Kim Phúc quay lại đầu xem xét, lại gặp dân chúng đều khóc rống chảy nước mắt quỳ xuống đất dập đầu.

Nàng nháy mắt mấy cái, không biết bọn họ tại sao phải khóc? Người đến lúc chết cũng phải chết, việc gì phải khóc?

Nàng đã mệt mỗi một ngày, còn không có đồ ăn nên khó là nàng mới đứng!

“Nói ta không sao để nhân dân yên tâm, phải chọn ra thành chủ mới hảo hảo đối xử tử tế với bọn họ.” Thiết Mộc Ứng môi trắng bạch nói ra mấy câu yếu ớt, khuôn mặt hơi nghiêng liền mất đi tất cả ý thức.

Kim Phúc đến ngồi dưới đất, không hiểu nhìn người này—— sắp phải chết rồi, hắn làm gì còn muốn quan tâm chuyện của người khác vậy ?

“Thỉnh cô nương cứu tướng quân, chúng ta hội dùng núi bánh bao tạ ơn cô nương.” Thôi Trường Xuân lên tiếng hô to.

Núi bánh bao! Kim Phúc vừa nghe, đông một tiếng nhảy dựng lên. Nàng lục khắp tất cả túi tiền trên người, tìm không thấy ca ca chonàng thuộc giải được, chỉ tìm được một khóa thuốc trị thương cầm máu, lung tung nhét vào miệng cho hần.

Nàng thân thủ mở ra đôi mắt Thiết Mộc Ứng, chỉ thấy hai mắt hần đều trắng dã, còn giữ lấy một tia khí.

“Lão thiên gia, ta nguyện lấy tuổi thọ của ta phân cho tướng quân!” Quần chúng bắt đầu có người khóc hô.

“Tạc cũng vậy nguyện ý!”

Kim Phúc nhìn bọn hần, cảm giác một cỗ nhiệt lưu bay thẳng tới ngực, trái tim của nàng thành thịch đập loạn, lại không biết vì sao lại như thế. Nàng chỉ cảm thấy mọi người như vậy hô, nên vô luận thế nào cũng phải cứu cho được tướng quân Thiết Mộc Ứng đang gần chết này.

Nàng cúi thấp đầu, một tay phủ ở ngực Thiết Mộc Ứng, cái miệng nhỏ nhắn dán lên miệng Thiết Mộc Ứng.

Một khối không khí vô hình từ trong bụng của nàng lúc này bay lên, trải qua lồng ngực của nàng, cổ họng, chậm rãi truyền đến miệng Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng thân thể đột nhiên chấn động, con mắt mở ra.

Kim Phúc lại càng hoảng sợ, lần nữa buông ra Thiết Mộc Ứng ném xuống đất.

Thiết Mộc Ứng hai tay chống lấy sau lưng, lúc này không thể bị ném nữa.

“Tướng quân sống lại!” Lý Hồ ôm tướng quân cao hứng khóc lớn lên tiếng.

“Cám ơn lão thiên gia! Đa tạ Kim Phúc cô nương!” Quần chúng dập đầu mà chống đỡ, trong khoảng thời gian thanh âm ngân quần chúng hoành tráng lên trời xanh

Kim Phúc đến ngồi dưới đất, cảm thấy thân hình trống rỗng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết thiếu cái gì, chính là vô lực.

Nàng ôm bụng, đoán rằng chính mình đã đói bụng a!

Kim Phúc, muội cái này đại ngu ngốc, chán sống! Lại đi cứu người, muội cái mạng nhỏ của mình cũng không còn rồi! Còn không mau trở về cho huynh!

Trong đầu của nàng chợt truyền đến một hồi rỗng giập.

Kim Phúc vừa nghe ca ca Kim Vượng đang gọi nàng, nàng bỗng nhiên đứng dậy, thân mình nhỏ nhắn lắc lư trong chốc lát.

Thảm, nàng thật sự có đói đến như vậy không? Nàng cúi đầu nhìn qua bụng, lại phát hiện trong cơ thể nàng linh châu màu đỏ tu hành trăm năm lại rút nhỏ đi ba phần.

Không thể nào! Nàng mới cứu sống bánh bao tướng quân, lại mất gần trăm năm công lực sao?

“Thảm... . . . Thảm.” Kim Phúc đến thì ào lảo lảo.

Muội còn biết thảm, nhanh lên trở về!

“Bánh bao tướng quân, bảo bọn họ làm trước một tòa bánh bao đợi ta, ta thời gian sau sẽ trở về ăn.” Kim Phúc đến dùng chân đá Thiết Mộc Ung.

Thấy hấn lẳng lặng gật đầu, Kim Phúc tới đây mới nhanh như chớp chui ra khỏi đám người, hướng phía Linh Sơn rồi đi, lưu lại ánh mắt quan sát của Thiết Mộc Ứng, cùng một tiếng lớn sùng bái cúi lạy của dân chúng đối với thân ảnh nàng.

2. Chương 2

Một tháng sau——

Trong lúc đó giữa Linh Sơn và Thiết thành, tồn tại một mảnh rừng cây rộng lớn.

Nhân dân Thiết thành truyền thuyết nơi này trong rừng cây có thần quỷ yêu ma tu hành, không dám xông loạn, ở nơi này ngoại trừ côn trùng chim thú, luôn yên tĩnh không tiếng động.

“Ngungốc! con người tùy tiện cầu cứu, muội liền dùng nội lực trăm năm tu hành cứu sống hấn, muội đem nội lực phân chia cho ta có phải tốt hơn không!” Kim Vượng cầm củ khoai lang trong tay Kim Phúc đánh trên đầu nàng.

“Huynh niệm lâu như vậy, còn niệm nửa không khéo thuốc luôn đầy?” Kim Phúc trái phải tránh công kích của ca ca. “Hơn nữa muội không phải tùy tiện hô một tiếng liền cứu người, mà là bọn hấn nói muốn cho muội một tòa bánh bao sơn!”

“Muội vì một tòa bánh bao sơn mà mất đi trăm năm công lực, ngốc đến không có thuốc cứu được!” Kim Vượng khê đảo mặt, trong tay khoai lang vung đánh càng dùng sức. “Muội vì hấn ta mà mất bao năm tu hành, nếu muội giờ gặp nguy nan thì ai đến cứu?”

“Huynh.” Kim Phúc đến cười hì hì nói ra.

“A nói huynh sẽ cứu muội? Muội ngốc đến nỗi ta không muốn cứu!” Kim Vượng đá nàng một cước.

“Được rồi. Muội sẽ không tùy tiện cứu người nữa, ca ca tốt!” Kim Phúc đến bên Kim Vượng, đầu chỉ đến vai hắn, con mắt nháy nháy nhìn .

“Tóm lại, ta không cho phép muội lần nữa muốn ăn tào bánh bao sơn!” Kim Vượng dùng bàn tay đánh đầu của nàng.

“Chính là muội còn chưa thấy bánh bao a.”

“Có người đến rừng rậm!” Kim Vượng cảnh giác bộ lông dựng đứng dậy.

“Mùi hương của bánh bao tướng quân!” Kim Phúc mắt sáng lên, tại chỗ thốt lên .

“Muội như thế nào nhận biết mùi của hắn ?”

“Muội dùng miệng bả khí đến trong miệng hắn thì nhớ rõ của mùi hương hắn. Có nhambích, Thiết khí cùng mùi máu, nhưng cũng có một chút ấm áp. Hắn tới vừa vặn, muội tìm hắn đòi bánh bao.” Kim Phúc khẽ mỉm cười, không thể chờ đợi được chạy vội đi.

Kim Vượng nhìn nàng bộ dáng không có học lấu lĩnh, tức đến đưa khoai lang hướng phía sau nàng phóng đến.

“Muội cút vào trong huyết động cho ta, nếu không ta liền không bao giờ mang thức ăn cho muội nữa!” Kim Vượng hung ác nói.

Thân thể Kim Phúc dừng lại, nàng chậm rãi quay đầu, con mắt tròn không cam lòng nhìn Kim Vượng.

Ô. Nàng sợ nhất chiêu này.

Kim Phúc mím môi, cúi thấp đầu, buông lỏng cước bộ trở lại huyết động.

‘Bánh bao của muối a.’ Nàng không cam lòng, đi hai bước lại quay đầu liếc mắt nhìn.

“Trở lại trong huyết động, huynh ngày mai mang bánh bao trở về cho muối ăn, cái này vừa lòng chưa?!” Kim Vượng lớn tiếng trách móc.

“Hảo.” Kim Phúc mặt mày hớn hở, phút chốc lui về trong huyết động. Có bánh bao, mọi thứ đều được!

“Báo cáo tướng quân, rừng này không có một bóng người.” Lý Hổ hét lớn một tiếng.

Thiết Mộc Ung gật đầu, nhảy xuống ngựa, buồn bực tiến rừng rậm um tùm đi vào.

Tuy nói quân địch leo lên Linh Sơn tiến công Thiết thành cơ hội cực kỳ bé nhỏ, nhưng cùng Chu gia quân trải qua trận chiến ấy, bất luận chi tiết nào hẳn cũng không chủ quan bỏ qua.

Dù sao, Thiết thành bị Chu gia quân công hãm tuy nhiên chỉ có một tháng, nhưng đã trải qua nhà bị đốt cháy, cửa bị cướp mất, các consống cùng đường đi đều bị phá hủy một phần ba, khiến cho hôm nay nhân tâm mỗi một. Cha tiến hành ba, bốn mươi năm xây dựng cuộc sống an nhàn cho nhân dân, lại vì mê sắc đẹp, nhẹ dạ tin vào nhạc phụ, lời gièm pha của thê tử mà Thiết Minh Anh có thể hủy hoại tất cả trong nháy mắt.

“Trong thành cây cối đã hầu hết điêu tàn, nhưng nơi này cỏ cây lại xanh tươi gần như quỷ dị, nguyên nhân là gần Linh Sơn sao?” Thiết Mộc Ung đem ngựa cột tại thân cây .

“Linh Sơn có tiên khí.” Lý Hổ nói ra, còn hướng Linh Sơn xá một cái.

“Xác nhận Linh Sơn hơi nước dồi dào, nơi này tràn trề sức sống.” Thiết Mộc Ứng cũng không tin những chuyện thần tiên yêu ma.

“Làm sao huynh lại nghĩ như vậy? Kim Phúc cô nương đến từ Linh Sơn, dứt huynh một khóa tiên đan thần dược, lại không biết truyền cái gì vào trong miệng huynh, huynh mới sống lại. Còn không tin có tiên nhân!” Lý Hổ nói ra.

“Vị Kim cô nương kia có thể là một vị thần y hậu nhân, đúng lúc đi ngang qua nơi đây.” Thiết Mộc Ứng nhìn xem rừng rậm phát ra ánh sáng xanh trong vắt, nhớ tới Kim cô nương kia, tâm hắn có chút trầm xuống.

Nàng sau khi rời đi, hắn liền thỉnh thoảng nhớ thương nhất đối với đôi mắt, nghĩ đến là vì có ân không báo, trong nội tâm cảm thấy không yên a.

“Trong thành mọi người chính là mỗi ngày thắp hương bái Phật, cảm tạ lão thiên gia phái nàng đến cứu hắn một cái mạng, cứu toàn thành.” Lý Hổ vừa nhắc tới tình cảnh lúc ấy, mặt chữ điền của hắn kích động ửng hồng.

“Tachỉ hi vọng Kim Phúc cô nương có thể xuất hiện lần nữa, để cho ta hảo hảo đáp tạ ơn cứu mạng của nàng.” Thiết Mộc Ứng quả con người đen nhìn qua Linh Sơn, nghĩ thầm Kim cô nương kia bộ dáng không sợ trời không sợ đất, thật sự vô cùng có hứng thú.

“Kim cô nương không xuất hiện, huynh mỗi ngày phân phó tiệm bánh bao làm bánh bao sơn, tạo được lợi cho dân chúng huynh đệ.”

“Mọi người cảm thấy tốt mới là trọng yếu nhất, những này qua mọi người khổ cả rồi.”

“Đoàn người biết rõ huynh nguyện gánh vác chức thành chủ, tất cả đều cao hứng bưng bưng, đều nói thời thái bình đã đến, từ nay về sau bánh bao có thể ăn thoải mái”

Thiết Mộc Ứng nhìn về phía trước, trong huyết động lại có con hồ ly đi ra, hần đột nhiên khẽ giật mình...

Vì sao đối với đôi mắt cảm thấy quen thuộc?

“Có hồ ly!” Lý Hổ giơ lên cung tiễn nhắm vào hồ ly.

“Chậm đã, chúng ta hôm nay không phải đi săn. Huống hồ, người nếu tin tưởng Linh Sơn có linh, không nên lúc này vọng sát sanh linh.” Thiết Mộc Ứng cũng không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn hồ ly, lập tức cảm thấy có chút hứng thú.

“Hồ ly thì giết cũng không sao.” Lý Hổ nói ra.

“Đôi mắt nó có linh tính.” Thiết Mộc Ứng hướng hồ ly đến gần một bước.

Hồ ly cũng hướng hần đến gần một bước, còn lưng lay cái đuôi.

“Nó hiểu được huynh đang nói nó!” Lý Hổ nói ra.

“Nếu thật hiểu được ta đang nói cái gì, liền không nên động thủ. Nếu như giờ ta đi săn mà gặp được người, người chính là chỉ còn đường chết.” Thiết Mộc Ứng mày rậm nhíu một cái, cả khuôn mặt nghiêm nghị lại.

“Tướng quân chúng ta chính là thần xạ thủ.”

“Còn không mau đi!” Thiết Mộc Ứng hướng phía hồ ly lớn tiếng quát.

Hồ ly không có nghe khuyên, lại đi về trước vài bước.

Lý Hổ cười lên ha hả. “Đệ nghĩ con hồ ly này rất có ý tứ, lông mặc dù không xù, cũng là trơn bóng đáng yêu, tướng quân không bằng đem nó về làm thú cưng, coi như làm bạn.”

“Hồ ly vốn là động vật hoang dại, sao có thể tùy ý nuôi tại trong phủ.” Thiết Mộc Ứng cùng hồ ly cứ như vậy nhìn nhau.

“Nó có lẽ nghĩ đến phủ tướng quân hưởng thanh phúc, ha ha bánh bao a!” Lý Hổ ha ha cười.

“Người nếu nguyện ý theo ta tới, liền chính mình đi bên cạnh ngựa.” Thiết Mộc Ứng thuận miệng nói đùa ra.

Hồ ly phút chốc chạy như điên đến bên cạnh ngựa.

Thiết Mộc Ứng nhìn thấy, thật sự ngây ngẩn cả người.

“Nhìn cái này hồ ly đúng là hồ ly, hẳn là bị tướng quân anh khí bừng bừng hấp dẫn.” Lý Hổ vui nói.

Hồ ly quay đầu lại nhìn Thiết Mộc Ứng liếc, ánh mắt dường như trách hẳn động tác quá chậm.

Thiết Mộc Ứng bỗng nhiên cười, bước đi bên cạnh mã, tiểu hồ ly lúc này mới hài lòng lung lay cái đuôi.

Thiết Mộc Ứng nhất chân lên, khom người nhảy lên hắc mã. Tiểu hồ ly nhảy dựng lên, bá ở bắp chân của hắn.

Thiết Mộc Ứng âm ỉ cười lớn, cánh tay dài chụp tới, liền đem tiểu hồ ly lao đến trước người — là loại không sợ hắn, rất tốt!

“Chưathấy qua hồ ly hoang dại lại cùng người thân cận như vậy .”ThiétMộc Ứng thân thủ xoa xoa đầu hồ ly.

Hồ ly mở to một đôi con ngươi đen sáng ngời, cái đũa trong hai cái.

“Đithôi.” Thiét Mộc Ứng ghì cương ngựa, giá ngựa nghênh ngang rời đi.

“Tiểuhồ ly này lại làm cho tướng quân nở nụ cười, cái đó quả không đơn giản.” Lý Hổ cao hứng bưng bưng nói, cũng lên ngựa theo tướngquân bước thong thả trên đường trở về.

Lúc này, trong rừng đi ra một cái con hồ ly khác, liệumạng tròng mắt bọn họ đang ly khai, thẳng đến thân ảnh họ biến mất hẳn.

Tức chết hần! Hần chỉ đi hái quả tiên,trở về liền thấy cảnh như vậy. Không bao giờ muốn xen vào việc của tiểu muội này nữa! Nàng thích ăn đau khổ, việc tu hành thì lại bỏ. Đáng chết!

Nàng chịu khổ - đáng đời!

Một tháng sau

Thiét Mộc Ứng đang ngồi ở bàn ghi tính sổ sách buôn bán, ngược mặt lên, xoa xoa cặp mắt đã mỏi, lại cúi đầu nhìn bên chân hắn, hỏy Tiểu Phúc còn ăn bánh bao a.

“Ngườitiểu gia hỏa này, lúc nào cũng ăn thật nhiều bánh bao .”ThiétMộc Ứng xoa xoa đầu Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc dùng đầu cọ cọ lòng bàn tay của hắn, miệng cũng không ngừng tiếp tục nhai bánh bao.

“Tiểu Phúc.” Hắn vì tưởng niệm ân nhân cứu mạng Kim Phúc nên đã đặt tên cho con tiểu hồ ly này là Tiểu Phúc “Người nếu ăn nữa, sẽ biến thành hồ ly béo tròn đấy!”

Tiểu Phúc không để ý tới hắn, miệng vẫn không ngừng ăn.

“Mọi người đúng là đã làm hư người.” Thiết Mộc Ứng lấy lại bánh bao, giơ cao trên không trung.

Tiểu Phúc nức nở nghẹn ngào lên tiếng, đứng lên, muốn bắt trở lại bánh bao.

Thiết Mộc Ứng nhìn nó vừa nhảy vừa vẫy đuôi, còn nhảy lên vai hắn nghĩ muốn chiếm lại bánh bao, khuôn mặt nghiêm trọng giờ trở nên nhu hòa, khóe môi cương nghị hé ra cười.

“Người, chỉ khi được ăn mới trở nên cực kỳ hiếu động.” Thiết Mộc Ứng đem bánh bao trong tay thả lại trong chén đồng thời tay kia vuốt nhẹ lông hồ ly rồi lên trở lại mặt nó

“Khuôn mặt của người đúng thật rất mềm mại, đôi mắt càng nhìn càng giống người.”

Tiểu Phúc lộ ra ai oán liếc nhìn bánh bao, một bộ thung thục tư thái.

“Thôi, người nếu là một hồ ly bình thường nguyện ý làm cho vật cưng nuôi tại sân, mỗi ngày thấy bánh bao đều vui đến quên cả trời đất, trong đêm còn có thể làm vật sưởi ấm, nhảy đến trên giường dựa vào người bên cạnh.” Hắn thì thào tự nói ra.

Tiểu Phúc vẻ mặt vô tội nhìn qua hắn.

“Nếu như muốn ở đây một thời gian thì chỉ cần muốn ăn cái gì, đều có thể làm cho người....” Thiết Mộc Ứng xoa xoa cằm dưới hồ ly, đem bánh bao nhét vào trong miệng Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc đối với hắn lung lay cái đuôi.

“Người nói ta có nên hay không hạ lệnh chém Thiết Minh Anh? Hắn dù sai, nhưng dù sao cũng là huynh trưởng khác mẫu của ta. Mặc dù ta là vì dân chúng mới tiếp nhận chức thành chủ, nhưng đạo lý vẫn là trên hết. Không có đạo lý, huynh đệ xung khắc, người trong thành nếu là có học cũng sẽ không thể chấp nhận.”

Tiểu Phúc ăn xong một miếng bánh bao cuối cùng, liếm liếm miệng, trực tiếp nhảy trên đùi hắn, lung lay cái đuôi, trưng ra bộ mặt thâm tình.

“Ta đã quên người nghe không hiểu, có lẽ chính vì người không hiểu, ta mới có thể chuyện gì đều nói cho người.” Thiết Mộc Ứng vuốt bộ lông mềm mại của Tiểu Phúc

Đầu Tiểu Phúc tựa vào hắn, mắt hồ ly眯 hoặc thành một đường.

“Hong Cương đã thừa nhận hắn sai nữ nhân Hồng Tuyết Anh giật giây Thiết Minh Anh mở thành hàng địch, đơn giản là nữ nhi của hắn gả cho Thiết Minh Anh, sợ ta phản đối, liền muốn bày ra mưu kế này, liên kết với quân Chu gia. Có chúng làm hậu thuẫn để chống đối lại ta. Hong Cương là lão sư phó của ta, năm đó còn từng trên chiến trường thay cha ta đỡ một mũi tên, mà một con mắt.”

Thiết Mộc Ứng nhìn Tiểu Phúc, thở dài .

Tiểu Phúc đột nhiên nhảy lên đến trước ngực của hắn, duỗi ra trước đủ vỗ vỗ mặt của hắn.

“Người đang an ủi ta sao?” Thiết Mộc Ứng nói nhỏ một tiếng, trong trái tim tuôn ra một tia ấm áp.

Tiểu Phúc phát ra một tiếng thấp giọng hô, nhảy đến bả vai rộng lớn của hắn, dùng đuôi vây quanh cổ hắn.

“Người tiểu gia hỏa này.” Thiết Mộc Ứng cười đem mặt vùi sâu vào cái đuôi của nó, chớp mũi đã có chút cay cay.

Mẫu thân thân là tiểu ta, từ nhỏ đối với hắn vô cùng nghiêm khắc dạy bảo, không để lộ ra bất luận ôn tình nào, chính vì trông mong hắn một ngày kia có thể thay thế vị trí cha trở thành Thiết thành thành chủ. Hắn tuy là áo cơm không ngại, bất luận sự đau khổ gì nhưng lại không người tâm sự, lâu dần cũng có thói quen đem tâm tình tình giấu ở trong lòng.

Không nghĩ tới tiểu gia hỏa này so với bất cứ kẻ nào cũng hiểu được hắn

“Tướng quân, có tin tốt!” Ngoài cửa thư phòng vang lên giọng Lý Hổ kêu to.

“Vào đi.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Tướng quân, huynh nhìn xem, đây là do thư sinh Thôi Trường Xuân vẽ ra chân dung Kim Phúc.” Lý Hổ xông vào thư phòng, trong tay ôm trước ngực tranh cuốn, gò má đỏ rất giống thần tài tiến vào.

Thiết Mộc Ứng nhìn xem bức họa, vẽ mặt cô nương khờ dại, đầu hai búi tóc, nhưng đối với con mắt không phải là

Hắn đột nhiên cúi đầu nhìn về phía Tiểu Phúc cũng đang tròn con mắt khờ khạo

Tiểu Phúc chính nhảy đến trên bàn, con mắt đen bóng không hề chớp nhìn chăm chăm vào bức họa.

“Đây là ân nhân cứu mạng của ta.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Chúng ta đem bức họa này ra miếu, cho mọi người thấp hươg cũng bái.” Lý Hổ nói ra.

Tiểu Phúc tò mò một chươg đánh về phía bức họa, không ngờ móng vuốt lại làm rách khuôn mặt trong tranh.

“Người làm cái gì!” Thiết Mộc Ưng hét lớn một tiếng.

Tiểu Phúc bị hù nhảy dựng, bỗng nhiên co lại đi đến góc giường, trợn to hai mắt đáng thương nhìn hần.

Thiết Mộc Ưng mày rậm nhú một cái, cúi đầu nhìn về phía bức họa đã bị hủy hai mắt.

Hần chỉ nhớ rõ Kim Phúc với con mắt, về phần ngũ quan ngược lại không có gì ấn tượng, dù sao nàng ngày ấy khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ bụi đất, cái gì cũng nhìn không ra .

“Tướng quân, làm gì cùng Tiểu Phúc gây khó dễ, cùng lắm thì bảo Thôi Trường Xuân vẽ lại bức khác là được.” Lý Hổ đứng rại găng hòa, trong ngực còn đang cất giấu một khóa bánh bao ngọt giành cho Tiểu Phúc

“Làm người có ơn phải báo, Kim Phúc cứu ta, ta đối với nàng chính là nhìn thấy bức họa đều nên cung kính.” Thiết Mộc Ưng nghiêm trang nói, vẫn là cẩn thận cuộn tròn bức tranh đã rách lại.

“Thì ra lý do là vậy! Đệ còn tưởng rằng tướng quân thích Kim Phúc , mới có thể vì bức họa mà nổi nóng.” Lý Hổ vỗ trán một cái, thở dài một tiếng.

“Nói bậy! Ta làm sao có thể đối ân nhân cứu mạng có tâm ý. Huống hồ, Kim Phúc còn ương này xem đến vẫn còn là một tiểu nha đầu.” Thiết Mộc Ưng vẻ mặt nghiêm nghị nói, nhưng cặp mắt không cách nào dời khỏi bức họa

Kim Phúc vốn có bộ dáng tròn tròn đáng yêu, nhìn tựa như. Bánh bao?

Khó trách nàng thích ăn bánh bao như vậy! Thiết Mộc Ứng nghĩ đến nàng đối với mọi thứ đều không có tia sợ hãi, nên khoe môi không khỏi giương lên.

“Cái này Kim cô nương rõ ràng chính là tiểu thư đã lớn, hơn nữa diện mạo cũng vừa đúng tuổi lấy chồng.” Lý Hổ nói ra.

“Tạỉ cảm thấy cặp mắt nàng rất giống với cặp mắt của Tiểu Phúc.” Thiết Mộc Ứng quất mắt nhìn về phía Tiểu Phúc.

“Aida, huynh không nói thì đệ cũng không biết nha, thật sự là cảm thấy cực kỳ giống, như hai mẹ con!” Lý Hổ chăm chăm vào Tiểu Phúc, vui vẻ phụ họa.

Tiểu Phúc đi đến bên người Lý Hổ, chớp mũi ngửi ngửi như nghe thấy gì.

“Đệ lại đem theo cái gì cho Tiểu Phúc ăn, nó vừa mới ăn xong một khóa bánh bao, đệ chẳng lẽ không sợ nó chết vì no?” Thiết Mộc Ứng đôi môi bĩu một cái, nhưng cũng không thể làm gì được.

“Aida, đệ không có.” Lý Hổ há miệng nói.

Tiểu Phúc tại người Lý Hổ dạo một vòng quanh, trở lại bên người Thiết Mộc Ứng

“Thưa Thành chủ, đã tới bữa tối.” Tỳ nữ đứng ở cửa vào, thấp giọng kêu.

“Mang vào.” Thiết Mộc Ứng đầu vừa nhấc, khuôn mặt thói quen không lộ vẻ gì.

Tỳ nữ sợ tới mức lập tức cúi đầu, không dám ngược mặt nhìn hấn.

Tiểu Phúc thì chạy như bay đến bên người Thiết Mộc Ung, bá ở chân của hấn, biểu hiện một bộ dáng “Hấn rất dễ thân cận”

Tỳ nữ đem thức ăn đặt ở trên bàn, Tiểu Phúc lập tức nhảy đến bên cạnh kiểm tra

Hai chén gạo cơm, một đĩa lớn rau cải xào, một đĩa trứng gà, một đĩa cá lớn, chính là bữa ăn cũng bình thường như những người dân khác.

Thiết Mộc Ung vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Tiểu Phúc hào hứng trở lại vị trí nó yêu thích nhất trong ngực của hấn.

“Thấy thức ăn liền không chống đỡ nổi sao? Khi nào lại nuôi ra người thành hầu ăn như vậy?” Thiết Mộc Ung giật nhẹ tai Tiểu Phúc, nó cũng không toan tính tiếp tục hưởng trong ngực hấn dụi vào.

Tỳ nữ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn vẻ mặt ôn hòa thư thái của Thành chủ, hoài nghi mình hoa mắt.

Thiết Mộc Ung phát giác được tỳ nữ nhìn chăm chú, trong nháy mắt thu lại thần sắc trên mặt, nghiêm con mắt hướng nàng quét tới.

Tỳ nữ sợ tới mức thở hắt vì kinh ngạc, thanh âm run rẩy nói: “Nô tỳ cáo lui.”

Chẳng trách hấn trên chiến trường bách chiến bách thắng, bị con người đen trùng như vậy, đã cảm thấy bị áp lực thế nào.

Lý Hồ thừa cơ vụng bỏ bánh bao vào chén bên cạnh góc giường cho Tiểu Phúc.

Tiểu Phúc thay đổi tư thái lười biếng, phút chốc đánh về phía bánh bao, rất nhanh đem bánh bao giấu đi.

“Các người còn như vậy chịu Tiểu Phúc, nó sớm muộn gì cũng bị các người chịu thành bệnh.” Thiết Mộc Ứng lơ đãng nói.

Lý Hổ nhìn tướng quân, chỉ là sờ sờ đầu cười ngây ngô.

“Tướng quân đối với việc Thiết Minh Anh cùng Hồng Cương, nên xử lý như thế nào.” Lý Hổ vội vàng nói sang chuyện khác.

“Thiết Minh Anh cả đời giam cầm, Hồng Cương trăm, thân tộc lưu đầy đến biên cương, để lại Hồng Tuyết Anh ở bên cạnh Thiết Minh Anh chuộc tội.” Thiết Mộc Ứng nhìn bữa tối, mặt không thay đổi nói ra.

Lý Hổ trừng mắt to, không thể tin nhìn khuôn mặt kiên cường của tướng quân.

“Tướng quân. Không, Thành chủ, huynh như vậy hình phạt có thể hay không quá nghiêm khắc? Hồng Cương dù sao cũng là lão tướng đã về quê.” Lý Hổ gấp đến độ đỏ bừng lên mặt, lớn tiếng hét lên.

“Đã hết làm quan về quê, càng nên biết sự khổ sở của dân chúng, không nên hãm hại dân chúng Thiết thành.” Thiết Mộc Ứng nhìn Tiểu Phúc đang chậm rãi tới gần, hần vồ vồ đuôi, nó liền nhảy lên, nằm trên đùi của hắn cùng nhìn Lý Hổ.

Hắn vuốt lông Tiểu Phúc, trong nội tâm lại mơ hồ cảm thấy nó chọn lúc này tới gần, là vì muốn an ủi hắn.

“Chính là, Hồng Cương xưa nay cũng lập nhiều công, tưởng rằng trước giờ là người lương thiện, lại thêm có nhiều công lao trong việc phụ trách bên cạnh Thành chủ. Lúc này hồ đồ dung túng Chu gia quân vào thành, dân chúng tất cả đều căm ghét Thiết Minh Anh, ngược lại đối với Hồng Cương thì không hề có lời nói nặng nề.”

“Dân chúng không biết Hồng Cương bụng dạ khó lường, chẳng lẽ ta cũng vậy ngu muội theo?”

Thiết Mộc Ứng gầm lên một tiếng, Lý Hổ liền tắt thanh âm, chỉ dựa vào Tiểu Phúc bên cạnh hắn, đang dùng đỉnh đầu xoa xoa bàn tay của hắn, như là gọi hắn bớt giận lại.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua tiểu tử kia chỉ biết nhìn mà không biết nghĩ, làm cho hắn phải nặng lời nghiêm trọng giáo huấn

“Bất kể thế nào nói, Hồng Cương cũng là cự thần, lại từng là sư phụ của huynh. . . .” Lý Hổ dặt giọng nói ra.

Thiết Mộc Ứng tay phải đưa ra một ngón tay, ngăn cản lời Lý Hổ.

“Tâm đã quyết, ngày mai sẽ công bố.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Đệ sợ huynh mới vừa lên nhận vị đã dùng phép nghiêm hình nặng, dễ dẫn đến làm phật lòng dân chúng.” Lý Hổ sốt ruột nói.

“Tà rằng trong thành dân chúng kiêng kỵ hình pháp mà trong lòng còn có sợ hãi, cũng giúp bọn họ nhìn thấy đã bị trọng tội thì không thể tha thứ. Trong thành bây giờ việc cần làm nhất vẫn là trừng trị những người như Hồng Cương hay là Hồng Tuyết Anh, nếu bởi vì không có những người như thế làm vậy, dân sao phải chịu khổ?” Thiết Mộc Ứng sắc mặt nghiêm túc nói ra.

“Thành chủ lúc nào cũng vì dân chúng, thật sự khâm phục.” Lý Hổ kích động nói ra, mặt hình vuông lại đỏ bừng. “Đệ lập tức sẽ đem tâm tư lần này của huynh cùng tất cả mọi người nói rõ ràng. . . .”

“Không cần giải thích thêm, lâu ngày liền có người hiểu, đệ trước xuống dưới nghỉ ngơi đi.” Thiết Mộc Ứng đem Tiểu Phúc ôm đến một bên, đi đến bàn, bắt đầu dùng cơm.

Lý Hổ nhìn hấn không lên tiếng nữa, cũng ngượngngùng lui xuống.

Tiểu Phúc ghé vào trường giường , nhìn Thiết Mộc Ứng nhú lại mày rậm dùng bữa, nhìn mãi cũng mỏi mắt nhắm lại.

“Ai.” Thiết Mộc Ứng thở dài một tiếng, mong bản thân sẽ giồng tên tiểu tử kia vô tư vô lo thì tốt biết mấy.

Thiết Mộc Ứng miễn cưỡng nuốt xuống trong miệng cơm canh, để đưa xuống, rốt cuộc không cách nào nuốt xuống. Trong lúc đó, hấn đem khuôn mặt vui sâu vào bàn tay thống khổ thở hổn hển.

Địch bị giết vô số, làm như vậy là để bảo vệ đất nước, quyết định hiện nay mặc dù cũng là vì bảo vệ nước, nhưng người bị giết lại là Hồng Cương mà hấn từng xem như cha. Lòng của hấn cũng là thật, làm sao có thể không đau ?

Thiết Mộc Ứng toàn thân căng cứng, bên chân truyền đến một cổ ấm áp, hấn cúi đầu vừa nhìn

Tiểu Phúc đã ngủ, chính là ôm bắp chân của hấn, như là muốn an ủi cùng bảo vệ hấn.

“Ít nhất còn có người hiểu ta, đúng không?” Thiết Mộc Ứng đem Tiểu Phúc một mực ôm vào trong ngực, nhưng vẫn là nhin không được thở dài.

Hấn vì là một Thành chủ đứng đầu, người để chia sẻ hỉnại ái ố cũng không đều không có, quyền cao chức trọng như vậy nhưng lúc nào cũng thấy đơn độc.

Có lẽ, hấn thực nên nghĩ đến lời đề nghị của Lý Hổ mấy tháng trước, sớm lấy một người vợ nhập môn, sinh vài đứa nhỏ, tạo chút không khí vui vẻ trong phủ, cũng giúp hấn có thêm người nhà a.....

Cách một ngày sau, trời bắt đầu chạng vạng, ánh tà chiều ở trong sân phủ Thiết Mộc Ứng xuyên qua cỏ cây toàn bộ nhuộm thành vàng óng ánh ảm áp trong vắt.

Tiểu Phúc ăn quá nhiều bánh bao, bụng nở, liền đi vòng quanh sân, để mau mau tiêu trừ bụng trướng đau nhức, như thế mới có thể nuốt thêm nhiều cái bánh bao nữa

“Tướng quân. Không. Thành chủ có thể hay không quá không hợp tình hợp lý? Hồng Cương đại nhân tuy làm hỏng đại sự, nhưng dù sao cũng vì Thiết thành đã từng có nhiều công lao. Đem Hồng Cương lưu đầy biên giới còn chưa tính, làm gì đến nỗi phải bị xử chém?” Đại thẩm cầm khăn lau nước mắt nói.

“Từ nay về sau mọi người làm việc, phải chú ý một chút, Thành chủ mới cũng không phải là người chú ý đến tình cảm xưa nay. Giết được địch tuy bên ngoài chính là Thiết Diện tướng quân, nhưng giờ trị quốc lãnh huyết vô tình, ta xem từ nay về sau đã kêu hấn là Thiết Diện thành chủ thì tốt hơn.” Nam nhân đã trung tuổi vừa quét lá rụng vừa phụng phịu nói ra.

Tiểu Phúc dừng bước lại, nghe được bọn họ thảo luận những chuyện này, miệng một phát lộ ra răng nanh.

Nói hứu nói vượn!

Bọn họ không biết Thiết Mộc Ứng tối hôm qua sau khi hạ quyết định kia, một đêm không ngủ, làm cho nàng cũng không ngủ ngon. Hôm nay sáng sớm, Thiết Mộc Ứng còn vụng trộm dặn dò Lý Hồ dẫn theo ngân lượng đi cho Hồng Cương an cư!

Con người mặc dù nàng thấy không nhiều lắm, lòng người thiện ác cũng sẽ ở tự bản thân hình thành. Mấy ngày nay cùng Thiết Mộc Ứng sớm chiều ở chung, biết chắc hấn là người mặt ác tâm thiện.

Huống hồ, nàng ăn của Thiết Mộc Ứng nhiều bánh bao như vậy, được hấn ưu đãi cực chịu thật tốt, nghe hấn tâm sự nhiều như vậy, đã sớm nghĩ hấn cùng Kim Vượng đến giống nhau là ca ca tốt của nàng.

Đúng vậy, nàng Tiểu Phúc chính là Kim Phúc , cũng có thể nói Kim Phúc chính là Tiểu Phúc.

Nàng ngày hôm ấy ở trong rừng nghe được trong phủ tướng quân có tào bánh bao sơn, nghe vậy không khỏi vui mừng, trực tiếp lợi dụng nguyên hình hồ ly hiện thân theo Thiết Mộc Ứng về nhà.

Dù sao, Kim Vượng nói nàng nếu như không trở về trong huyết động, huynh ấy sẽ có thức ăn cũng không cho nàng ăn. Mà nàng thật sự có trở lại trong huyết động, bất quá là lại chạy ra ngoài mà thôi.

Nhưng là, nàng một chút cũng không hối hận với chuyện đi này.

Thiết thành có nhiều người mong đợi nàng, Thiết Mộc Ứng cũng đem nàng trở thành thú cưng sủng, hơn nữa tựa vào bộ ngực của hắn ngửi rất ngon, thân thể lại ấm áp, quả thực là ở nhân gian có thật nhiều thứ vui. Cho nên, nàng đối hắn nên báo ơn, cũng là chuyện đương nhiên.

Dù sao nàng mặc dù ở nhân gian không lâu, nàng nghe Kim Vượng nói qua rất ở nhân gian có nhiều người nghĩa khí làm nên sự tích, hôm nay đúng là thời điểm nàng nên biểu hiện nghĩa khí.

Nàng giống như người trong Thiết thành nói Thiết Mộc Ứng có nhiều việc để tâm lương khổ, Kim Phúc đến quấy đuôi, lập tức hướng trong sân đi một bước.

“Tiểu Phúc, ngươi tới rồi, có muốn ăn bánh bao hay không?” Đại thẩm vừa nhìn thấy nàng, lập tức thân thiện hỏi.

“Tiểu Phúc , gia gia Bảo Bảo.” Lão bộc nói ra.

Ta tuổi so với người già làm gì đến nỗi phải gọi là gia gia? Kim Phúc đến trong lòng nói thầm một tiếng.

“Thành chủ đợi người bên ngoài, nếu hắn có chút tâm đối người như đối với ngươi thì toàn thành dân chúng sẽ có phúc.” Trung niên nô bộc nói ra.

Thiết Mộc Ứng mỗi đêm vì suy nghĩ như thế nào làm cho Thiết thành có cuộc sống tốt, nửa đêm canh ba mới ngủ, hiện tại muốn chém một tội phạm, nhiều người lại liên tiếp chỉ trích hấn bắt nhân bất nghĩa, thật sự là quá không công bình.

Kim Phúc mở ra miệng muốn nói chuyện, lại chỉ nghe được một hồi thanh của thú.

Ngủ giấc a! Nàng thực đã quên bây giờ mình đang là holly không phải người.

“Đói bụng rồi, đúng không?” Đại thẩm vỗ vỗ đầu Tiểu Phúc, từ trong túi tiền rút ra một khối bánh.

Kim Phúc không đói bụng, nhưng có bánh không ăn rất kỳ quái, vì vậy ngậm chặt bánh, lung lay cái đuôi sau, nhanh như chớp xoay người lui về trong phòng Thiết Mộc Ứng.

Nàng tu hành ba trăm năm, có thể dễ dàng thành người, ngoại trừ việc muốn hành tẩu nhân gian, thường thức vẻ đẹp bên ngoài, còn có một việc khác trọng yếu hơn phải xử lý

Nàng, Kim Phúc muốn thay Thiết Mộc Ứng lấy lại chính nghĩa!

Nàng muốn cho Thiết thành dân chúng biết Thiết Mộc Ứng không phải là cái gì Thiết Diện thành chủ, mà là thành chủ khẩu xà tâm phật.

Kim Phúc đi vào nhà trong, cái đuôi hất lên đóng cửa lại.

Vừa thấy bốn bề vắng lặng, Kim Phúc hai mắt nhắm lại, trong nội tâm niệm chú ngữ, một tầng kim quang vòng quanh nàng quanh thân dịch chuyển, kim quang bắt đầu biến hóa ra nhiều màu sắc rực rỡ, càng di chuyển càng nhanh, cuối cùng tạo ra một đạo gió lốc, đem thân ảnh của nàng hoàn toàn ôm trọn trong kén ảnh màu vàng trong lúc đó.

3. Chương 3

Thiết Mộc Ung sau khi nghị sự ở Chánh Điện xong rồi đi thì đã qua giờ Thân.

Hắn mang khuôn mặt lãnh không biểu lộ gì, bước đi như gió qua phòng ngoài thật dài, thấy hắn đi qua, tất cả đều khuất thân hành lễ, lại không một người nào dám ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt của hắn.

Có người trong mắt có bất mãn, có người trong mắt có bất an, càng có nhiều người trong mắt cất giấu sợ hãi.

Hắn không trách bọn họ, dù sao một cái liên có thể hạ lệnh xử trăm sự tôn thành chủ, ngay chính bản thân hắn cũng không thể chấp nhận. Thiết Mộc Ung rất nhanh nhắm mắt lại che giấu đau xót, lại mở mắt ra trở lại làm con người nghiêm nghị lạnh lùng.

Thôi, muốn dân không còn khổ, cần phải đòi hỏi thêm, mới có thể nhìn dân chúng vui vẻ trong tương lai.

Dù sao cha mẹ sau khi qua đời, hắn đã sớm thói quen cô độc một thân. Huống hồ, hắn thân là tướng quân quyền cao chức trọng, sợ l chon người ta lấy quan hệ họ hàng mang ra làm cơ hội, trước kia tận lực không giám cũng nhiều người thân cận, lâu nay, chỉ có Lý Hồ dám đối với hắn nói thẳng nội tâm, chiến công càng lớn, thì càng thêm cao xử bất thắng hàn.

May mắn, hiện nay có Tiểu Phúc nghe hắn tâm sự. Nó trông bộ dạng gốc gác khờ khạo, nhưng luôn xem tâm tình của hắn có tốt hay không, nếu không thì sẽ liền chọc cho hắn cười.

Thiết Mộc Ung cước bộ nhanh hơn, bước vào sân thành phía Tây.

Trong sân vài toà đèn lồng đỏ thắm to lớn nên đã được châm đốt, đình viện thực trồng rạng rỡ tỏa sáng.

Vài người làm đang chờ hần hồi phủ, vừa thấy được hần, lập tức đứng thẳng người, cảnh giác sợ hãi kêu: “Thành chủ.”

“Trong thành đúng đang có nhu cầu cấp bách cần ngay vật tư thì trong đình viện chỉ cần đốt hai ngọn đèn là đủ, đường mòn thì không cần thiết tập cho thói quen thích nghi bóng tối. Các người sau khi thay ta nấu nước ấm xong, liền lui ra sớm một chút nghỉ ngơi.” Thiết Mộc Ứng mặt không thay đổi nói ra.

“Vâng” người làm vội vàng dập tắt ánh đèn, liền rời đi.

Thiết Mộc Ứng vừa thấy sân không người, một cái bước xa liền xuyên qua đình viện, vượt đến cạnh cửa.

“Tiểu Phúc?” Hần đẩy cửa kêu.

Một bóng người khéo léo hướng phía hần nhào tới.

Có thích khách!

Thiết Mộc Ứng phi nhanh tránh đi đạo hắc ảnh kia, trở tay một cái bắt, liền đem người chế phục tại trên tường.

“Đau.... A.... đau. Buông ra buông ra!” Kim Phúc quay lại đầu oa oa kêu to.

Thiết Mộc Ứng nhìn trước mắt búi tóc hai cục tròn tròn, quai hàm mướt mà, đôi mắt trong vắt cực kỳ giống Tiểu Phúc, ngực liền rút nhanh xuống.

Gương mặt này cùng Kim Phúc trong bức họa giống nhau, rõ ràng chính là cùng một người!

“Côcô. cô nương.” Hấnchĩa về phía mặt nàng , lui vềphía sau một bước dài.

Kim Phúc đến cười hì hì trực tiếp hướng trên người hấnbỏ nhào về phía trước, Thiết Mộc Ứng không không kịp động thủ liền bị nàng ôm lấy.

Cô nương trên người hương hướng chớp mũ hấn đánh tới,một cổ nhiệt khí theo bộ ngực hấn vọt mạnh trên xuống thân thể.

“Cônương xin tự trọng.” Thiết Mộc Ứng xuất chưởng đẩy nàng ra, kéo ra khoảngcách.

Kim Phúc bị bất ngờ, đầu đông một tiếng đụng vào vách tường. Nàng xoa đầu, con mắt lông mi cái mũi toàn bộ vo thành một nắm.

Thiết Mộc Ứng vì sao đẩy nàng ra? Nàng bình thườngkhông đều như vậy ôm hấn sao? Chẳng lẽ người không bằng hồ? Hồ có thể ôm, người không được sao?

Kim Phúc không hiểu cau mày, bàn tay nhỏ bé nắm thànhquyển, xoa xoa cái trán, lâm vào khổ tư suy nghĩ.

Thiết Mộc Ứng nhìn xem nàng, ảo giác nhìn người trướcmặt thành Tiểu Phúc. Hấn có mấy lần nhìn thấy Tiểu Phúc vân về cái trán cũngđưa ra loại vẻ mặt khó hiểu ánh mắt ngu ngơ.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng trong suốt con mắt nhinchằm chăm hấn, bộ ngực hấn như là bị người gầy nhẹ dưới, toàn thân cũng khôngđược tự nhiên lên.

“Cáchạ chính là Kim Phúc cô nương?” Hấnthô thanh hỏi, nghĩ che giấu khác thường trong lòng.

“Đúngvậy a Đúng vậy a.” Kim Phúc miệng cười toe toét, cười đến lông mi con mắtcũng cong.

Kim Phúc thực vui vẻ cũng không làm cho Thiết Mộc Ứng thư giãn, bởi vì hắn trong đầu chỉ muốn một chuyện

Vì sao không có người thông báo nàng đến? Chẳng lẽ cả trong phủ lại không có người thấy nàng đã đi vào? Nếu là Kim Phúc đến võ nghệ cao cường, hắn hôm nay đã sớm đi đòi nhà ma .

“Xin hỏi cô nương là như thế nào đi vào phòng ta?” Thiết Mộc Ứng hỏi.

“Cứ như vậy vào a.” Kim Phúc đến sột nả đi đến bên người Thiết Mộc Ứng, thân thể rất tự nhiên liền hướng hắn nhào tới.”Mặt của người vì cái gì hồng hồng ?”

“Nói.. . . cô nhìn như vậy là ý gì?” Thiết Mộc Ứng thần sắc trầm xuống, lợi hại trừng mắt, bắt lấy cổ áo của nàng nhấc lên trên.

Kim Phúc đến hai chân không cách nào chạm xuống đất, cổ bị ghì chặt, thở không nổi, đành phải xuất ra thói quen xưa nay của Tiểu Phúc.

Nàng chân đá một cái, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lên trên đạp một cái, hai bàn chân ở eo của hắn, hai tay hướng cổ của hắn ôm.

Thiết Mộc Ứng bị hù đến cấp buông tay, nhưng bộ ngực mềm mại kề sát trước ngực hắn.

“Cô nương xin tự trọng!” Hắn đẩy ra tay của nàng, trực tiếp cầm nàng lên hướng bên cạnh hất lên.

Kim Phúc bị ném có được kinh nghiệm, lúc này mũi chân điểm một cái, liền nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, không có lại đụng vào tường.

“Tự trọng là cái gì? Ý nói là ta rất nặng sao? Còn có, người vì cái gì muốn đẩy ngã ta?” Kim Phúc đến vẻ mặt không hiểu nhìn hắn, không hiểu hắn vì sao đối với nàng hung như vậy.

Thiết Mộc Ung nghiêm trọng gò má xiết chặt, bĩu môi một cái, giống tú tài gặp chuyện buồn rầu.

“Người làm gì thế lại bày mặt hung? tức giận hay là không vui?” Nàng tiến lên một bước, tròn con mắt yên lặng nhìn hắn.

Thiết Mộc Ung cảm giác có một thanh hỏa thiêu lên mặt, có thể lời của nàng lại làm cho da đầu hắn run lên.

Thiết thành hôm nay do Thiết gia quân cai quản, đề phòng so sánh với lúc trước nghiêm khắc gấp hai. Nghe ngữ khí cô nương này, hiển nhiên là để ý nhất cử nhất động của hắn, mà hắn rõ ràng không biết tự lúc nào mình bị quan sát kỹ như vậy.

Hướng hồ, nàng như vào chỗ không người hành tẩu trong phòng hắn, hiện hắn đang ở trong nội thành “Thiết thành”, tiến hành nhiều bí mật nếu đồ bị nàng cầm lấy đi giao cho quân địch, cư dân trong thành sẽ gặp tai họa.

Kim Phúc nghiêm túc đánh giá khuôn mặt hắn lại xanh lại hồng, đoán rằng hắn có thể là sinh bệnh.

“Visao ta gần nhất phát sinh chuyện gì, cô đều biết chuyện?” Thiết Mộc Ung trừng mắt nhìn vẻ mặt vô tội của nàng, ánh mắt sắc bén.

“Tasốt ngày đều ở trong phòng đi tới đi lui, làm sao có thể không biết?”

“Cô nương không biết tự ý xông vào trong tư gia của Thành là phạm trọng tội!” Hắn bước trước một bước, nhưng lại cùng nàng bảo trì nhất định khoảng cách.

“Người gạt người.” Kim Phúc chỉ vào cái mũi của hắn, bất mãn lắm lắm : “Mỗi ngày đều có rất nhiều người trong lúc này đi tới đi lui, quét quét cái này, chuyển chuyển cái kia , không có cái gì trọng tội.”

“Người trong phủ tự nhiên có thể trong này qua lại, mà cô tự cách, địa vị không rõ.” Thiết Mộc Ứng mắt nhìn nàng nhất phái bộ dáng tự tại, lập tức trừng mắt dựng thẳng.

“Thân thể của ta phân rất rõ, ta là Kim Phúc a!” Nàng sợ hắn không có nghe rõ, khàn cả giọng rống to lên tiếng.” Trong thành lúc chiến tranh có người nói, ta nếu cứu người, sẽ cấp cho ta một tòa bánh bao sơn, cho nên ta mới cứu người. Người nhớ rõ không?”

“Cô đã cứu ta, đại biểu cô có thể có bánh bao sơn, nhưng cô cũng không thể ở trong lúc này tùy ý hành tẩu, không có người cho cô cái quyền lợi này.” Thiết Mộc Ứng nhìn qua vẻ mặt vô tội, nhưng trong lòng không dám có bất kỳ thư giãn.

“Ta đã ở trong này cùng người một thời gian ngắn.”

“Thỉnh cô nương không cần phải bịa đặt nói, chúng ta cô nam quả nữ không có khả năng cùng tồn tại một phòng!” Thiết Mộc Ứng đánh gãy lời của nàng, hé ra mắt điều mặt lạnh, hôm nay càng run sợ như đông tuyết, mặc cho ai nhìn thoáng qua, đều muốn đông cứng.

Kim Phúc rùng mình một cái, lại không dời mắt, chỉ là cong môi lên nhìn Thiết Mộc Ứng.

Nàng mỗi ngày buổi tối đều ôm hắn ngủ, hắn buổi sáng hôm nay trước khi xuất môn, cũng có xoa đầu của nàng, như thế nào hôm nay lại ra bộ dáng hoàn toàn không quen ?

Nàng bàn tay nhỏ bé nắm thành quyền, xoa lông mày.

“Thỉnhcô nương thẳng thắn nói ý đồ xông vào phòng, nếu không Mộc Ứng ta không kháchkhí.” Thiết Mộc Ứng nghiêm nghị nói ra, không cho phép chínhmình bị bộ dáng đáng thương củanàng làm cho đả động.

Thiết Mộc Ứng làm gì vậy gọi nàng cô nương? Hẳn bìnhthường không phải gọi nàng là Tiểu Phúc sao?

A! Kim Phúc nhìn hắnnửa ngày, đột nhiên dùng sức gõ đầu, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. Nàng liềntrở về vẻ rất cao hứng, cái gì toàn bộ quên mất sạch một việc.

Nàng bây giờ không phải là hồ ly “Tiểu Phúc” , nàngbây giờ là Kim Phúc “Cô nương” ! Cho nên, Thiết Mộc Ứng mới có thể cùng nàngphi thường không quen!

“Kỳthật a, ta chính là.” KimPhúc mặt cười hì hì , độtnhiên xụ xuống.

Ách, Kim Vượng đã thôngbáo một trăm lần, người và yêu khác nhau, tuyệt không có thể tiết lộ thân phậnthật sự , nếu không sẽ bị nhânloại dùng chú thuật tàn nhẫn giết chết, trọn đời không thể siêu sinh.

“Takhông muốn chết !” KimPhúc đến ôm đầu nhúc kêu ra tiếng.

Nàng quả nhiên có mục đích khác. Thiết Mộc Ứng trừngmắt với nàng, con mắt phát quang thoáng chói rùng mình.

“Cóthể chết hay không, tựu xem cô muốn hay không khai ra lý do lên vào phủ thànhchủ với mục địch gì.”

Thiết Mộc Ứng thanh không rơi xuống đất, Kim Phúc cònkhông có nhìn rõ ràng hắnlà như thế nào ra tay trước, hai tay củanàng đã bịbắt, cùng sử dụng đai lưng cột tại sau lưng, dùng sức bị kéo ra gian phòng.

Kim Phúc bị trói lại dưới cây đại thụ trong nội viên, trước mắt chồng chất một tòa bánh bao sơn nóng hổi .

Nàng chép miệng, liều mạng nuốt nước miếng, mắt tròn trong vắt phát quang u oán trừng mắt Thiết Mộc Ưng.

“Thiết Mộc Ưng, quỷ đáng chết, thả ta ra mau!” .

“Chờ cô nói ra mục đích thực sự, ta tự nhiên sẽ thả ra.” Thiết Mộc Ưng lấy ra một cái bánh bao, làm cho mùi thịt bên trong món ăn lan ra không khí.

Đứng ở bên cạnh Thiết Mộc Ưng, Lý Hổ hít một hơi thật sâu, cổ vũ nói: “Bánh bao thơm quá, da mỏng nhân nhiều, cắn xuống đi miệng đầy hương vị a, nếu có người nguyện ý chiêu hàn, vững chắc có thể ăn được ba ngày ba đêm.”

“Ta nói ta nói. Ta là tới trợ giúp Thiết Mộc Ưng làm sáng tỏ lời đồn, làm cho mọi người biết rõ hắn chỉ là mặt ác tâm thiện, thật ra là vì bảo vệ dân chúng trong thành.” Kim Phúc đến oa oa kêu to.

Nàng lại hiểu hắn! Thiết Mộc Ưng trừng mắt Kim Phúc vẻ mặt thành thật, trong lòng sục sôi làm cho hắn trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn xem.

Nhưng này nhìn lên, trong lòng của hắn bị đáng một cái. Nàng không chỉ có con mắt như Tiểu Phúc, mà ngay cả hiểu tâm tình của hắn cũng không có sai biệt a.

“Ta nói xong rồi, như vậy có thể thả ta ra đi? Bụng của ta thật đói, ta muốn ăn bánh bao! Ta không thích bị trói!” Kim Phúc đến vẻ mặt cầu xin nhìn qua Thiết Mộc Ưng.

Thiết Mộc Ưng lòng mềm nhũn, thân thủ muốn giúp nàng cởi trói, có thể tiện đà suy nghĩ, nàng đối với hắn tâm tư càng như thể tinh tường, giống như hắn và Lý Hổ lúc nói chuyện, nàng kỳ thật đều ở bên cạnh nghe trộm, lòng của hắn liền lại cứng lên.

“Thiệtmỡ có hay không mặt ác tâm thiện, khi nào đến phiên cô quyết định? Huống hồ, tacùng với cô cũng không liên quan, không nên lẩm miệng.” Thiệt Mộc Ứng lui về phía sau một bước, lạnh lùng nóira.

“Tagặp chuyện bất bình a!” Kim Phúc cổ tay thay đổi, tức đến quai hàm phồng đến như hai khóa bánh bao. “Uy , ta nói tất cả, vì cái gì còn không cho ta ăn bánh bao?”

Thiệt Mộc Ứng nhìn xem nàng cùng Tiểu Phúc bộ dángkhông có sai biệt, thề nếu hắc tin có quỷ thần thì hắc sẽ cho rằng các nàngcùng tiểu hồ ly đó là cùng một người.

“Nàngcùng Tiểu Phúc như thế nào giống như vậy? A, hôm nay sao không thấy Tiểu Phúc?” Lý Hồ hướng trong phòng đi, vừa đi vừa gọi.“TiểuPhúc, người trong phòng sao?”

“Nókhông có ở đây a!” Kim Phúc đến lẩm bẩm nói.

“Còlàm sao biết Tiểu Phúc không có ở đây? Cô tốt cùng trong này chờ đợi bao lâu?Mục đích thực sự là cái gì?” ThiệtMộc Ứng thô bạo nói, phút chốc rút ra trường kiếm bên hông, trực chỉ cổ họngcủa nàng.

Kim Phúc giây dựa, kiếm lợi hại trên cổ nàng kéo lêmột đường, máu tươi lập tức uốn lượn thành một cái huyết xà, thấm ướt vạt áotrước.

“Đau quá !đau quá! Ta nói ta chính là tới giúp ngươi , ngươi vì cái gì còn không thảta ra? Ngươi gạt người ngươi gạt người.” Kim Phúc gấp đến độ khóc lên.

“Sợđau nhức thì mau nói thật, nếu không kể tiếp còn có nhiều vết thương muốn đốiphó cô.” Thiệt Mộc Ứng trầm giọng nói ra, bắt buộc chính mìnhđối với nàng hai mắt đắm lệ bất vì sở động.

Cho dù bộ dáng nàng đáng thương như Tiểu Phúc, cho dù đây là con mắt ngẫu nhiên giống như trong giấc mộng của hắn!

“Thành chủ, Tiểu Phúc thật sự không thấy. Nhốt Kim cô nương mười ngày nửa tháng, bỏ đói nàng, cũng không tin nàng không nói.” Lý Hồ khắp nơi tìm không thấy Tiểu Phúc, hiện tại thậm chí tìm nàng tính sổ.

“Như vậy bánh bao hội hư mất, hư mất ta liền không muốn ăn, không ăn ta sẽ không nói.” Nàng hờn dỗi cái, tức giận đến đập mạnh hai cái chân.

“Tam mỗi ngày sai người đưa tới xuất lò bánh bao mới. Tôm cá Bao nhi, mảnh hãm bao lớn tử, mứt táo ngọt.” Thiết Mộc Ứng dựa theo việc Tiểu Phúc thích ăn bánh bao lấy ra hết lời dụ.

“Ta nói, ta nói! Ta chính là Tiểu Phúc.” Bản thân.

“Cô là Tiểu Phúc người phương nào?” Thiết Mộc Ứng ép hỏi.

“Ta là chủ nhân của Tiểu Phúc !” Nàng cái khó ló cái khôn, lớn tiếng nói ra.

“Cho dù cô là chủ nhân Tiểu Phúc, cho dù cô nóng lòng tìm kiếm nó, cô vẫn đang không có đạo lý ỷ nại tại trong thành.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Ta thích ăn bánh bao, Tiểu Phúc cũng thích ăn, ta nghe thấy được hương vị bánh bao, biết rõ nó nhất định cũng ở nơi đây, cho nên ta nhảy qua vài cái nóc nhà, một đường đi tới đây.” Nàng oa a lung tung nói ra.

Dù sao nàng nói thật, hắn cũng không tin.

“Cô không có khả năng có cái mũi thính như vậy.” Thiết Mộc Ứng không cho là đúng nói.

“Cócó!” Kim Phúc nhăn nhăn cái mũi, đông nghe tây ngửi, chỉ vào làn khói phía xa ở nhà bếp kêu to. “Bên kia nấu thịt kho tàu nấm hương, bạo xào gà xé phay, còn có ta thích bánh bao thịt táo.”

“Thành chủ, đầu bếp nữ hôm nay thật sự nấu mấy món này.” Lý Hổ trừng to mắt, nhin không được dựng thẳng ngón tay cái.

Thiết Mộc Ứng mị thu hút, luôn luôn nhìn chăm chăm vào Kim Phúc bộ dáng nhăn cái mũi nghe thấy gì đó .

“Thành chủ, Kim cô nương chẳng những có thần lực, hơn nữa lại có dị năng, nhất định nhân tài cho quân ta.” Lý Hổ kéo Thiết Mộc Ứng đến một bên, thì thầm âm lượng nói ra: “Nàng đã cứu mạng của huynh, lại là chủ nhân Tiểu Phúc , như thế nào cũng không phải người xấu.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta không phải người xấu.” Kim Phúc nói.

“Cônghe được bọn ta nói cái gì!” Lý Hổ quá sợ hãi nói.

“Người nói cực kỳ lớn tiếng, vì cái gì nghe không được?” Kim Phúc đến kỳ quái nhìn Lý Hổ.

“Đã tai mũi linh mẫn như thế, Như vậy Tiểu Phúc ở đâu?” Thiết Mộc Ứng gây sự hỏi tới.

“Tiểu Phúc nói huynh đệ nó gặp nạn, trở lại Linh Sơn đi hỗ trợ .” Kim Phúc đến mắt xoay động, lung tung nói loạn.

“Cócó thể cùng Tiểu Phúc nói chuyện?” Thiết Mộc Ứng lạnh lùng liếc qua nàng, mặt lộ vẻ thần sắc chán ghét.

“Đương nhiên.” Bởi vì ta chính là nó a!

“Tà hận nhất loại người hay nói dối, miệng đầy quái dị.” Thiết Mộc Ứng mày rậm nhú một cái, khẽ quát một tiếng, tất cả cảm giác tốt đối Kim Phúc toàn bộ mất hết.

Kim Phúc nhìn Thiết Mộc Ứng thần sắc chán ghét, trong lòng vặn đau đớn. Nàng không thích hắn như vậy nói với nàng, nàng yêu mến hắn đối với nàng bộ dáng cười hi hi

“Nếu lời nàng nói là sự thật, Linh Sơn nhân khác thường thường nhiều. Kim cô nương cái mũi linh mãnh, thính giác lại lợi hại. Không bằng thỉnh Kim cô nương theo chúng ta nói, cô hôm nay nghe được những gì? Hảo chứng minh cô không có gạt thành chủ chúng ta.” Từ trước đến nay Lý Hổ nhiệt tình yêu thích những thứ lạ, mặt mũi tràn đầy hưng phấn mà nói ra.

Kim Phúc lại nhìn Thiết Mộc Ứng liếc, cong môi lên lẩm bẩm nói: “Có rất nhiều người hướng trong lúc này đi tới. Bọn họ nói nhanh lên nhanh lên, nghe nói Kim Phúc đến phòng tướng quân. Không. phòng thành chủ đó!”

Thiết Mộc Ứng vừa nghe, biết rõ hắn là trong phủ nô đem bánh bao đến đã thấy được tướng mạo Kim Phúc, mà mọi người nghe tin tức Kim Phúc tới phòng thành chủ, đều kéo nhau tiến đến.

“Tiểu cô nương kia chính là ân nhân cứu mạng của Thành chủ cùng Thiết Thành! Hiện nay lại đến Thiết thành, nhất định là lão thiên gia muốn ban phúc cho Thiết thành.” Kim Phúc lại nói vài câu của dân thành đang nói, dương dương đắc ý nhìn Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng bất động thanh sắc, chỉ là trong nháy mắt không nháy mắt nhìn lại nàng.

Được rồi, cho dù nàng cho là thật có tài tai thính mắt tinh, cái mũi hảo, nhưng nàng không nên trốn trong phòng hắn.

Kim Phúc dùng mắt khó qua nhìn lại Thiết Mộc Ứng, cảm thấy người này thật sự thật kỳ quái, rõ ràng đối Tiểu Phúc rất tốt, như thế nào đối những người khác toàn bộ kém đến nỗi không hiểu được.

“Tất cả mọi người đối với ta rất tốt, chỉ có người cột ta.” Kim Phúc đến chếp miệng, cảm thấy ngực lại bắt đầu rầu rĩ đau nhức, lông mày rậm cũng nhíu lại.

“Thành thử, các cư dân tôn sùng như thế, ta xem không nên nhốt nàng a.” Lý Hổ nói ra.

Thiết Mộc Ứng nhìn vẻ mặt khó chịu của Kim Phúc, trong nội tâm sớm có tính toán.

Hắn sáng nay mới trị tội Hồng Cương, nếu là lúc này lại đem ân nhân cứu mạng trị tội, thành dân sẽ xem hắn như là bạo quân. Dù sao, các thành dân sẽ không hiểu được nàng như vậy xâm nhập tư gia, nhiều việc nguy nan.

Đành phải trước hết để cho các thần dân thỏa mãn muốn niệm trong đầu cùng nàng thân cận, đợi cho hắn đem chiến sự trong thành một lần nữa bố trí ổn định, lại lấy bộ dáng Thiết gia quân tổng nàng rời đi, đem nàng giải vào mật lao, ép hỏi nàng vào thành cách nào.

“Thay nàng cởi trói, không cho phép nàng trốn.” Thiết Mộc Ứng đối Lý Hổ nói ra.

“Cởi trói, ăn bánh bao, này mới đúng a.” Kim Phúc tâm mở ra, cười vui sướng.

Lý Hổ cũng đi theo cười ngây ngô, hướng nàng đến gần một bước. “Ta giúp cô nương cởi trói.....”

“Thiết Mộc Ứng, có rắn tại phía sau người, người người người ngàn vạn không nên cử động!” Kim Phúc đến đột nhiên chỉ vào sau lưng Thiết Mộc Ứng, thanh âm run rẩy nói.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua vẻ mặt lo lắng của nàng, hắn hạt tâm tinh chuyên chú nghe, quả thật mơ hồ nghe được thanh âm độc xà tê tê bò dưới đất.

Hắn theo lấy ra tiểu đao, cũng không quay đầu lại hướng phía nơi phát ra thanh âm phóng tới

Hutu!

Kim Phúc đến xem con rắn bị đâm chết, hù đến miệng không có cách nào khép lại.

“Thành chủ đao pháp thật giỏi!” Lý Hồ hét lớn một tiếng.

Thiết Mộc Ứng quay đầu lại nhìn Kim Phúc, biết rõ nàng lại cứu hắn lần nữa, nhưng này chữ “Tạ” đơn giản lại bị chặn tại cổ họng, như thế nào đều nói không ra miệng, bởi vì hắn phân không rõ nàng hôm nay là địch hay bạn

“Thật là lợi hại thật là lợi hại, may mắn không có việc gì.” Kim Phúc đến nhảy đến bên người Thiết Mộc Ứng, vỗ ngực một cái, nhẹ nhàng thở ra.

Thiết Mộc Ứng trừng mắt Kim Phúc, hai gò má xiết chặt.

“Có làm sao tự mở trời?” Hắn rất muốn đem việc nàng xuất hiện nghĩ đến rất đơn thuần, nhưng cảm giác, cảm thấy tình hình thực tế không phải đơn giản như vậy.

Kim Phúc đến xem tay, quẹo trái hai vòng, quẹo phải hai vòng.

“Đối đó, ta làm thế nào? Ta nghĩ là dây do đã nói lỏng.” Kim Phúc bàn tay nhỏ bé nắm thành quyền, xoa cái trán dùng sức nghĩ tới.

A, giống như nàng vừa rồi do cấp bách, pháp lực tự động đem ra sử dụng.

Chính là, cũng không thể nói nàng có ba trăm năm. Ách, vì cứu Thiết Mộc Ứng một mạng, đi tong trăm năm tu hành, cho nên chỉ còn lại có hai trăm năm công lực hồ ly.

Thiết Mộc Ứng nhìn Kim Phúc đang thần sắc do dự, khuôn mặt hiện lên một hồi bực bội.

Đây cũng là hắn không có cách nào tin tưởng nguyên nhân của nàng, nàng nếu là thật sự như mặt ngoài xem ra đơn thuần như vậy, càng phải nói chuyện ấp a ấp úng.

A, hắn không thể không đoán rằng nàng tất nhiên là gian tế. Chỉ là, có quân địch nào sẽ phái gian tế ngu ngốc đi như vậy?

Thiết Mộc Ứng nhìn nàng suy nghĩ, còn không kịp nói thêm nữa cái gì, trong phủ cư dân đã như ong vỡ tổ chen đến cửa ra vào.

“Kim Phúc cô nương đến, cô cuối cùng cũng xuất hiện! Thành chủ chúng ta chuẩn bị tốt một hồi bánh bao sơn a!” Quân chúng hô to lên tiếng.

“Aa a. Ta lại đã quên bánh bao sơn!” Kim Phúc lập tức phóng tới bánh bao sơn, miệng trước nhét một cái, hai tay tất cả cầm một cái.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng mặt tròn, búi tóc tròn, trong miệng, trong tay bánh bao tròn, tạo thành một bộ hình cầu kỳ quan, mọi người thấy được cười ha ha.

Thiết Mộc Ứng hướng Lý Hồ ám hiệu cho hắn chú ý đến đến nhất cử nhất động của Kim Phúc, sau, hắn đi về hướng quán sự, khai báo như thế nào dàn xếp nàng, liền xoay người đi trở về trong phòng.

Nàng cao hứng ăn thật nhiều bánh bao, hắn cũng không thời gian cùng nàng để ý, hắn còn có cái khác quan trọng hơn sự muốn làm.

Thiết Mộc Ứng đẩy cửa đi vào trong phòng, hạ giọng, bắt đầu ở trong phòng tìm kiếm bóng dáng Tiểu Phúc .

“Tiểu Phúc.”

Hắn mới không tin Kim Phúc đến cái gì “Tiểu Phúc nói huynh đệ gặp nạn, trở lại Linh Sơn đi hỗ trợ” bịa đặt lung tung.

Dù sao người hồ bất đồng, càng không nói đến hiểu nó nói gì!

Đêm đó, Kim Phúc được đưa đến một căn phòng nhỏ trong phủ Thiết Mộc Ứng, quản sự nói cho nàng biết chỗ đó nguyên lai là trước đây là nơi ở của thê ta Thành chủ trước.

Kim Phúc xem khắp nơi trong phòng đều là những vật dụng được chạm khắc tinh tế, giường được trải vải gấm trông thật bắt mắt, ghế dựa cao, còn có một bàn đầy sơn phấn đủ loại hương, trong nội tâm rất vui mừng, tự nhiên cao hứng bưng bưng kéo tới.

Các cư dân nói muốn vì nàng tổ chức yến tiệc, nhưng có thể bởi vì nàng vừa gặm được một tòa bánh bao sơn lớn, nên căn bản không có bụng nhét thêm gì nữa, đành phải về phòng gấp ngu công.

Kim Phúc lần đầu đến nhân gian, lại với hình dáng này. Trong phòng cùng vài tỳ nữ chơi mấy văn cờ giải khuây, làm náo loạn cả một đêm.

Đợi cho hai tỳ nữ giúp nàng thay áo mỏng xong, liền trở về phòng ngủ, Kim Phúc nằm ấm trên giường, trái xoay phải chuyển lăn quẩn lại, thoáng cái chui vào chăn, lại thoáng cái lại chui ra, đùa vui một hồi lâu nhưng vẫn là không có gì buồn ngủ.

Nàng thậm chí cố gắng biến thân trở lại thành hồ ly, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn ngủ không được.

Quái. Nàng những ngày này ở chung với Thiết Mộc Ưng, mỗi đêm ngã đầu đi ngủ, đều có thể ngủ nhanh chóng a! Khò khè, như thế nào hôm nay lại vậy, rõ ràng cũng có buồn ngủ, nhưng không có cách nào ngủ.

Nhất định là do cái giường này rồi, nàng không thấy quen.

Kim Phúc từ trên giường bật dậy, xuống giường bước đira khỏi cửa phòng, mới bước vào sân, liền nhìn thấy hai gã binh lính đang đứng tại cửa ra vào.

“Các người vì cái gì không ngủ?” Kim Phúc tới hỏi.

“Thành chủ muốn chúng ta bảo vệ an toàn của cô nương.” Binh lính cẩn thận đáp, chỉ dám nhìn mặt Kim cô nương, không dám nhìn nàng đang mặc áo ngủ mỏng.

“Tất cả an toàn, không cần bảo vệ.” Kim Phúc sôi nổi đi ra sân, binh lính vội vàng theo đuôi phía sau.

“Đêm đã khuya, cô nương muốn đi đâu?” Binh lính hỏi.

“Tôi muốn đi đến phòng của thành chủ ngủ.” Kim Phúc đơn giản nói.

Hai gã binh lính mắt choáng váng, hai mắt nhìn nhau, lại không người nào dám lên tiếng ngăn cản.

Kim Phúc đi trong bóng đêm, một bên trong lòng lẩm bẩm làm người thật không dễ, không có lớp lông như hồ ly, hại nàng lạnh đến run run, đành phải cước bộ nhanh hơn xông vào phòng Thiết Mộc Ưng.

Thiết Mộc Ưng phòng vẫn còn đèn đuốc sáng trưng, Kim Phúc đi lên trước gõ gõ cửa.

“Mở cửa mở cửa.” Nàng cao giọng kêu.

Trong phòng Thiết Mộc Ứng trong tay bút son dừng lại, rời mắt khỏi những cuốn sổ nhỏ

Vừa rồi bên ngoài có âm thanh gõ cửa, đêm đã thật khuya, cái này Kim Phúc đến làm cái gì?

“Thiết Mộc Ứng mở cửa!”

“Đã muộn, Kim cô nương về sớm một chút nghỉ ngơi.” Hấn đứng dậy đi về hướng cửa ra vào, qua loa nói.

“Tạ chính là cần nghỉ ngơi mới đến a.”

Thiết Mộc Ứng thở hắt vì kinh ngạc, sợ binh lính bên ngoài hiểu nhầm hai người quan hệ mờ ám, đành phải mở cửa

Cửa vừa mở ra, đập vào mắt là Kim Phúc với chiếc áo đơn mỏng, lộ ra cổ trắng kéo dài đến da thịt trước ngực, đối diện hấn cười toét.

Hấn trừng hướng hai gã binh lính, bọn họ tất cả đều cúi đầu, không dám nhìn.

“Cô.. . . cô mặc như thế còn thể thống gì!” Thiết Mộc Ứng lập tức xoay người trở về phòng lấy chăn của mình, đem nàng bao lấy.

“Cũng không phải ta muốn mặc, các nàng giúp ta mặc a.” Kim Phúc đến ôm ấp cái chăn, cảm thấy thoáng cái ấm áp lên.

“Hương vị của người thật tốt.” Nàng dùng sức hít một hơi, lộ ra thỏa mãn.

Thiết Mộc Ung lúc này không đỏ mặt, ngược lại đã bị nàng hù đến sắc mặt tái xanh

“Hộ tống Kim cô nương trở về phòng.” Hắc bạch một tiếng đóng cửa phòng.

“Ta không cần phải trở về phòng, ta chính là tới tìm người ngủ a.” Kim Phúc chưa từ bỏ ý định tiếp tục gõ cửa.

Thiết Mộc Ung trừng mắt nhìn bóng người ngoài cửa, tức đến hai vai đều căng cứng lên, bật thốt lên đối với nàng rống to: “Cô nói chuyện lại như vậy không biết liêm sỉ, ta sẽ lập tức đem cô trục xuất ngoài thành, miễn cho làm bẩn không khí trong thành”

“Liêm sỉ là cái gì? Có thể ăn sao?” Kim Phúc tới hỏi.

“Cô rút ngay cho ta! Từ nay về sau bên người nếu không có tỳ nữ, không cho phép cùng những người khác một mình gặp mặt.” Thiết Mộc Ung xoa huyết thái dương, cảm thấy cả đầu đều đau dữ dội.

Rõ ràng gương mặt ngây thơ, như thể nào ngôn hành cử chỉ luôn thô tục, cho dù trong lòng của hắn trước kia đối với nàng “tựa hồ” có vài phần toan tính không bình thường, hôm nay cũng bị nàng làm cho sợ đến mất hồn mất vía.

“Visao không thể cùng mọi người một mình gặp mặt? Vì sao ta không thể cùng người ngủ một chỗ?” Nàng hỏi.

“Bởi vì không có quan hệ, cô nam quả nữ chính là hội làm cho người chê trách.” Thiết Mộc Ung nhin không được lại rống.

“Cái gì nam nữ? Không phải cái gì nghị?”

Thiết Mộc Ứng khước miệng co giật, quyết định không cùng nàng nói nhảm nữa, nếu không hẳn xác định sẽ tức đến phát hỏa.

“Tóm lại, trừ phi là nam nữ đã thành hôn, nếu không không được cùng ở một phòng. Còn nếu không trở về phòng, tiệc tối bánh bao tối liền hủy bỏ.” Hắn ồ ồ ra lệnh.

Ngoài cửa Kim Phúc nghe một câu này, ý niệm trong đầu đều bị bỏ đi, đành phải xịu mặt một bên đi trở về, một bên như có gì đâm vào ngực

Thật kỳ quái, mỗi lần Thiết Mộc Ứng la rống đối nàng, nàng tựa hồ ngực rất đau, nhất định là hắn rống quá lớn tiếng.

Làm gì đối với nàng hung như vậy, nàng mới vào thành mấy ngày, có rất nhiều lời nghe không hiểu cũng không thể trách nàng cái đó.

Thiệt thòi nhất là nàng có tâm biến thành người nghĩ thay Thiết Mộc Ứng hướng dân giải thích giúp hắn, không nghĩ tới bây giờ thậm chí ngủ đều ngủ không được, nàng ngày mai như thế nào nói chuyện a!

Kim Phúc ngồi xổm người xuống, thật cảm thấy người không bằng hồ.

A, nàng nghĩ đến phương pháp nào được ngủ trên giường ấm đó, Thiết Mộc Ứng chỉ nói một nam một nữ không thể cùng ở một phòng, đúng không? Nha, nàng muốn trốn a. Kim Phúc đến xoay người, từ dưới nhìn xem binh lính phía trước.

Kim Phúc lần nữa nhanh trí. Nàng nhảy đến binh lính trước mặt, bình tĩnh nhìn xem mắt của bọn hắn, trong miệng vẫn nhớ kỹ chú ngữ.

Tựa lúc bọn họ hai mắt đang mơ hồ, nàng đột nhiên hạ thủ, bọn lính đông một tiếng té trên mặt đất thở to ngủ.

“Hắc hắc, ta đây phải biết tận dụng phép thuật. Thật sự là thông minh, sống ba trăm năm thật đúng là không phải uống.” Kim Phúc khích lệ chính mình một hồi lâu, tìm một góc bí mật đi vào.

Từ trong góc lộ ra từng đạo vàng sáng óng ánh, rồi lại rất nhanh chóng biến mất vô tung. . . .

4. Chương 4

Thiết Mộc Ung từ trong thùng gỗ đứng dậy, rất nhanh lau sạch thân hình, mặc lên áo đơn, vồn vện thêm lớp áo bào mỏng liền đi vào trong phòng, cũng không có bảo gia nhân đang ngủ ở bên cạnh phòng vào đốt than cho ấm.

Thời yên bình cũng phải nghĩ đến thời loạn, hắn tông quân nhiều năm qua cũng không có quên nguyên tắc, mặc dù đã lên làm thành chủ, hắn vẫn không dám bởi vì an nhàn mà phóng túng, lúc nào cũng nhắc nhở bản thân phải luôn chuẩn bị đề phòng những khó khăn phía trước.

Lúc trước mỗi đêm làm cho người ấm áp là vì có Tiểu Phúc ngủ bên cạnh bộ dáng rất thỏa mãn, quả thực tựa như người đang mỉm cười.

Thiết Mộc Ung nhớ tới Tiểu Phúc vừa ngốc nghếch vừa dễ thương kia thì khuôn mặt nghiêm khắc liền trở nên nhẹ nhàng

Có đêm hắn không thể nào chợp mắt được, xoay qua xoay lại khiến Tiểu Phúc nhảy lung tung trên giường bày ra kháng nghị, cuối cùng cũng vì nuông chiều mà nằm yên cho nó yên ổn ngủ, khiến nó vô cùng đắc ý.

Tiết Mộc Ung còn nhớ rõ vào cái đêm đầu tiên mang Tiểu Phúc về, nó liền nhanh chóng nằm chết dí bên cạnh hắn, muốn cùng nhau ngủ. Hắn đuổi nó xuống đến vài lần, hết lần này tới lần khác nó không chịu xuống giường. Mà Tiểu Phúc khi vừa lên giường liền ngủ say như chết không chút đề phòng, chodù bị hắn làm thịt lột da, khả năng cũng không biết chuyện gì xảy ra.

“Tiểu Phúc, người đã chạy đi đâu?”

Thiết Mộc Ứng đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện trong phòng bắt quá trở nên trống rỗng, huyệt huyệt trong lòng khiến lòng hần vô cùng khó chịu.

Sột soạt.sột soạt

Chung quanh đều tịch , Thiết Mộc Ứng nghe được cửa ra vào truyền đến thanh âm kỳ lạ. Thần sắc hần rùng mình, toàn thân căng thẳng lên, không lẽ lại là Kim Phúc kia nữa a!

Hần giả bộ không nghe thấy tiếng vang, thậm chí thổi tắt tất cả ánh đèn trong phòng, không muốn cùng nàng dây dưa.

Tại nơi này không phải không có nữ tử giống nàng cứ luôn vây quanh hần lấy lòng , nhưng nữ tử lớn mật như vậy muốn bỏ lên giường của hần chỉ có nàng, hần trước đây chưa từng gặp qua.

Kim Phúc cùng Tiểu Phúc có nhiều điểm rất tương đồng nhau, mắt đen sáng, không nghĩ tới cử chỉ lại như thế làm cho người ta sợ hãi. Xem ra hần mau mau ban thưởng tạ ơn, sớm tiễn khách phương xa. Nhưng Kim Phúc đã cứu mạng hần hai lần, hần nợ nàng xem ra không phải dùng quà cáp mới đáp lại được, trừ khi nàng cũng bị nạn hai lần để tạo điều kiện cho hần giúp đỡ thì mới vẹn toàn được.

Thiết Mộc Ứng nhắm mắt lại, đắp chăn mỏng, chuẩn bị ngủ.

“Ồ.” Cửa ra vào truyền đến một tiếng động vật đáng thương gào thét.

Thiết Mộc Ứng mãnh liệt nhảy người lên, phóng tới cạnh cửa. Mở thanh cửa ra, một thân ảnh nho nhỏ phút chốc tiến đến.

“Người đã về rồi.” Thiết Mộc Ứng mừng rỡ nhìn Tiểu Phúc, khom người chờ nó nhảy vào lòng.

Chỉ là xưa nay vừa thấy hân, Tiểu Phúc liền hướng nhào vào người hân hưởng thụ, thế sao lúc này lại đứng xa xa ở bên ngoài mấy bước, về mặt ai oán nhìn hân.

Thiết Mộc Ứng dùng thạch đánh lửa nhóm lên hai ngọn đèn cầy, phát hiện Tiểu Phúc vẫn không nhúc nhích nhìn hân.

Hân nhả lại lông mày, ngồi chồm hổm dưới đất cùng Tiểu Phúc bốn mắt giao tiếp.

“Như thế nào không đến?” Hân nhẹ giọng hỏi.

Kim Phúc đến trợn mắt há mồm mà nhìn mặt mũi tràn đầy hiên lành trước mặt, trong nội tâm nổi băn khoăn cuối cùng rõ ràng

Quả nhiên là người không bằng hồ!

Chẳng trách Thiết Mộc Ứng bày ra vẻ mặt lạnh lùng nhìn Kim Phúc, còn đối Tiểu Phúc khuôn mặt tươi cười đón chào.

“Cái kia Kim Phúc quả nhiên nói bừa, còn nói người cái gì huynh đệ gặp nạn...” Thiết Mộc Ứng nói ra.

Hân dám nói nàng nói bậy! Kim Phúc đến trừng liếc hân, nhảy lên giường, tứ chi mới quán đều lại lập tức bật dậy, không hiểu được trừng mắt.

Thiết Mộc Ứng bị Tiểu Phúc trên giường biểu lộ rầu rầu mặt hung tợn, chọc cho cười ha ha.

“Tabảo người đốt than.” Thiết Mộc Ứng không nghĩ lại kêu tên gia nhân bên cạnh phòng ngủ , cầm lấy thạch đánh lửa thiêu đầy uể oải, vài cái liền đốt lên hơi than ấm áp đặt dưới giường

“Người hôm nay làm sao vậy? Bình thường không phải nhào vào ngay hay sao?” Thiết Mộc Ứng tại trên giường gạch ngồi xuống, rộng mở vật áo lộ ra lồng ngực tinh trắng rắn chắc .

Kim Phúc nhớ đến bộ ngực của hắn có bao nhiêu ấm áp lại có thể ngủ tốt, không tự chủ liền hướng hắn đến gần một bước.

Thiết Mộc Ứng chờ mất đi kiên nhẫn, cánh tay dài duỗi ra, liền đem tiểu tử kia tiến vào trong ngực.

“Người cả ngày chạy đi đâu?”

Hắn ý tứ khá tốt hỏi nàng chạy đi đâu? Nàng cả ngày đều bị hắn mắng cho xoay quanh, còn bị hắn cột vào trên cây, đáng thương vô cùng.

Kim Phúc đến hướng hắn nhẹ răng trợn mắt một phen, hờn đưa ra chuông tát đánh tay của hắn.

“Tanghĩ một hồi mới biết rõ hồ ly cũng sẽ giận dữ.” Thiết Mộc Ứng cười xoa đầu Tiểu Phúc , tùy ý nó đang dương trào phả xiêm y cũng không quát trách móc.

Kim Phúc đánh cho hai cái, nàng ngáp một cái, đảo hướng lồng ngực Thiết Mộc Ứng tựa vào

“Muốn ngủ rồi?” Thiết Mộc Ứng nằm xuống giường , thuận tay đặt Tiểu Phúc nằm ở bên cạnh mình.

“Cũng chỉ có người không sợ ta.” Hắn vuốt đầu Tiểu Phúc , thấp giọng nói ra.

“Buổi sáng sau khi tuyên an xử phạt Hồng Cương, tất cả các đại thần nhìn ta với ánh mắt sợ hãi. Ta làm sao không nghĩ đối với hần pháp ngoại khai ân ? Chỉ là Thiết thành đã có mấy ngàn người thiệt mạng, dù có lòng khoan dung nhưng phải tuy việc mà xét.”

Kim Phúc đến gật gật đầu lại gật đầu, cuối cùng haicon mắt đều nhắm lại.

Thiết Mộc Ứng nhìn tư thái ngủ say của nàng, nhẹ nhàng cười, tiếp tục nói: “Hôm nay đến thăm chính là Kim Phúc cô nương , tuy nói đã cứu ta một mạng, nhưng nàng hành tung quỷ dị, ta hết lần này tới lần khác so với người có hai mắt tựa nhau...”

Thiết Mộc Ứng còn chưa nói xong, Tiểu Phúc đã sớm tứ chi nằm ngửa, ngủ như một tiểu oa nhi

Hần khoe môi cong lên, nhìn Tiểu Phúc trong chốc lát sau, liếc hai mắt nhắm lại, không nói thêm lời .

Đêm lạnh thế này có ai đó để nói chuyện, cảm giác này thật sự không tồi.

Buổi sáng hôm sau, Kim Phúc tỉnh lại, bởi vì giường ấm áp quá thoải mái, căn bản không nghĩ đứng dậy. Nàng từ từ nhắm hai mắt tại trên giường gạch quay lại lần qua, lần đến đã đói bụng, mới cảm thấy mỹ mãn lung lay cái đuôi rời giường.

Nàng tứ chi vừa chạm đất, liền nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng thanh âm nói chuyện.

“.. . . . Thành chủ ngày hôm qua đem ân nhân cứu mạng Kim Phúc đến cột vào trên cây, là muốn lấy oán trả ơn sao?”

“Trước giết ân sư, lại giết ân nhân cứu mạng, tại chiến trường giết địch đã quen, quân nhiên không đổi được cá tính lãnh huyết.”

Kim Phúc vừa nghe, tức đến quên đã đói bụng, lập tức muốn phóng tới ngoài cửa.

Chỉ là, Kim Phúc vừa ngủ dậy nên tinh thần thoải mái, đầu óc cũng linh quang rất nhiều, nàng trước đem chính mình biến thành người, sau mới đẩy cửa ra, lớn tiếng nói: “Các người không được nói bậy về Thiết Mộc Ung ! Hắn là người tốt!”

Bên ngoài vội vàng im miệng, xem xét Kim Phúc cô nương lại theo từ trong phòng thành chủ đi ra, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm mà dừng lại tất cả động tác.

Kim Phúc thấy tất cả mọi người không nói lời nào, nàng hai tay tra eo, dương dương đắc ý nói: “Rất tốt, các người đều đã hiểu.” Nhất định là nàng nói được rất tốt.

“Aida, không biết Kim cô nương ở nơi này.” Đại thẩm lên tiếng kinh hô, mím môi cười trộm nói.

“Như thế nào thành chủ ngày hôm qua còn cột Kim cô nương, hôm nay hai người tựa như sơn rồi?” Nô bộc có người nhỏ giọng nói.

“Thiết Mộc Ung ngày hôm qua cột ta, là muốn hỏi ta là thế nào đi vào trong thành tới.” Kim Phúc đến xem hướng tên kia nô bộc, lớn tiếng nói.

“Nguyên lai thành chủ là vì an toàn Thiết thành mới chất vấn cô nương, dụng tâm lương khổ, dụng tâm lương khổ.” Nô bộc bưng tỉnh đại ngộ nói.

“Tóm lại, các người đừng có lại tìm Thiết Mộc Ung trách oán. Giết Hồng Cương, trong nội tâm cũng rất khổ sở, nhưng hắn sợ hãi nếu không bỏ qua tình cảm cá nhân, tất cả mọi người sẽ học nhân tạo phản, trong thành sẽ đại loạn.” Kim Phúc đến dừng lại một chút, hồi tưởng lời nói Lý Hổ lúc ấy, lại bổ sung. “Thành chủ lúc nào cũng vì dân chúng, thật sự rất tốt”

“Thì ra là thế a, ta đã nói thành chủ sẽ không như vậy vô tình vô nghĩa.”

“Ngài ấy quả thật là vì mọi người suy nghĩ.” Tất cả mọi người đồng thanh nói.

“Hảo, ta đã nói xong.” Nàng muốn biến trở về hồ ly, như vậy Thiết Mộc Ưng mới có thể đối với nàng khá tốt.

Nàng thích hẳn đối nàng đặc biệt, thích hẳn đối với nàng cười, đối với nàng tốt nhìn hẳn càng lâu, tựa càng không nỡ rời đi hẳn, chưa hết một ngày đã bắt đầu mong hẳn.

“Kim cô nương tình cảm động lòng, như người trong lòng Thành chủ tận tâm giúp đỡ thành chủ nói chuyện!” Đại thẩm cười hạo nàng.

“Người trong lòng là cái gì? Trong lòng không có cách nào khác bày một người a?” Kim Phúc đến nháy mắt to, không hiểu hỏi.

“Kim cô nương đơn thuần đáng yêu, chẳng trách Thành chủ vừa ý. Người trong lòng chính là vừa nghĩ đến hẳn, ngực hội thẳng nhảy liên hồi.” Đại thẩm giải thích

“Ta chỉ biết rõ hẳn mỗi khi hung hăng với ta thì tâm hội đau nhức.” Kim Phúc đến vỗ ngực một cái, trề môi dưới.

“Cô nương để ý thành chủ, mới có thể đau lòng a, ta lúc tuổi còn trẻ cùng oan gia cũng là như vậy” Đại thẩm khanh khách rung động cười.

Một, hai tên nô bộc sợ nhẹn không được muốn nói chuyện thành chủ cùng Kim cô nương thân mật, lặng lẽ theo trong sân chuồn êm đi ranoài, không nghĩ tới lại gặp ngay Lý Hổ.

”Chào Lý phó.” Nô bộc hành lễ, vội vàng rời đi.

Lý Hổ đã nghe xong bọn họ nói một hồi lâu, đi vào trong sân, lớn tiếng nói ra: “Kim cô nương, thành chủ thỉnh người đến đây ăn.”

“Làm cái gì?” Kim Phúc đến không hiểu hỏi.

Lý Hổ cười ha hả nhìn xem nàng. “Thành chủ mới lên, các chư hầu ở những nơi khác đều đem cống vật đến tạ lễ, thành chủ muốn cô tới, nhìn xem có cái gì yêu thích, huynh ấy hội ban cho cho cô nương.”

Bảo nàng chọn! Thích nhất ném thức ăn. Kim Phúc lập tức hoa chân múa tay vui sướng, cao hứng vô cùng.

“Chúng ta đi mau đi mau!” Kim Phúc thúc giục Lý Hổ, muốn hắt đi nhanh một chút.

Lý Hổ đi đến bên người Kim Phúc, nhìn qua nàng nụ cười mướt mà trên mặt, cảm thấy cũng chỉ có nữ tử tươi sáng như vậy mới có thể hòa tan lạnh nhạt trên mặt Thành chủ.

“Thành chủ bên cạnh chính là thiếu người tri âm.” Lý Hổ nói ra.

Kim Phúc đầy trong đầu đều là đợi tí nữa muốn sẽ thấy những thứ bắt mắt, lung tung điểm hai cái đầu.

“Thành chủ khi còn bé, mẫu thân dạy bảo cực kỳ nghiêm khắc, lúc ấy, vì rèn luyện thân thể của huynh ấy, vào đông lại muốn hắt đứng ngoài tuyết, không cho phép vào nhà.” Lý Hổ nói ra.

Kim Phúc đến gạt đầu, cười hì hì nói ra: “Ta cũng vậy thường xuyên vào đông trời hạ đại tuyết đều ra mặt đất chơi đùa, rất vui!” Nàng thích nhất cùng Kim Vượng truy đuổi trong đồng tuyết.

Lý Hổ trừng lớn mắt, thoáng cái mặt chữ điền bị bóp méo sau mới còn nói thêm: “Thành chủ chỉ mặc áo mỏng, quỳ gối trong đồng tuyết, một ngày không có ăn cơm.”

“Thật đáng thương!” Kim Phúc đến vừa nghĩ tới ngày đại hàn chẳng những không có áo da lông mặc, lại không có cơm ăn, nước mắt lập tức tụu bão tố ùa ra.

Lý Hổ lúc này mới hài lòng gật đầu, tiếp tục nói: “Bởi vì mẫu thân nghiêm khắc hơn người, luôn luôn buộc huynh ấy luyện võ công tốt nhất, lấy được quân quyền, chuyện khác một mực không cho phép huynh ấy để tâm, năng lực tuy mạnh, nhưng cũng không hiểu được như thế nào cùng người ở chung, lại càng không biết cái gì gọi là đạo lý đối nhân xử thế.”

Kim Phúc đứng ở tại chỗ, cau mày nhìn xem Lý Hổ.

“Những khó khăn này, ta nghe không hiểu, người trực tiếp nói với ta, điều này cùng ta có quan hệ gì?” Nàng nói.

Lý Hổ cái cằm muốn rơi xuống, vội vàng lấy tay vịn lấy, cái này. Nàng như thế nào sự tình đơn giản như thế cũng đều không hiểu?

“Nói mau a!” Kim Phúc đến xem miệng hắn há to vô cùng

“Thành chủ cần phải có người ở cùng.” Lý Hổ bật thốt lên nói ra.

“Hảo, ta thích ở cùng hắn, không có vấn đề.” Kim Phúc đánh một chưởng về phía sau lưng Lý Hổ.

Lý Hổ bị đánh cả người thiếu chút nữa ngã sấp trên mặt đất, lại cũng chỉ có thể gượng cười vài tiếng, bởi vì chỉ cần thành chủ có thể có giai nhân làm bạn, hắn hi sinh chút ít nội thương thì có ngại gì .

Thiết Mộc Ưng ngồi phía trên cao, nghe tổng quản đọc chậm tất cả những thành đưa tới quà tặng, cảm thấy bả va cứng ngắc, toàn thân đau nhức, thầm nghĩ muốn luyện võ, tìm người đối chiến mấy trận vận động gân cốt.

Hắn hi vọng dân chúng Thiết thành phải biết sống tốt, như vậy những việc lặt vặt có thể tự giải quyết, bất luận là dân cần thiết, hoặc là các khoản sổ sách thuế, không nhất thiết lúc nào cũng cần hắn xem qua.

Những việc nếu đối với người dân có lợi, thì hắn đều cam tâm tình nguyện nỗ lực, mà loại lễ nghi phiền phức tế cống này, hắn không thể chịu đựng được. Nhưng hắn là thành chủ, không thể không nhận, bởi vậy cũng chỉ có thể nghe tất cả thành tiến cống quà tặng, nghĩ những thứ vô bổ này bán đổi tiền mặt như vậy giúp được cho dân nhiều hơn.

“Trái cây ngon ở nơi nào a!” Kim Phúc người chưa thấy mà đã nghe giọng.

Thiết Mộc Ưng nghe được thanh âm của nàng, tinh thần hơi bị chấn động, hoài nghi một lúc mới biết thật là giọng của nàng. Hắn vừa nghĩ tới hành động của nàng tối hôm qua, mới giờ lên lông mày, lại rất nhanh nhủ lại.

Hắn ngược mắt hướng cửa ra vào nhìn, đúng lúc thấy Kim Phúc đến sôi nổi tiến đến.

Kim Phúc đến vừa nhìn thấy hắn, lập tức dạng ra gương mặt đầy vui vẻ.

Nụ cười của nàng như vậy chân thành, cười đến một đôi con mắt đều thành đường thẳng, cười đến Thiết Mộc Ưng tâm cũng không khỏi tự chủ đau nhức, thậm chí còn có nghĩ muốn ôm nàng vào trong lòng.

Thiết Mộc Ưng cả kinh, vội vàng trấn định tinh thần, hồi phục thần sắc nghiêm nghị như bình thường, xoay người nhìn về phía chỗ hắn.

Kim Phúc vừa đến nhìn thấy sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nhìn theo ánh mắt của hắn, nàng lập tức hiểu được liền gật đầu.

Ừ, thật sự không thể trách hấn nhúu mày.

Chồng chất tại trên mặt đất tràn đầy lễ vật, không phải thi họa cũng chính là Kim Ngân Lưu Ly, toàn bộ không thể ăn, nếu là nàng khi nhận được những thứ này, tâm tình cũng sẽ rất kém.

“Nhanh đến bên người thành chủ.” Lý Hổ nói ra.

Kim Phúc bước nhanh đi lên phía trước, gặp phải từng người Thiết thành đối với nàng mỉm cười, làm cho nàng nụ cười trên mặt càng sâu.

Nàng kỳ thật thích biến thành người, thứ nhất là có thể làm mọi chuyện dễ dàng hơn, thứ hai lại không làm lo lắng con người khi vừa gặp hồ ly liền muốn xé xác lấy lông.

“Chúc mừng cô nương.” Một bên tỷ nữ nhẹ giọng nói với nàng.

“Tại sao phải chúc mừng ta?” Kim Phúc không hiểu, kỳ quái mà hỏi thăm.

“Cô nương có chuyện vui a.” Ở một bên các nô bộc nghe tin tức Kim Phúc từ trong phòng thành chủ đi ra, tất cả đều che miệng nở nụ cười.

Chuyện vui! Kim Phúc vừa nghe, cho rằng Thiết Mộc Ứng đợi tí nữa nhất định là muốn thưởng cho nàng các món ăn ngon, nàng cao hứng đến nỗi muốn lòi đuôi ra để vẫy a.

“Thật rất thích có chuyện vui a.” Kim Phúc rung đùi đắc ý nói, mang theo vẻ mặt vui vẻ nhảy đến bên người Thiết Mộc Ứng.

“Trướcmặt mọi người, giật nảy mình còn thể thống gì.” Thiết Mộc Ứng khẽ quát một tiếng, ánh mắt trừng lớn.

Nàng vừa rồi hướng hấn cười, hơn nữa là trong máchtính là bộ dạng vui vẻ, coi như nàng thật sự rất thích nhìn hấn, thật không cólúc nào mà bình thường bên cạnh hấn cả.

Kim Phúc ngồi xuống cạnh hấn.

Thấy hấn thân thể cứng đờ, nàng đành không tình nguyệnđộng hạ thân, miễn cưỡng làm cho giữa hai người kéo ra một khoảng cách.

Thấy nàng vẻ mặt thất vọng làm cho Thiết Mộc Ứng tronglòng muốn cười, ánh mắt nhìn qua nàng cũng tự nhiên nhu hòa rất nhiều. Nàng nhưTiểu Phúc, tâm tình gì đều hiện rõ trên mặt, quả thực so với những sứ giả dướikia thì chân thật hơn nhiều.

“Tronglòng hãy nhớ muốn thứ gì đó, đợi tí nữa yến hội xong toàn bộ thưởng cho cônương.” Thiết Mộc Ứng nghiêng người, nói khẽ với nàng.

Kim Phúc mở ra tâm địa nhẹ nhàng, cầm lấy vài cái bánhtên bàn bên cạnh hấn bắt đầu ăn.

Ăn vào bánh vòng nàng cảm thấy hương rất thơm, bánhgiòn ngọt, một đôi lông mi cao hứng đến độ nhướn cao gần chạm tóc mái, liềmạng ngẩng đầu lên.

“Ănngon không?” Thiết Mộc Ứng bật thốt lên hỏi.

Kim Phúc đến gạt đầu lại gạt đầu, nắm lên một cáihương trong miệng hấn nhét. Thiết Mộc Ứng nhất thời không bắt bẻ, một ngụm liềnnuốt bánh vào, sắc khí, ho mãnh liệt.

“Làm sao vậy?” Nàng nuốt bánh vào, lập tức tiến vào trong ngực của hắn, đẩy ra miệng của hắn muốn kiểm tra trong cổ họng có hay không bị gì.

“Take không sao.” Thiết Mộc Ứng cảm giác lỗ tai tại nóng lên, một tay vội vàng ra.

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Kim Phúc tới bắt cổ áo của hắn, không yên tâm liền mạng hỏi tới.

Thiết Mộc Ứng trong nội tâm mặc dù vui vẻ nàng như vậy quan tâm hắn, nhưng trước mặt mọi người, nàng cứ như vậy đối với hắn sờ lung tung, luôn không giống lời nói, hắn rất nhanh nhìn Thiết tổng quản trong phủ liếc.

Thiết tổng quản cát vội vàng giơ lên danh sách, lớn tiếng kêu: “Sứ giả Gấm thành mang vật lên hiến.”

“Thành chủ Gấm thành dâng lên áo khoác Bắc Hải Tuyết Hồ trân quý, chỉ mong hai thành mãi mãi là giao hữu.” Gấm thành sứ giả nói ra.

“Người nói đây là cái gì?” Kim Phúc đến sắc mặt phút chốc trở nên trắng bệch.

“Áo khoác Bắc Hải Tuyết Hồ.” Gấm thành sứ giả nói ra.

“Làm sao vậy?” Thiết Mộc Ứng lo lắng nhìn nàng.

“Người theo giúp ta nhìn.” Kim Phúc tới cầm tay Thiết Mộc Ứng, cùng nhau đi đến trước cổng phủ.

Tay của nàng mới xoa áo lông mao hồ ly, nước mắt liền rơi.

“Làm sao người ngốc như vậy a? Cứ nhiên để con người bắt được, chém đầu còn lột da, bị người hại biến thành bộ dạng này, người chết được thật thê thảm a!”

Thiết Mộc Ứng cố nín cười toan tính, nhưng khóe miệng run rẩy một chút. Hắn thật sự không rõ Kim Phúc trong đầu như thế nào kì kì quái quái nghĩ gì.

Nhưng nàng xác thực là cô nương rất thú vị, hỉ nộ ái ố toàn bộ hiện tại trên mặt, khờ dại giống như tiểu oa nhi, giống như nàng đối với hắn không cách nào che giấu sự yêu thích bình thường. Thiết Mộc Ứng một nghĩ kỹ, những bất mãn tâm tình đối với nàng, tựa hồ cũng dần dần giảm bớt.

“Kim cô nương tâm địa từ bi, làm cho người bội phục.” Thiết cát vội vàng tiến lên xin tha thứ.

Thiết Mộc Ứng nhìn xem nàng biểu lộ như cha mẹ chết, nhin không được hỏi: “Cô thích ăn bánh bao, bên trong bao chẳng lẽ không phải thịt?”

“Không giống.” Nàng lẩm bẩm nói.

“Ở đâu không giống?” Hắn khiêu mi hỏi.

Đợi cho có người dâng lên áo lông da người thì người sẽ hiểu tâm tình của ta. Kim Phúc đến nuốt vào lời nói, cau mày nhìn lại hắn.

Bất quá, lại chăm chú ngẫm lại, lời hắn nói cũng không còn sai, nàng bất quá bởi vì mình là hồ ly, mới có thể như thế hoảng sợ. Nếu không, bình thường ăn thịt cái đó nàng vẫn thấy ổn.

“Đúng vậy, ta ăn thịt, những này áo khoác Bắc Hải Tuyết Hồ cũng là thi thể! Tóm lại, tất cả mọi người là dựa vào những thứ này sống sót.” Nàng đối với Thiết Mộc Ứng lớn tiếng nói.

Nhóm khách quý vừa nghe đến nàng trái một câu thi thể, phải một câu thi thể, chỉ cảm thấy những món trên bàn cũng làm cho người thực nuốt không trôi lên.

Nhưng Kim Phúc đến tuyệt đối không thể có thể vì vậy mà mất hứng muốn ăn, nàng đi trở về chỗ ngồi trước, cầm lấy trái cây trước mặt vui vẻ ăn.

“Đạt món quà quý của thành chủ Gấm thành.” Thiết Cát nở nụ cười, tay đưa ra tiếp lễ vật từ tay sứ giả Gấm thành.

“Ta muốn cái kia.” Kim Phúc giật nhẹ tay áo Thiết Mộc Ứng. “Đều đã chết, nhưng không thể chết vô ích, ta muốn hảo hảo mặc.”

Thiết Mộc Ứng gật đầu đồng ý.

“Đó là muốn hiến cho thành chủ.” Gấm thành sứ giả sắc mặt trầm xuống.

Thiết Cát vội vàng tiến lên tại bên tai sứ giả Gấm thành nói nhỏ, nói Kim Phúc cô nương chẳng những là ân nhân cứu mạng của Thiết thành, mà Thiết Mộc Ứng rất nặng nghĩa với cô nương. Đương nhiên, Thiết Cát không đại dốt gì nói ra việc Kim Phúc mới từ trong phòng Thiết Mộc Ứng đi ra.

“Cô nương yêu mến tuyệt áo khoác hồ này, Gấm thành thật có phúc, thỉnh xin vui lòng nhận cho.” Gấm thành sứ giả cười đầy mặt nói.

Kim Phúc đến xem xét người này đối với nàng cười, cũng liều mạng trở lại cười rộ lên.

Thiết Mộc Ứng xem nàng cười đến ngu ngốc, nghi hoặc chẳng như thế nào cảm thấy nàng có chút gì đó thay đổi.

Rõ ràng hẳn nhớ tới hành vi tối hôm qua của nàng rất không hài lòng, cảm thấy không cho là đúng. Vậy mà hôm nay mới ở chung chưa lâu mà đã cảm thấy rất yêu mến nàng.

Thiết Mộc Ứng nhú mào, nhìn chăm chăm nàng.Thấy nàng cười đã lâu, cảm thấy da mặt mỗi nhừ, lại bắt đầu nhu nung gò má, trong lòng n không khỏi lại là một hồi muốn cười.

“Xinhỏi thành chủ cùng Kim cô nương khi nào thành thân? Gấm thành sẽ lại các vừngười dâng lên đại lễ.” Gấm thành sứ giả tự cho là thông minh mà hỏi thăm.

“Aim muốn cùng nàng thành thân?” Thiết Mộc Ứng sắc mặt phút chốc trầm xuống, trừng hướng Thiết cát.

“Đúng vậy, làm gì thành thân?” Kim Phúc đến kỳ quái nhìn Thiết Mộc Ứng.

“Kim cô nương sáng nay trong phòng người đi ra, cả tòa phủ thành chủ ai cũng biết việc này.” Thiết cát bám vào thành chủ bên tai nói ra.

Thiết Mộc Ứng trừng mắt nhìn nàng, cảm giác mình vừa mới bị lừa.

“Cô nương lại tự ý vào trong phòng ta, đến tột cùng là dụng ý gì?” Thiết Mộc Ứng đem nàng kéo đến bên người, nghiêng răng nghiêng lợi dùng giọng trầm thấp nói ra chỉ có mình nàng nghe thấy.

Là người bảo ta đi vào! Kim Phúc đến miệng mở ra lại không cam lòng nhắm lại.

“Ân. Là Tiểu Phúc bảo ta đi .” Nàng phồng má nói ra.

“Cô có thể nghe lời Tiểu Phúc nói.” Hổ đôi môi nhuộm, căn bản cảm thấy nàng thật vớ vẩn.

“Không tin người hỏi Tiểu Phúc, ta nếu không phải là chủ nhân nó, nó nhất định sẽ trả lời cho người.” Nàng đứng đắn hồi đáp.

“Đó là gian phòng của ta, cô phải được ta đồng ý mới phép vào, không phải là Tiểu Phúc.” Thiết Mộc Ứng rất ít tức giận thở hổn hển, nhưng chỉ cần đụng đến nàng, tâm tình sẽ gặp loạn.

“Cô là một cô nương, không sợ hủ trong sạch, không sợ sau này không còn trong sạch để gả đi sao?” Cho dù hân hôm nay không chán ghét nàng, nàng vẫn quá làm càn.

“Không sợ, ta tu hành nhiều năm, hàng năm mùa xuân điều tiết động dục đều bình yên vượt qua.”

Động dục! Thiết Mộc Ứng há mồm cứng lưỡi nghe ngôn từ nàng nói, khóe miệng căng cứng không khống chế được gương lên, hai đạo lông mày cũng chầm chậm thư giãn xuống.

Tạm thời bất luận nàng nhiều lần vào phòng động cơ vớ sao, hân ngược lại lần đầu phát hiện cùng cô nương nói chuyện đúng là một việc thú vị như thế. Nàng so sánh với những cô nương khúm núm nhát gan kia, thật sự thú vị mấy lần.

“Tật thích nhìn người cười.” Kim Phúc đến một tay xoa khuôn mặt của hân, mê muội nhìn.

Thiết Mộc Ứng đầu tiên là sững sờ, sau đỏ mặt, phút chốc lấy xuống tay của nàng.

Dưới đài cao mọi người xem xét, chỉ cảm thấy khanh khanh ta ta, cảm tình rất tốt, tất cả đều hiểu ý cười, ngoại trừ sứ giả Hỉ thành bên ngoài.

Hỉ thành sứ giả tiến lên vái chào, lớn tiếng nói ra: “Thành chủ Hỉ thành vì Thiết thành chủ đã chọn kỹ lựa khéo một phần đại lễ, xin ngài vui lòng nhận cho.”

Sứ giả vỗ tay, ngoài cửa đi vào một tòa kiệu.

Kiều mới đặt xuống đất, một vũ nương tư thái uyển chuyển xinh đẹp bước ra.

Nàng toàn thân treo đầy chuông nhỏ, thân hình như thủy xà uốn éo, sa mỏng che bảo hộ ánh mắt mị hoặc hướng Thiết Mộc Ứng nhìn, vũ động lên.

Thiết Mộc Ứng mặt không thay đổi nhìn xem vũ nương, khuôn mặt lại lần nữa khôi phục như thường lệ. Mỹ mạo chẳng qua là vẻ bề ngoài, hấn cưới vợ lấy đức, bằng không, ít nhất cũng nên chọn người như Kim Phúc đồng dạng có thể làm cho hấn vui vẻ.

Ý nghĩ này vừa xuất, Thiết Mộc Ứng thoáng chốc kinh hãi, hấn hướng Kim Phúc nhìn

Nàng chính là đang cao hứng bùng bùng nhìn xem vũ nương.

Vũ nương mỗi chân chĩa xuống đất, liên xoay nhiều cái, thân thể đeo ruy băng tất cả đều tùy theo bay múa, thân hình khẽ cong, cuối cùng múa tại trước Thiết Mộc Ứng, mặt mày lạnh nhạt nhìn hấn.

“Nhảy thật đẹp.” Kim Phúc đến người thứ nhất vỗ tay bảo hay.

“Tạ ơn cô nương.” Vũ nương nói ra.

“Đây là nghĩa nữ thành chủ Hỉ thành, nguyện hiến cho thành chủ, vĩnh viễn lấy duyên nối kết.” Hỉ thành sứ giả nói ra.

Sứ giả Phương thành vượt mặt sứ giả Hỉ thành, vội vàng tiến lên bấm báo nói: “Cong gái thành chủ Phương thành, tài mạo xuất chúng, thỉnh Thiết thành chủ cần phải cho Phương thành cơ hội kết duyên.”

“Nữ tử thành chủ Lý thành, mới là diễm quan hơn người, văn võ song toàn, hơn nữa Lý thành đất đai dồi dào, mấy năm liên tục thu hoạch cao.”

“Đủ.” Thiết Mộc Ứng hét lớn một tiếng, khiến Kim Phúc sợ tới mức nhảy cao.

“Người làm gì gọi lớn tiếng như vậy? Nếu ta ghen đến làm sao bây giờ?” Kim Phúc đến miệng cắn đầu cao, trừng hấn liếc.

Thiết Mộc Ứng thấy nàng biểu lộ đúng là không chút nào toan tính, hấn nhú haicon mắt, trong lòng không thoải mái.

“Thiết mộc nhận điệu nhảy đẹp là tốt, mời cô nương về Hỉ thành.” Hấn trầm giọng nói ra.

“Thành chủ chính là ghét bỏ ta?” Vũ nương giật xuống khăn sa mỏng, lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc làm cho mọi người kinh hô.

“Thiết mộc không dám, nhưng thỉnh cô nương trở lại Hỉ thành thay ta tạ ơn hảo ý của thành chủ.” Thiết Mộc Ứng kiềm chế tính tình nói ra, không cần thương hại loại hành vi này.

“Thành chủ chưa lập gia đình, tin tưởng nếu thấy khuê nữ của thành chúng tôi, chắc chắn thay đổi tâm ý.” Tất cả thành sứ giả đều tiến lên đồng thanh nói nghị khuyên hấn thay đổi tâm ý.

“Thật nhiều người muốn cùng người thành thân đó.” Kim Phúc nhặt một trái cây màu đỏ bỏ vào miệng, ngọt quá khiến nàng phun mạnh đầu lưỡi, cầm ly trà của Thiết Mộc Ứng lên uống.

Thiết Mộc Ứng trừng mắt nhìn nàng, trên trán gân xanh lộ ra, mày rậm trói chặt, một bộ dáng muốn rống giận. Kim Phúc này rõ ràng một bộ muốn cùng hấn thân mật, nói là tâm quý hấn. Hôm nay như thế nào lại hề dẫu lòng nhìn xem đoàn người vì hôn sự của hấn tranh luận.

“Các người tất cả đều không cần cãi nữa, thành chủ chúng ta không lâu nữa sẽ cưới vợ chính là ân nhân cứu mạng Kim Phúc cô nương.” Lý Hổ thấy tình huống không đúng, lập tức đứng ra thay thành chủ giải vây.

Đoàn người vừa nghe, mục quang đều nhìn về phía Kim Phúc, kể cả Thiết Mộc Ứng.

Chỉ thấy Kim Phúc quai hàm ăn đến phồng tròn, tròn mắt vô tội nhẹ nhàng nhìn lại hắn.

“Vị cô nương này liên tiếp đã cứu thành chủ chúng ta hai lần, cùng chúng ta thành chủ tâm đầu ý hợp.” Lý Hổ đoán rằng thành chủ kiềm chế bản thân quá mức mà lưu Kim cô nương qua đêm, nhất định là đã sớm có ý niệm thành thân trong đầu.

Thiết Mộc Ứng vừa nghe Lý Hổ lời này, trong nội tâm ngược lại có chủ ý. Lý Hổ phương pháp này ngược lại vẫn có thể xem lời từ chối nhã nhặn. Huống chi, nếu thật muốn kết hôn, Kim Phúc tuy ngốc, nhưng lại sẽ không vướng bận. Cố gắng mỗi ngày thưởng nàng vài bánh bao, nàng sẽ an phận tại trong phủ trên chóc hắn vui vẻ. Mà lại nhìn nàng thân cường thể tráng, lại ăn được, nên cũng có thể thay hắn sinh vài tiểu oa nhi dễ thương a.

Kim Phúc đến xem xét mọi người toàn bộ chăm chăm nhìn vào nàng, nàng nuốt xuống thực vật trong miệng, kề đến bên người Thiết Mộc Ứng, dán bên tai hắn hỏi: “Lý Hổ không phải nói người muốn cưới vợ là cưới người liên tiếp cứu người hai lần, thế sao tất cả ai cũng nhắm vào ta?”

“Chúng ta về phòng, ta có lời muốn hỏi cô.” Thiết Mộc Ứng nắm tới tay Kim Phúc, cùng nhau đứng dậy.

Nàng cúi đầu nhìn qua bàn tay của hắn, lại ngẩng đầu nhìn về phía mắt đen của hắn, lại cúi đầu nhìn qua hai người lẫn nhau cầm tay.

“Không có người nắm qua tay của ta.” Nàng cười toe toét miệng đối với hắn mãnh liệt cười, nắm chặt tay của hắn.

Thiết Mộc Ứng cũng dùng vài phần lực đạo nắm chặt trở về, lúc này mới nhớ tới hắn cũng chưa từng nắm qua tay nữ tử.

“Tathích như vậy.” Kim Phúc đến nắm được càng dùng sức chút ít.

Thiết Mộc Ứng giờ lên khoe môi, dẫn nàng cùng nhau đi vào phòng, ngoài ý muốn phát hiện cảm giác ôm nàng sóng vai, thật sự Rất tốt.

5. Chương 5

Kim Phúc được Thiết Mộc Ứng cầm tay, mới đi vài bước liền đến gian phòng, hại nàng rất thất vọng.

“Tácó thể tiếp tục nắm tay người không?” Nàng hỏi.

Thiết Mộc Ứng gật đầu, dẫn nàng lại bên giường ngồi xuống.

“Người tìm ta có chuyện gì? Người giấu cái gì kỳ trân dị bảo cấp cho ta?” Kim Phúc đến hưng phấn đến ngồi không yên, đóng đư tay của hắn hỏi.

“Nếu là nàng cùng ta thành thân, nghĩ muốn cái gì kỳ trân dị bảo, ta đều tìm cho nàng.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Tốt tốt, ta đây cùng với người thành thân. Ta muốn ăn bánh bao hạnh nhân, còn có du hươu bánh bao. . .” Nàng hai mắt sáng lên nói.

“Nàng biết rõ thành thân là gì không?” Hắn cắt đứt lời của nàng, mày rậm nhíu lại.

“Thành thân?” Nàng lẳng lẳng hỏi lại.

Thiết Mộc Ứng chỉ cảm thấy may mắn nàng đối đãi khác nam tử không giống đối với hắn thân thiện như thế, nếu không nàng đã sớm không biết bị lừa đến nơi nào .

“Thành thân chính là một nam một nữ tạo thành một gia đình.” Hắn nói.

“Đó.” Nàng gật đầu, nói tiếp: “Nếu như có thể ăn thật nhiều bánh ngọt thì càng tuyệt”

“Nàng trong đầu cũng chỉ có chuyện ăn sao?” Thiết Mộc Ứng không thể nhịn được nữa nói.

“Nói cho cùng! Ta chính là bởi vì ăn mà lỡ đại sự, bằng không đã sớm thành tiên.” Kim Phúc lòng có ưu tư vỗ vỗ bờ vai của hắn. Mỗi trăm năm cấp tiên ban thi, nàng luôn thua một cửa định lực, chôn đến nay vẫn là Tiểu Yêu.

Thiết Mộc Ứng á khẩu không trả lời được nhìn qua nàng, đôi môi lại không tự chủ được giơ lên vui vẻ.

“Nàng yêu thích ta sao?” Hắn trực tiếp hỏi.

“Yêu mến yêu mến.” Kim Phúc đến khênh khách cười to, lập tức nhảy đến trên người hắn.

Thiết Mộc Ứng hai tay vội vàng chống đỡ bả vai nàng, miễn cho nàng ngực cũng dán tới.

Chỉ là, Kim Phúc đến mừng rỡ bộ dáng cho là thật làm cho hắn lảng lảng. Từ nhỏ đến lớn hắn chỉ biết biểu hiện hài lòng, mới có thể được ngợi khen, có thể mỗi nàng gặp hắn, tựa như trời sinh hắn toan tính bình thường.

“Như vậy chúng ta việc hôn nhân liền như vậy định a” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ, thấp giọng hỏi

“ìcha mẹ nàng còn không?”

“Chame. mất đã lâu rồi.” Đạikhái là ba trăm năm sao.

“Chame ta trước đây cũng đã mất, như vậy giữa chúng ta hôn sự chỉ cầnnàng và ta cũng được.” Hấn con người đen nhìn chăm chăm nàng, sờ nhẹ sợi tóc mềm mại của nàng.

“Đó.” Nàng gật đầu, đem gò má đặt lên cổ của hấn .

Thiết Mộc Ứng thân thể đầu tiên là cứng đờ, thấy nàng cử động thân mật tự nhiên như thế, thì dần dần thư giãn xuống.

Kim Phúc nằm được thoải mái, môi nhỏ hé ra, ngáp một cái, một bộ tư thái thiên hạ vô sự.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng không có lo lắng, không khỏi lo lắng nàng trừ ăn ra, cái gì cũng đều không hiểu, căn bản chỉ là muốn chơi xấu bên cạnh hấn, kỳ thật không hiểu ý tứ thành thân là gì.

“Thành thân là chuyện cả đời, vợ chồng chính là muốn ở chung cả đời.” Hấn nâng lên cằm của nàng, bình tĩnh nhìn nàng.

“.. . . . Nếu ta buồn bực, muốn rời đi làm sao bây giờ?” Nàng mở to mắt, thành thật mà hỏi thăm.

“Thành thân liền không cho phép được rời đi, nàng nên gánh vác trách nhiệm thân là thê tử của ta.”

“Thê tử? Chiều cổ hài tử sao? Cái này ta hiểu!” Hồ lỵmẹ phải chịu trách nhiệm dưỡng dục, cho tiểu hồ lỵ ăn, ăn cùng ngủ cái này haiviệc không làm khó được nàng.

Kim Phúc đến ngóc lên cái cằm, tin tưởng trànđầy nhìn hấn.

“Giữaphu thê không nên có giấu diếm.” Hấnngghiêm túc nói ra.

“Chính là. Chính là.” Nàngcắn môi, gò má trong lòng bàn tay hấn xoa nhẹ vài cái, nhỏ giọng nói: “Tachính là có việc không thể nói a.”

“Tỷnhư nàng như thế nào đi vào trong thành, đi vào trong phòng ta chính là nguyênnhân?” Hấn trực tiếp hỏi ra việc hấn để ý nhất trong lòng.

“Đúng.” Nàng dùng sức gật đầu.

“Tachỉ hỏi nàng một câu.” ThiếtMộc Ứng dùng sức cầm bờ vai của nàng, con mắt sáng ngời căng trờng nhìn nàng. “Nàngcó thể gây bất lợi cho ta?”

Nàng thần sắc biến đổi, cầm ngược ở cánh tay của hấn.

“Taăn rất nhiều xem như bất lợi với ngươi sao?” KimPhúc đến kinh hoảng mà hỏi.

Thiết Mộc Ứng ngửa đầu cười to, cười đáp trên mặtngghiêm khắc tất cả đều tiêu tán.

Hấn dùng kinh nghiệm cả đời của mình tin tưởng nàng sẽkhông gây bất lợi với hấn, hấn thậm chí tin tưởng nàng có chút dị năng, cho nênmới có thể như phi thiên chui vào trong phòng hấn. Hấn cũng tin tưởng tài năngcủa nàng

“Chúng ta nhanh chóng thành thân.” Thiết Mộc Ứng mỉm cười hai con ngươi thấp liếc nhìn nàng, ngón cái mơn trớn gò má mềm mại của nàng.

Kim Phúc đến khẽ nhếch miệng nhìn đầy mắt hấn vui vẻ, bỗng dưng bưng lấy khuôn mặt của hấn.

“Thật kỳ quái.” Nàng thì thảo lẩm bẩm, lông mày rậm lại nhíu lại.” Người khi hung dữ thì ngực ta hội đau nhức; người đối với ta cười, lòng của ta sẽ nhảy thật nhanh. Tại sao phải như vậy? Ta bị bệnh sao?”

Thiết Mộc Ứng lỗ tai nóng lên, khuôn mặt biến thành một loại màu đỏ sẫm.

“Người đỏ mặt.” Kim Phúc đôi mắt quay tít một vòng, khuôn mặt thẳng bước đến trước mặt hấn.

Hấn bàn tay chế trụ phần gáy nàng, quyết định lúc này nếu không làm cho nàng chiếm thượng phong, nếu không nàng tấn công trở tay không kịp.

“Loại bệnh này chỉ có một loại thuốc có thể trị.” Hấn vui vẻ nói.

“Cái gì thuốc? Nói mau nói mau.” Nàng trừng lớn mắt.

Thiết Mộc Ứng cúi đầu hôn môi của nàng.

Kim Phúc môi bị ngậm chặt, một cái không để phòng liên bị đầu lưỡi của hấn xâm lấn. Vốn cho là hấn muốn ăn đầu lưỡi của nàng, nàng kinh hô một tiếng nghĩ đẩy hấn ra, nhưng hấn hôn lại làm cho nàng tứ chi thả lỏng.

Nàng không rõ hẳn đến tột cùng dứt nàng cái thuốc gì, nhưng nàng cảm giác trong cơ thể có loại bạo động, như cắn nhẹ một quả tuyết, lại có loại khoái ý làm cho nàng không thể không ưa thích động tác của hẳn, nghĩ muốn càng nhiều.

Thiết Mộc Ứng ngẩng đầu nhìn qua hai gò má nàng, KimPhúc mờ mịt mặt mày hôm nay lại kiều mị mang chút ít yêu khí, xúc động mà nghĩ muốn đem nàng đè xuống giường trong lúc đó.

Hắn hít sâu một hơi, dựa vào khả năng tự chế nhiều năm qua mới miễn cưỡng đè nén dục vọng xuống.

“Người gạt người, lòng ta nhảy càng nhanh hơn.” KimPhúc tới kéo qua tay của hẳn dán tại ngực.

Thiết Mộc Ứng cảm giác được bộ ngực phập phồng dưới lòng bàn tay mềm mại, một cỗ nhiệt khí lập tức dưới bụng bay thẳng, hẳn cố gắng muốn rút tay lại, nhưng nàng hết lần này tới lần khác ép tới rất căng.

“Cái này thuốc uống mấy lần mới có thể hiệu quả, chỉ có trượng phu có thể đối thê tử sử dụng.” Thiết Mộc Ứng đơn giản lấy cái trán chống đỡ nàng, chỉ cho phép nàng thấy mắt của hẳn, mà không phải là chú ý tới thân thể hẳn hiện tại đang đỏ cháy lên.

“Taday có thể ăn một hồi thuốc nữa sao?” KimPhúc dán lên môi của hẳn, bàn tay nhỏ bé nắm ở cổ của hẳn.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng bộ dáng yêu kiều, tất cả tự chế thiếu chút nữa biến mất, tại bên môi nàng nói nhỏ nói: “Nàng cái này tham ăn cùng Tiểu Phúc giống như đúc.”

“Vậy người yêu thích ta nhiều hay là Tiểu Phúc nhiều?” Hẳn yêu mến loại nào, nàng sẽ biến thành loại ấy.

Thiết Mộc Ứng cười ha ha, cảm thấy cùng nàng ở một chỗ thì tâm tình sẽ rất tốt.

“Người iso với hồ ly không giống nhau.” Hẳn nói.

Không giống sao? Kim Phúc lông mày nhăn lại, ngực một thời quặn đau, đang muốn hỏi lại thì hấn lại hôn mấy cái lên cái trán của nàng

“Thành chủ, sự tình không ổn.” Lý Hổ trực tiếp xông vào trong phòng, vừa nhìn thấy đây là cảnh yên ương, con mắt tròng. “Aida, không nghĩ tới huynh trong lúc này lại tiến tới nhanh như vậy.”

Lý Hổ cười hắc hắc.

Thiết Mộc Ứng thật muốn tìm mũ giáp đem mình bao lại, miễn cho mặt của hắn đang đỏ tới mang tai làm cho xấu hổ

“Sự tình gì không ổn?” Thiết Mộc Ứng nghiêm túc, che dấu thấp ho khan vài tiếng.

“Trưởng doanh báo lại Thiết minh Anh bị nhốt ở trong lao, có vài tên nô bộc xông vào, bắt đi hắn và Hồng Tuyết Anh.”

“Thiết gia quân lại ngăn không được vài tên nô bộc?” Thiết Mộc Ứng sắc mặt trầm xuống, lập tức đứng dậy đi đến trước mặt Lý Hổ.

“Hỗ doanh trưởng nói mấy tên nô bộc như là đồng dạng trùng tà, như thế nào đánh giết cũng ngăn cản không được, đứt tay đứt chân vẫn liều mạng đi lên phía trước.” Lý Hổ nói ra.

Thiết Mộc Ứng thần sắc càng run sợ, lĩnh quân nhiều năm chưa từng gặp qua sự việc lạ vậy, hết lần này tới lần khác như thế có kỳ quái, lại dễ dàng nhất đảo loạn tâm quân.

“Hồng Tuyết Anh bị bắt chạy, còn lớn tiếng kêu nói chúng ta trong phủ thành chủ hôm nay yêu khí khắp nơi, muốn tìm đạo sĩ đến trừ yêu.”

Yêu? ! Là nói nàng sao?

“Đạo sĩ” Kim Vượng cầm một cây đào mộc kiếm trong miệng đọc phù chú, muốn hại chết bọn họ phải là người tu hành sao? Kim Phúc đến mở to mắt, không tự chủ hướng phía Thiết Mộc Ứng tới gần.

“Đừng sợ.” Thiết Mộc Ứng một mực nắm ở bờ vai của nàng.

Kim Phúc đến gạt đầu, đối với hắn cười. Hắn nói không cần sợ, nàng sẽ không sợ.

“Thật nói đến yêu khí, Hồng Tuyết Anh chính là nhân tài kiệt xuất. Thiết Minh Anh batháng trước sau khi cưới nàng, cứ nghĩ là tửu sắc tài vận, nhưng là nhất thời nửa khắc liền gặp thiếu nữ có sắc thì tất cả người sẽ chết.” Lý Hồ cắn nhai nhớ kỹ.

“Bọn họ hôm nay người đang nơi nào? Đệ phải người nào đi theo dõi bọn họ? Thiết gia quân có thương vong?” Thiết Mộc Ứng không nghĩ nhiều, đổi giọng hỏi.

“Hùng doanh trưởng đã sai người theo dõi, chỉ là những người kia rất quý dị, như là hướng thảo nguyên Linh Sơn mà đi, mới thoáng cái liền đã mất tung tích”

Kim Phúc tới nghe bọn hắn nói chuyện, nàng ghé vào tường trên giường, hoàn toàn cảm giác không ra trong phủ có yêu khí.

Nàng ngáp một cái, đông đông đông chạy đến bên người Thiết Mộc Ứng, ôm cánh tay của hắn, đơn giản muốn lấy lại người.

Thiết Mộc Ứng liếc nhìn nàng một cái, cũng không ngăn cản cử động của nàng, chỉ là tiếp tục đem lời nói xong.

“.. . . Có hay không những người ghét Thiết Minh Anh, bắt người.” Thiết Mộc Ứng run sợ lông mày, rất nhanh ra quyết định. “Ta phải cứu người.”

“Huynh thân là thành chủ, không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Lý Hổ lo lắng an nguy của hắn, lên tiếng ngăn cản nói.

“Thiết Minh Anh dù sao cũng là huynh trưởng của ta, ta phải tự mình đi trước, mới có thể biết rõ xử trí như thế nào.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

Kim Phúc đến lắng nghe, liềm mạng gật đầu.

“Nàng gật đầu gì vậy?” Thiết Mộc Ứng cười liếc nàng.

“Người lời nói nghe đều rất có đạo lý, hơn nữa người vừa xuất hiện, mọi người sẽ lộ ra biểu lộ người rất lợi hại.” Kim Phúc đến bưng lên gương mặt, học mọi người thần thái kính sợ.

“Nàng chỉ cần là nàng là tốt rồi, không cần học bọn họ.” Thiết Mộc Ứng xoa xoa tóc của nàng hôn nhẹ.

“Học người khác một chết đi, loại sự tình này người không cần công đạo.” Nàng lười biếng nói.

Thiết Mộc Ứng tâm tình trở nên tốt, cười đối Lý Hổ nói: “Tóm lại, Hùng doanh trưởng ở ngoài sáng ta ở trong tối, dùng bồ câu đưa tin liên lạc, nhanh chóng tìm ra Thiết Minh Anh ở nơi nào. Mặt khác, ta việc này rang ngoài phải đi dò hỏi dân tình, miễn cho đưa tới dân chúng bất an.”

“Phải” Lý Hổ nói ra.

“Taban ngày tiếp đãi hết các sứ giả quốc gia, liền lập tức xuất phát.”

“Hảo.” Kim Phúc đến tinh thần sáng láng gật đầu.

“Tacó nói muốn dẫn nàng cùng đi sao?” ThiếtMộc Ứng nhìn qua người đang dính trên tay hắn

“Tamuốn đi theo người.” Nàng bộ dáng đương nhiên .

“Ồlại trong phủ, ta không cho phép nàng gặp nguy hiểm. Còn có, nàng giúp ta chiếc cổ Tiểu Phúc, nó nếu như gãy, ta liền hỏi tội nàng.”ThiếtMộc Ứng cố ý đem lời nói nghiêm trọng chút ít.

“TiểuPhúc rất tốt, mặc kệ nó. Tóm lại, ta muốn đi theo người, ta khí lực lớn, cái mũi linh, lỗ tai hảo, nhất định có thể giúp đỡ được.”Nàngnhảy đến trước mặt hắn, vỗ ngực nhấn cái mũi lại kéo lỗ tai, sợ hắn không biếtnàng có bao nhiêu lợi hại.

“Cônạm quả nữ không nên cùng nhau đi.” ThiếtMộc Ứng lắc đầu.

Lại chiêu này! Kim Phúc đến trừng lớn mắt, hai tay traoo, nguyên bản khí đô đô hai gò má lại đột nhiên biến đổi.

Hắn không cho Kim Phúc đi cùng, nàng kia biến thànhTiểu Phúc đi theo.

“Cônạm quả nữ việc này không thành vấn đề, chúng ta trước khi tòng quân, một nénghan chiêu cáo thiên địa, liền có thể thành thân. Các người trước tiên có thểbái đường, sau khi trở về lại bổ sung hôn sự. Huynh mang theo Kim cô nương cũngcó chỗ tốt, miễn cho Hồng Tuyết Anh sử xuất cái gì chiêu ti tiện. .. .” Lý Hồ lẩm bẩm cùng Thiết Mộc Ứng trao đổi liếc, cảmthấy nữ nhân kia ánh mắt bất chính.

“Trướcbái đường không sao, chỉ là cô nương này kén ăn, không nên cùng ta đồng hành.” Thiết Mộc Ứng lắc đầu, không đồng ý.

“Ta ăn ta ăn, ta cái gì đều ăn.” KimPhúc đến ôm lấy cánh tay của hắn, đôi mắt – trông mong nhìn qua hắn, sợ không có cái gì náo nhiệt.

Hắn nhìn bộ dáng kia của nàng, cái gì thần thái nghiêmkhắc cũng trở nên mềm .

“Nếu không cho nàng cùng đi, xác định chắc nàng cũng sẽ vụng trộm đi theo. Chỉ là, nếu muốn đi theo ta, mệnh lệnh của ta ngươi liền không cho phép vi phạm, hiểu không?”

“Hiểu.” Kim Phúc đến nắm tay của hắn, hoa chân múa tay vuissướng.

Lý Hổ đứng ở một bên trợn mắt há hốc mồm mà nhìn ThiếtDiện nổi tiếng từ trước đến nay ít nói cười Thiết-Mộc Ứng, giờ lại cười nhẹ nhàng ngógnhìn bộ dáng nho nhỏ bên người, nắm tay của nàng, cùng nhau đi ra đại sảnh.

Lý Hổ vội vội vàng vàng theo sau, nghe thấy Thiết MộcỨng trong sảnh đường lớn tiếng tuyên cáo nói: “Thiết mộc quân tử xuất thân, việccưới vợ lễ nghi phiền phức, đêm nay cùng Kim Phúc cô nương báidường thànhthân. Một tháng sau mở tiệc cưới, mời các vị cùng dân chúng Thiết thành vuiẻ.”

Thích, quả nhiên bất đồng. Đêm nay muốn thành thân, thành chủ thật đúng là không thể chờ đợi được a!

Lý Hổ cười đi vào đại sảnh, lớn tiếng hét to tìm đượcđồng chí môn nhiệt liệt thảo luận việcchôn sự này .

Thiết Mộc Ứng cùng Kim Phúc tại đêm đó sau khi báidường thành thân, liền như vậy mang theo một số người của Thiết gia quân âmthầm rời đi.

Trên đường đi, bởi vì không muốn để lộ rõ thân phậnđịa vị, bọn họ nguy thành dân chăn nuôi, dùng một cỗ xe trâu lôi kéo những thứdụng cụ làm nhà tranh cứ như vậy đi trên đường.

Kim Phúc trên đường rất hoạt bát sôi nổi, nhìn cái gì đều cảm thấy hứng thú. Mỗi đêm đều rúc vào trong ngực Thiết Mộc Ứng ngủ, ngoại trừ thường hay bị ác mộng làm cho thức tỉnh, thì tất cả coi như đều ngủ rất thoải mái tinh thần.

Ác mộng luôn thấy khi ngủ là Kim Vượng trừng nhìn nàng, nàng đối với cái này trong nội tâm cảm thấy cực độ bất an, bởi vì nàng dùng lực cảm ứng gọi về cho Kim Vượng đến vài lần, vậy mà huynh ấy lại hoàn toàn không có hồi âm.

Nàng đoán rằng hẳn chắc bởi vì đang rất giận nàng, bèn chọc cho tức điên vì gả cho một con người, cho nên mới không cùng nàng liên lạc. Nhưng nàng chính là rất thích cảm giác ở bên người Thiết Mộc Ứng, nếu như thành thân có thể quang minh chính đại bên cạnh hắn, vậy có gì không tốt? Dù sao con người sống bất quá bảy, tám mươi tuổi, đợi sau khi Thiết Mộc Ứng chết, nàng lại tiếp tục tu hành, như vậy cũng được nha.

Tuy nhiên nàng vừa nghĩ tới Thiết Mộc Ứng sẽ chết, nên cái gì cũng ăn không vô, nàng nghĩ chắc bởi vì gần nhất thật sự nàng ăn quá nhiều nên thấy thứ gì cũng không muốn nữa.

Lúc này, Kim Phúc ngồi ở trên cỏ, nhìn bọn gỗ dựng gỗ, làm sàn nhà, sau đó mở rộng ra nhà bạt tạo thành khung nhà, đập đập đóng đóng, ba tầng, hết thấy liền đại công cáo thành .

Mọi thứ đều an bài xong đều là nhờ Thiết Mộc Ứng cùng binh lính cùng nhau làm, mà ngay cả thức ăn mà nàng cùng hắn dùng đều giống với của những binh lính khác.

Nàng tối hôm qua mới nghe bọn lính nói hẳn lúc nào cũng vì dân, là thành chủ tốt, ngay cả nàng cũng cho là phúc đức lắm mới gả được cho thành chủ !

Vượng, đoàn người đều nói muội gả cho trượng phu tốt, huynh đừng có tức giận muội nữa. Nhanh kén tiếng đáp lại muội, huynh nói gì muội cũng sẽ nghe theo. . . . Kim Phúc lần nữa cố gắng dùng linh lực cùng Kim Vượng khơi thông.

Nàng chờ đã lâu, ngồi thuyền trên thảo nguyên ngoại trừ thanh âm gió thổi qua cây cỏ, còn lại vẫn không có bất cứ thanh âm nào khác.

Kim Phúc nhăn lại lông mày, bắt đầu sợ hãi những gì trong ác mộng sẽ trở thành thực, Kim Vượng không còn để ý tới nàng.

“Tốt lắm, có thể vào được.”

Thiết Mộc Ứng hướng nàng ngoắc, nhìn nàng khoác áo Tuyết Hồ, một thân hồng y thật xinh đẹp, môi của hắn bắt gặp cong lên.

Tuy đã thành thân, nhưng vì còn khởi hành trên đường, nên bọn họ chưa động phòng hoa chúc, ở nơi thảo nguyên thoáng mát đầy màu xanh, hắn cảm thấy cuộc sống trong thời gian bây giờ thật rất hạnh phúc

Có Kim Phúc tại bên người, chuyện gì cũng đều thú vị, chuyện gì cũng vui..

Nàng như tiểu yêu thích nhảy lên người hắn đã thành thói quen, bởi vì đã thành thân, hắn liền không ngăn trở hành động của nàng. Binh lính đều nói bọn họ tình cảm sâu sắc, vị thành chủ phu nhân này bất quá có tình tình của một tiểu oa nhi, suốt ngày cứ quấn mãi bên người thành chủ.

Thiết Mộc Ứng ôm nàng, ngăn cản nàng đang nghịch hoạc.

Kim Phúc dựa vào bên cạnh hắn, bị kéo vào nhà, bên trong chính giữa là bếp lò đang nấu trà sữa, một phòng mùi sữa bốn phía, nhưng nàng lại thở dài.

“Làm sao vậy?” Thiết Mộc Ứng ngồi xuống thăm ôm lấy nàng đặt bên phải.

“Ta đang nghĩ đến Kim Vượng.” Nàng hai tay vòng quanh eo của hắn, đáng thương nói.

“Kim Vượng là người nàng gọi là huynh trưởng?” Hắn nhớ nàng có một lần nhắc đến tên người này

“Đúng vậy a.”

“Nàng còn có người thân vì sao không nói cho ta biết? Nàng hiện nhớ huynh ấy, chúng ta liền mời huynh ấy đến quý phủ ở lại, ta rất hoan nghênh.” Môi của hắn khẽ chạm vào mi tâm đang co lại của nàng, không thích nàng lo nghĩ.

“Kim Vượng đến nếu biết rõ ta thành thân rồi, nhất định sẽ la mắng ta, bởi vì huynh ấy không thích ta cùng người khác có quá nhiều quan hệ.” Nàng lại thở dài, nhưng Thiết Mộc Ứng thì ôm nàng càng chặt. “Nhưng ta thích ở tại Thiết thành, tất cả mọi người rất tốt với ta.”

“Nàng cùng Kim Vượng lúc trước cư trú ở Linh Sơn chẳng lẽ ở đó không có người ở?” Hắn hỏi.

“Ở sâu trong hang động, cũng chỉ có hai chúng ta.” Nàng nói.

“Hai người, thật sự rất buồn.” Hắn giờ mới hiểu được nàng nguyên nhân vì sinh trưởng tại nơi rừng núi không có người, chẳng trách lại có cá tính thần khiết như vậy

“Đó.” Nàng đem mặt vùi sâu vào bộ ngực của hắn, hiện tại rất muốn biến thành hồ ly, như vậy mới được hắn hảo hảo ôm hết cả người. Đối với Thiết Mộc Ứng, nàng ngay từ đầu rất tham luyến ngực ấm áp của hắn.

Nhưng là, thời gian ở chung càng lâu, nàng phát hiện hắn luôn buộc bản thân mình vĩnh viễn so với người khác phải nghiêm khắc, luôn luôn đặt nhu cầu của dân chúng Thiết thành lên hàng đầu, những điều này người tu hành đều nên làm, nhưng nàng mặc dù tu trên trăm năm cũng làm không làm được như vậy, hắn nhưng lại có thể dễ dàng thực hiện .

Bội phục từ bên ngoài, nàng muốn đối hắn phải tốt. Chỉ cần nàng ở cùng hắn, thì có thể làm cho hắn lộ ra mỉm cười; mà hắn cười, nàng sẽ vui vẻ giống như muốn bay lên trời, những chuyện có lợi cho nhau như vậy việc gì phải ngại ?

“Hang động có thể ở sao?” Hắn vượt phía sau lưng của nàng, rất thích ma sát lưng nàng thể này.

“Ta cùng Kim Vượng ở vô cùng tốt, trước còn có Xích Nguyệt ở chung, là sư phụ dạy chúng ta nhập môn tu hành, giáo hội chúng ta như thế nào đi sẵn, tìm linh lực trái cây. Bất quá, nàng rời đi ít nhất trăm năm rồi, cũng không biết đi nơi nào.” Kim Phúc nhắc tới cái này, bỗng đứng rùng mình một cái.

“Nàng không thích Xích Nguyệt?” Hắc bắt qua thân thể của nàng, làm cho nàng nằm ngửa trên đùi hắc .

Nàng hơi nghiêng thân thể, gò má đem bàn tay hắc trở thành gối đầu, nhỏ giọng nói: “Xích Nguyệt hay bảo chúng ta đi bắt con thỏ, Sơn Khương, cột chúng nó tứ chi, cắt cổ chúng nó, luyện một ít chú thuật Huyết Chú. Ta không thích nhìn thấy nhiều máu, chúng nó cũng biết đau chứ.”

“Các nàng nếu không theo ?”

Kim Phúc rùng mình một cái, hướng sâu trong lòng ngực của hắc, hận không thể tiến vào trong thân thể của hắc.

Thiết Mộc Ung kéo áo lông hồ ly trên người nàng cho ấm, nhìn nàng hôm nay khoác áo Tuyết Hồ mà khuôn mặt vẫn còn tái nhợt, trong nội tâm thương tiếc, vuốt khuôn mặt của nàng.

“Không muốn nói thì đừng nói.”

“Xích Nguyệt bỏ đói ta bảy ngày sáu đêm, bị trói tại trong nhâm động chỉ có thể hé miệng uống vài giọt sương sớm trên vách đá, cho nên một chút đói cũng không muốn nghĩ, bởi vì khi nghĩ tới sẽ nhớ khi đó.”

Thiết Mộc Ung nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ, đầu tiên là đem nàng ôm chặt vào lòng, mu bàn tay lại lộ ra gân xanh, hận không thể bóp chết cái tên tàn nhẫn từng đối tặc với Kim Phúc

Nàng nhỏ nhỏ như một oa nhi, còn hung ác bỏ đói nàng bảy ngày sáu đêm! Xích Nguyệt kia tốt nhất là cầu nguyện đời này đừng để hắc bắt được.

Kim Phúc tuy được hân ôm chặt, nhưng nghĩ thời gianđó trước kia, lập tức lại đem một khóa bánh bao hương trong mồm nhét.

“Ănchậm một chút, còn có cả một đĩa, ta sẽ không để cho nàng bị đói .” Hân đau lòng lấy ra một bình nước, uy nàng uống vàiđum.

Kim Phúc nuốt xong cả khóa bánh bao, trong mỗi tay đều cầm một cái, mới có biện pháp bình tâm lại.

“Cuốicùng là ai cứu nàng?” Hân hỏi

“KimVượng cho ta uống máu của hân, mới có thể lấy lại sức . Về sau, Xích Nguyệt cùng Kim Vượng tìm đến đồng bọn đánh một trận, đại chiến ba ngày ba đêm đều không ngủ, Kim Vượng phát hiện nàng sắp chết, muốn cùng nàng chết, nàng giết mình, liền từ Linh Sơn đào tẩu.” Nàng nhớ cuộc chiến diễn ra kinh thiên động địa, cầm bánh bao trong tay kích động cao thấp đung đưa.

“Nàng không có việc gì là tốt rồi.” Vỗ vỗ đầu của nàng, lấy bánh bao hương trong miệng nàng nhét, hân bỗng nhiên cười.” Nàng ngược lại rất thích hợp đi làm nhà văn, nói chuyện lạ như thật.”

“Tachính là thật sự, ta chỉ có bộ dáng vô tư ngốc nghếch thôi.” Nàng mơ hồ không rõ nói.

“Ngốcnghếch ?.”

“Như vậy không tốt sao? Kim Vượng nói ta vô tư cũng là một cái phúc.”

“Như vậy rất tốt, nàng chỉ cần tiếp tục sống vui vẻ như vậy, trời sắp xuống, có tachồng đồ.” Thiết Mộc Ung nhìn mặt của nàng, nghiêm túc nói ra.

“Chàng thật tốt.” Kim Phúc đến thực vui vẻ. Quay người lại nhảy đến trên người hắn, an vị trên cái hông của hắn.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng ngồi ở trên người, cảm giác nàng cùng Tiểu Phúc bất quá chỉ thiếu một cái đuôi.

“Không biết Tiểu Phúc lại chạy đi nơi nào.” Hắn hỏi.

“Yên tâm, nó sớm muộn gì sẽ trở về.” Bưng lấy mặt hắn, không thích hắn suốt ngày nghĩ đến Tiểu Phúc. Rõ ràng nàng tại trước mặt hắn rồi, còn chưa đủ sao?

“Nàng nói về rất chắc chắn, chẳng lẽ thật có thể cùng Tiểu Phúc thần giao?” Thiết Mộc Ứng cười nheo hai má phình to của nàng, đối với nàng thật sự chỉ có yêu thích chứ không muốn buông tay.

“Đương nhiên có thể, chàng muốn hỏi gì về Tiểu Phúc, ta tất cả đều có thể trả lời.” Nàng vỗ ngực, rất có nắm chắc nói.

“Như vậy nàng nói cho ta biết, vì sao mỗi khi nàng xuất hiện, Tiểu Phúc sẽ biến mất? Bị nàng dọa chạy sao?”

Kim Phúc sắc mặt đại biến, lập tức nhảy ra khỏi lòng ngực của hắn, lăn đến một bên ngồi xếp bằng.

Nàng liếc trộm hắn, lắc đầu lại cắn môi, vẻ mặt mơ hồ không biết trả lời như thế nào.

“Cái này. Chàng. Ngàn vạn đừng hiểu lầm. . . . Ta không phải Tiểu Phúc. . . . Tiểu Phúc cũng không phải ta.” Nàng ghi nhớ lời Kim Vượng lời, không thể thừa nhận nàng chính là hồ ly a.

Thiết Mộc Ưng cười ha ha lên, cánh tay duỗi ra kéo nàng về bên người.

“Nàng làm gì lo lắng sợ hãi như thế, nàng là người, Tiểu Phúc là hồ ly, cái này hai loại hoàn toàn bất đồng, ta làm sao có thể nghĩ sai.”

“Visao không có khả năng? Linh Sơn cũng có rất nhiều hồ ly sẽ biến thành người.” Nàng mở to hai mắt không hề chớp mắt nhìn hắn.

“Loại này yêu ma quái dị, lừa gạt được dân chúng mê tín, còn ta không tin.” Hắn không cho là đúng lắc đầu.

Nàng đâm đâm đầu vai hắn, nghiêm trang hỏi: “Nếu như ta nói, ta chính là hồ ly biến thành người?”

“Làm sao làm vậy, bất luận nhân yêu, ta đều diệt trừ. Nếu không phải xâm phạm đến Thiết thành, như vậy liền bình an vô sự.”

“Như vậy ta liền yên tâm.” Kim Phúc nhếch miệng cười, khuôn mặt nhỏ nhắn nằm sấp lên bộ ngực của hắn, ngáp một cái.

Thiết Mộc Ưng thấy nàng đáng yêu, động tình nâng cằm, hôn môi của nàng, không cho phép nàng ngủ.

Kim Phúc bị hắn hôn đến động tình, học phương thức của hắn hôn trả lại, nhưng như thế nào đều có loại cảm giác chưa đủ.

“Có người dạy bảo qua nàng đêm động phòng hoa chúc nên làm những gì sao?” Hắn tại nàng bên tai hỏi, bàn tay mặc dù đã thăm dò vào yếm của nàng, lại vẫn là đặt yên, không dám lỗ mãng nhiều.

“Không có.” Kim Phúc lắc đầu, thân thể bởi vì hắn đột nhiên mút ở bên tai mà chấn động.

Môi của hắn lướt qua hai má của nàng, cái trán khẽ chạm vào nàng.

“Tasẽ dạy nàng.” Hắn nhìn chăm chăm đôi mắt trong vắt trước mặt.

Kim Phúc bàn tay nhỏ bé che mặt, ngăn trở ánh mắt củahắn.

“Chàng.... Đừng như vậy nhìn ta.....Ta cảm thấy thân thể nóng quá....” Nàng giật ra áo yếm hương bên cạnh quăng ra, kéo tùngvạt áo.“Toàn thân cũng không thích hợp tiến lên.”

Nàng khó hiểu tình hình vừa rồi nên nói thẳng..., làm cho Thiết Mộc Ứng cũng đỏ mặt lên.

Hắn bỗng dừng đem nàng ôm vào trước ngực, hôn nhẹ tóc của nàng, thấp giọng nói ra: “Sau đêm động phòng hoa chúc, nàng liền sẽkhông cảm thấy không được bình thường.”

“Visao đêm nay không thể động phòng hoa chúc?” Nàngchấp lên thân thể, nắm ở cổ của hắn hỏi.

“Bởi vì hôm nay có nhiệm vụ trong người.”

Thiết Mộc Ứng dừng ở bộ dáng xinh đẹp của nàng, dục vọng rục rịch khiến hắn liêu lĩnh muốn nàng. Hắn đành phải mãnh liệt ngồi dậy, chính mình đi đến bên bàn, rót một lỵ nước uống

“Chàngkhông cảm thấy hình như có cái gì lạ sao?” Nàngđột nhiên rùng mình một cái.

“Khôngđúng chỗ nào?”

“Không có thanh âm sinh linh.” Nàng lại đánh rùng mình một cái, cũng không an tâm gì đó nhìn quanh.

“Chúng ta trước vài đêm cũng từng tại thảo nguyên vượt qua, cũng không cái gì lạ. Có ta ở đây, người cái gì cũng không cần sợ.” Thiết Mộc Ứng bưng trà sữa nóng ngồi vào bên người nàng, nắm bờ vai của nàng an ổn lòng của nàng.

Kim Phúc đến gạt đầu, tự cầm lấy trà sữa trên tay của hắn uống, nhủ lòng mình không cần nhạy cảm.

Lúc này, một cái bóng đen lén lút theo nhà bạt cách đó không xa chợt lóe lên, tại dưới ánh trăng lộ ra rằng sắc cười lạnh.

6. Chương 6

Kim Phúc tới đây một đêm ngủ được không được an ổn, nửa đêm liền bị ác mộng bừa bộn.

Nàng đột nhiên trợn mắt, phát hiện thân một mảnh hắc ám. Nàng không sợ tối, nhưng trong mũi mơ hồ ngửi được mùi hôi thối lại làm cho nàng bất an.

“Tĩnh, tĩnh!” Kim Phúc thúc bả vai Thiết Mộc Ứng, kinh hoảng kêu.

Thiết Mộc Ứng giương lên con mắt, phát hiện bốn phía khuếch ám một mảnh, lập tức đứng dậy rút ra trường kiếm, cũng đem nàng bảo hộ ở sau người.

Vì phòng ngựa thú loại đánh lén ban đêm, nhà bạt vẫn để đèn, cứ coi như là bị gió dập tắt, nhưng sổ sách đều an ổn chứng tỏ gió không thể làm điều đó, trừ phi

Có ngoại ban xâm nhập.

Thiết Mộc Ứng hô hấp chậm dần, sờ soạn tìm được cung tên, nín thở ngưng thần nghe thanh âm quanh mình.

“Oo.”

Thiết Mộc Ứng một mùi tên hương phía tiếng hít thở vọt tới.

“A!” Một tiếng kêu thê lương vang lên, một hồi gió tanh tông cửa xông ra.

Kim Phúc đến trong lòng cảm giác áp bách quá nặng, biết rõ vừa rồi tại trong nhà bạt có yêu ma mai phục chứ không phải người, mànông đậm mùi hôi thối, càng biểu hiện đối phương tuyệt không phải lương thiện.

“Đã đi rồi.” Nàng nói.

“Nếu không phải nàng kịp thời tỉnh lại, chúng ta sẽ không thoát.” Thiết Mộc Ứng không dám buông lỏng phòng bị, mục quang dò xét xung quanh. “Ta lúc trước do an bài Thiết Minh Anh tại chỗ ở của quân lính, nhất định vì chủ quan, mới có thể làm cho người ta bắt đi hẩn.”

Kim Phúc lê thân đến thân thể của hẩn, cứng đờ người.

“Phía trước trong rừng có người, không chỉ một.” Kim Phúc đến nhỏ giọng nói.

Trong đêm tối, mắt không thể thấy, Thiết Mộc Ứng thượng cung tiễn, eo buộc trường kiếm, cầm thật chặt tay của nàng, chậm rãi hướng phía cửa ra vào di động.

“Nàng núp ở phía sau của ta, nếu như không kịp di động, liền nhảy đến trên người của ta.” Hẩn thấp giọng nói ra.

“Chàng bình thường không thể gây thương tổn ta.” Nàng có thuật pháp hộ thân.

“Đừng nói ngốc, nàng chỉ có thể núp ở phía sau thân ta, ta không cho phép nàng bị bất cứ một vết thương nào.”

Kim Phúc không hề biết trừ Kim Vượng ra, sẽ còn có người nguyện ý như vậy vì nàng.

Nháy mắt, nàng không rõ tại sao lại rơi nước mắt, đành phải càng dùng sức cầm tay của hắn, trong nội tâm quyết định

Hắn đối nàng tốt như vậy, nàng sau này cũng muốn mãi bên cạnh hắn!

Hai người mười ngón tay giao chặt lại với nhau cùng tiến ra cửa, lúc này ánh trăng chiếu sáng, tầm nhìn hai mắt ngược lại thay đổi.

Nhà bạt ngoại một mảnh tĩnh lặng, thảo nguyên bị gió đêm thổi trút lung la lung lay, mảnh màu đen trong rừng im lặng dị thường, mà ngay cả âm thanh côn trùng kêu vang cũng không nghe.

Kim Phúc đưa mắt nhìn bốn phía, không khỏi nhú mày. Nàng tất nhiên có kinh nghiệm cùng với yêu thú khác đối kháng, chỉ là nàng cảm giác, cảm thấy cổ tà ác khí tức này quen thuộc đến làm cho nàng bất an.

Trong rừng cây truyền đến thanh âm nhánh cây bị giẫm gãy, nàng kinh nhảy, thân thủ chỉ hướng phía bên phải trong rừng

“Người đang chỗ đó!”

“Trốn tránh như vậy sao gọi là hảo hán, có dũng khí liền đi ra cùng ta quyết đấu.” Thiết Mộc Ứng thô thanh vừa quát, giọng lên cung tiễn hướng trong rừng bắn.

Đông đông đông đông.

Trong rừng cây bốn gã vạm vỡ chạy như điên ra, mỗi người mặt ác ngang ngược, hỏa hồng hai mắt tất cả đều thẳng trừng mắt nhìn Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng xem xét, cảm thấy kinh hãi

Cái này bốn gã đại hán, có hai người nguyên bản là binh sĩ bảo vệ nhà bạt, còn hai người thì là hảo phái đi tìm kiếm Thiết Minh Anh .

“Các người bốn người thân là Thiết gia quân còn tự ý tạm rời cương vị công tác, thật không kỷ luật, còn không mau lui ra!” Thiết Mộc Ứng trừng mắt mấy người kia gương mặt trắng bệch, hét lớn một tiếng.

Kim Phúc đến nhìn qua bốn người này, thân hình Xích Mộc cập cứng cong, nàng thân thể run rẩy hướng Thiết Mộc Ứng nhỏ giọng.

“Trong bọn họ đã bị trúng thuật huyết cương, hiện tại người không ra người, chỉ có thể coi là thi thể sống. . . .”

Nàng thanh âm chưa dứt, bốn gã đại hán liền liều mạng tấn công về phía Thiết Mộc Ứng, trong tay song đao, trường kiếm, lợi hại rơi xuống như mưa.

Thiết Mộc Ứng phản khán lại công kích của bọn hán, Kim Phúc giống như là bóng của hán, tùy theo di động.

Bốn gã Thiết gia quân quần thành một cái vòng tròn, đem Thiết Mộc Ứng bao bọc vây quanh.

Thiết Mộc Ưng không muốn thương vong người một nhà, ở giữa dùng võ nghệ cao siêu tài giỏi, nhưng bốn gã Thiết gia quân tiến sát từng bước, mỗi một chiêu đều muốn giết chết hắn.

Kim Phúc thấy Thiết Mộc Ưng mỗi di chuyển đánh trả đều có khiên nhường chỉ may mắn tránh được chiêu đối phương, nàng thừa dịp hắn không chú ý thì nhặt lên cỏ mũi nhọn trên mặt đất, biến thành một thanh kiếm.

“Bọn họ đã không nhận ra người của Thiết gia quân rồi! Bọn họ đã sớm không nhận biết chàng!” Kim Phúc đến kêu to, trường kiếm vung lên, bổ về phía một cánh tay gã đại hán.

Đại hán cánh tay máu tươi chảy ròng, lại như là không hề cảm giác đau loại tiếp tục kích công.

Kim Phúc đành phải giơ lên trường kiếm loạn vung một trận, nhưng thấy

Bốn gã đại hán tất cả đều không tránh không né, máu rơi lổn, vẫn không thu tay về, cố ý hướng phía Thiết Mộc Ưng lao thẳng tới.

“Triệt hạ vũ khí, miễn cho khỏi chết.” Thiết Mộc Ưng thấy thế, đau lòng muốn chết, không muốn động thủ lần nữa.

Bốn gã đại hán buông lỏng thân hình tiền gần lại quì sụp xuống, Thiết Mộc Ưng vì vậy biết rõ bốn người nội chiến với chính bản thân cho đến khi hy sinh mạng của mình.

Hắn hàm răng khê cắn, trường kiếm tuôn nhả thẳng ngực bốn người, cho bọn họ một cái giải thoát.

Bốn người té trên mặt đất, Thiết Mộc Ưng quỳ gối xuống đất, nhìn bốn người huynh đệ chết không nhắm mắt, hắn nắm chặt kiếm, thân hình cường tráng không ngừng run rẩy.

“A!” Thiết Mộc Ứng tuân ra một tiếng hô to kinh thiên động địa, nước mắt tràn mi. “Nhà bọn họ cũng còn có phụ mẫu, muốn tanhư thế nào đối với người thân của họ đây”

Hắn bàn tay đột nhiên vung hướng khuôn mặt, không có cách nào tha thứ chính mình.

Kim Phúc từ phía sau hắn ôm lấy hắn, nghe hắn trầm thống rên rỉ, nước mắt cũng tùy theo chảy ra hốc mắt.

“Trong bọn họ đã bị cưỡng thi hút máu, tinh khí sớm bị hút hết, cho dù chàng không giết bọn họ, bọn họ một ngày một đêm sau cũng sẽ chết đi.”

“Nhưng ta làm sao có thể chấp nhận!” Thiết Mộc Ứng đánh vào ngực, hận không thể đem tâm đang đau đớn móc ra .

Kim Phúc không thể làm gì hơn, chỉ có thể lặng lẽ nhìn hắn tư thái bi thương. Người nếu ở chung lâu, nhìn thấy đối phương chết sẽ thống khổ như vậy sao? Kim Phúc đến căng núm lấy ống tay áo của hắn, lại phát hiện trên cánh tay bị binh lính khi nãy chém trúng, máu chảy ra nhiều và đã bắt đầu đen lại

“Chàng bị thương!” Kim Phúc đến trừng mắt nhìn miệng vết thương, hàm răng bắt đầu run lên, máu cương thấy độc như vậy, nàng đã từng thấy qua.

“Ta không sao.” Thiết Mộc Ứng đẩy nàng ra, thất thần ngồi dưới đất nhìn các huynh đệ, đối với vết thương trên người không thấy đau, tất cả đều không nghiêm trọng.

Kim Phúc thấy vết thương của hắn toát ra máu đen, nhót tới những vết thương này nhẹ thì mấy tháng mới có thể khép lại, nặng thì thiệt mạng. Vội vàng hoàn hồn, lén lút đem lòng bàn tay che ở miệng vết thương của hắn, thi ra công lực vì hắn chữa thương.

Nàng mỗi che một chỗ, miệng vết thương của hắn liền khép lại hoàn toàn.

Thiết Mộc Ứng chính mình đang chìm vào bi thương trong lúc đó, hoàn toàn không biết rõ tình hình nàng làm cái gì.

Mà chuyên chú trị vết thương cho hắn, Kim Phúc cũng hồn nhiên không phát giác ra chính mình lại đang tiêu hao kinh châu tu hành lâu nay, thẳng đến nàng đầu vầng mắt hoa ngược lại ngồi dưới đất, nàng mới giật mình tu hành của nàng có lẽ đã mất thêm đi mấy chục năm.

Nàng thở phì phò, cau mày nhớ tới Kim Vượng, nàng dẫn động, hắn giờ chỉ để ý tu hành, giờ có thời gian đâu trông nom nàng mà nhắc nhở.

Chính là, Thiết Mộc Ứng bị thương, lòng của nàng hội đau nhức. Nàng nghĩ thủ hộ lấy hắn, tựa như hắn bình thường thủ hộ nàng, chonên, nàng trị liệu cho hắn là đúng.

Kim Phúc tự thuyết phục chính mình, nàng ngồi dưới đất thở, nhìn hắn tay không đào vài cái huyết, mai táng bốn gã Thiết gia quân.

“Nàng nói đây là máu cương thuật, vậy nàng cũng biết người nào thực hiện tà thuật này?” Thiết Mộc Ứng nghẹn lời hỏi, hai tay bởi vì dùng sức quá độ mà run rẩy.

Hắn không tin chú thuật, cho rằng những Thiết gia quân này là bị hạ độc được thần trí mê muội, khiến cho bọn hắn biến thành người mất ý thức, nhưng hắn nguyện ý nghe ít nhiều ý kiến khác, có lẽ có thể tìm ra bẫy.

“Huyết Chú đứng đầu, chính là loại máu cương thuật này. Sau khi yêu ma thi hành máu cương thuật, bởi vì hấp thụ quá nhiều huyết khí, trên người sẽ có mùi tanh hôi, tựa như đêm nay đồng dạng.”

“Nàng vì sao cũng hiểu những vụ thuật này?” Thiết Mộc Ứng trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, hắn mày rậm nhíu một cái, lúc này mới đột nhiên giật mình đến

“Miệng vết thương của ta như thế nào không thấy? Nàng là thế nào chữa thương ? Chẳng lẽ nàng cũng thi hành vu thuật!”

Đầu ngón tay của hắn bấm vào bờ vai của nàng, sắc mặt xanh trắng trừng mắt nhìn nàng, không hy vọng nàng cùng những loại ma thuật quái ác này có quan hệ

“Ta đây không phải vu thuật, ta là dùng công lực của ta thay chàng chữa thương.” Nàng mở to một đôi mắt to hắc bạch phân minh, thành thật nói.

Thiết Mộc Ứng nghe qua người luyện võ có thể đem công lực trong cơ thể hóa thành khí, bất quá hôm nay mới hiểu được vấn đề này.

“Nàng thay ta trị liệu, công lực có thể hao tổn.” Hắn nâng khuôn mặt của nàng lên, khó chịu phát giác thật nàng trở nên lạnh, trắng xanh khiến hắn sợ run cả người

“Có thể xem là vậy a.” Nàng nói chuyện hữu khí vô lực, cảnh người đều vô lực bên cạnh hắn. “Ta bụng thật đói, một chút khí lực không có.”

“Nàng không nên lãng phí công lực cho ta.” Thiết Mộc Ứng cuối người ôm lấy nàng, bước nhanh đi trở về nhà bạt.

“Chàng bị thương, trong nội tâm của ta đau nhức, không chữa trị tốt cho chàng, ta cũng vậy không thoải mái a.” Nàng nói.

Thiết Mộc Ứng ngược cứng lại, đem nàng ôm càng chặt hơn. Ngựa chiến kiếp sống hơn mười năm, cho rằng chỉ có huynh đệ Thiết gia quân tài cang vì hắn đầu rơi chảy máu, ai biết tiểu gia hỏa này lại cũng vì hắn ngay cả mạng cũng không cần thậm chí ơn cũng không muốn nhận, muốn hắn sao có thể không đem nàng đặt trong tâm

“Là lỗi của ta, người đời Thiết gia quân hạ huyết chú, nói rõ hơn là hướng về phía ta! Ta ngày mai liền trực tiếp cùng một số người trong Thiết gia quân hội họp, để ngừa bọn họ lần nữa trúng mai phục.” Thiết Mộc Ứng run sợ nghiêm mặt nói ra, đã quyết định muốn cùng đối phương chính diện giao chiến.

Kim Phúc đến căn môi, cảm giác, sau khi rời đi Thiết thành, trong nội tâm thủy chung không được an bình.

“Chờ ta thể lực khôi phục, ta liền đi gặp Đào Mộc. Đào Mộc thần đồ, sai huynh đệ sử dụng mộc tà thần trừ yêu, cho chàng tùy thân mang theo. Người dùng huyết chú để huyết chú khống chế người, sợ nhất Đào Mộc.” Nhưng sẽ không sợ.

“Nàng làm thế nào biết dùng Đào Mộc có thể chế yêu?” Thiết Mộc Ứng thấy nàng khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn, tò mò hỏi.

“Tatu hành thật lâu, loại lừa bịp này không lừa được ta, chính đêm nay gặp gỡ thứ kia cổ tà khí so với ta càng mạnh.” Kim Phúc đến trong đầu hiển hiện yêu ảnh kia, lông mày khóa càng chặt hơn.

Thiết Mộc Ứng thấy nàng sợ hãi như thế, vì vậy cố nói ra: “Nàng gương mặt này nhìn tới cũng không có nhiều tuổi, sao dám đồng dạng nói đã tu hành thật lâu.”

Kim Phúc đến không biết trả lời thế nào vấn đề này, đành phải bài trừ đi ra một cái cười ngây ngô, chỉ là nàng hiện tại không có khí lực, nở nụ cười vài cái, liền thở hổn hển

“Tamang người tìm đại phu.” Hắn mày rậm lolắng, lập tức xoay người đi về hướng ngựa.

“Ta ăn một chút gì bồi bổ nguyên khí, liền không có việc gì.” Nàng nói.

“Talo lắng.”

“Yên tâm yên tâm nha, ta chỉ muốn ăn muốn ngủ, ăn no ngủ đủ liền không có việc gì.” Nàng ôm cổ của hắn, mềm nhẹ nói.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng cầu xin. Cước bộ vùachuyển, xoay người lần nữa đi trở về nhà bạt. Tiến nhà bạt, Thiết Mộc Ứng trướcđem Kim Phúc đến đặt trên mặt thảm, nhóm lên ánh đèn, liền vội vàng đem một cáigiỏ bánh bao đặt bên cạnh tay nàng.

Kim Phúc tới bắt bánh bao nguội, đáng thương nằm,không ngừng gặm cắn.

Nàng hiện tại biết rõ ba trăm năm công lực biến thànhhơn một trăm năm, còn muốn miễn cưỡng duy trì hình người hậu quả chính là trởnên suy yếu. Vừa nghĩ tới nàng sau mỗi ngày ngựa không dừng vó thì ăn cái gìdưỡng trì nguyên khí, nàng đã cảm thấy mệt mỏi.

Hoặc là, nàng nên trở về Linh Sơn tu hành , Linh Sơn tu hành một tháng, còn hơn một năm công lực nhân gian.

Chính là.

Kim Phúc đến nhường mày miết hướng Thiết Mộc Ứng, ngựctrong ổ lập tức bất ổn. Nàng không nghĩ rời đi hắn, nghĩ cùng ở bên cạnh hănlàm cho hắn cười, muốn cùng hắn một mực cùng một chỗ!

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng, cảm giác được tối nay ánhnhấn ở dưới con người đen sâu kín của nàng lóe quang, không biết có bao nhiêulàm cho người ta trùu mến.

“Tacòn là cảm thấy lạnh.” Nàng đẹp môi,hướng hắn vươn tay.

Thiết Mộc Ứng trước lấy ra cho nàng áo khoác Tuyết Hòivì nàng phủ thêm, lại đem bàn tay nàng lạnh như băng để vào vạt áo của hắn.

“Làm gì đối đãi ta tốt như vậy? Vất vả tu hành công lực lại bởi vì thay ta chữ thương mà hủy hoại chỉ trong chốc lát, đáng giá không?” Hắc cái trán khê chạm vào nàng nói.

“Tất cả biết không nên để chàng bị thương.” Tay nhỏ bé của nàng che ở bộ ngực của hắn, tham luyện độ ấm của hắn, có thoáng cái nhẹ vỗ về.

Thiết Mộc Ứng thở hốc vì kinh ngạc, cả người đều nhiệt huyết sôi trào, hắn cúi đầu nghĩ lời tay của nàng ra.

“Rất ấm áp.”

Nghe thấy nàng thỏa mãn thở dài một tiếng, hắn đành phải cứng rắn mà đem bàn tay an trí tại bên người, bắt buộc chính mình nhìn xuống loại tra tấn này. Nàng hôm nay thân thể chính là suy yếu, hắn không nên động tình.

“Mấy ngày nay ta đều có dự cảm bất hảo, tu hành giờ nói duyên cũng nói kiếp, ta không biết đêm nay sự việc này diễn là duyên hay là kiếp. Thật hy vọng chính mình không cần phải ngốc nghếch như vậy, vậy có thể tình huống chuyện sau này.. . .” Nàng lại kề hắn một chút, tham gò má ấm cũng cổ của hắn.

Nàng nhẹ nhàng hô hấp nghịch da thịt hắn, như là từng cái hôn nhu hòa, để xóa bớt nỗi bất an trong lòng.

Thiết Mộc Ứng thân hình cứng còng, mệnh lệnh chính mình xem nhẹ tất cả cử động sưởi ấm của nàng.

“Ta không thích nàng lúc nào cũng nói đến việc tu luyện, như vậy tùy thời đều phải rời đi.” Hắn khàn khàn nói ra.

“Đối với chàng chính là một tu hành.” Cũng không thể muốn nàng đem việc hóa hồ ly này thành chuyện nhỏ chứ.

Nàng chu môi, nhìn hắn liếc.

“Đã đáp ứng trở thành thê tử của ta, liền không còn muốn tu hành. Ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, sinh vài tiểu oa nhi, không phải vô cùng tốt sao?” Hắc cố nén dục vọng căng cứng lúc này gương mặt cố thể hiện một tầng vui vẻ, đôi môi cũng không tự kiềm chế cúi xuống tại môi nàng vuốt.

“Sinh hoa nhi a. Giống hồ ly bố cùng hồ ly mẹ sau khi giao hoan, sẽ sinh tiểu hồ ly, người cũng đồng dạng sao?” Nàng ôm lấy cổ của hắn, đáp lại nụ hôn của hắn, tham lam ấm áp không an phận vén lên áo bào của hắn, nghĩ dò xét sự ấm áp của hắn.

“Nàng biết rõ cái gì gọi là giao hoan?” Hắc cốngờ, bởi vì lời mà nàng nói..., càng bởi vì nàng cử động.

“Biết rồi.” Môi của nàng trơn đến cổ của hắn .

“Nàng kia như thế nào lại không biết đêm động phòng hoa chúc? Đêm động phòng hoa chúc chính là muốn giao hoan.” Hắn theo trong hàm răng tóe ra lời nói , chỉ kém một đỉnh điểm muốn đem nàng vồ đến trên mặt đất.

“Đêm động phòng hoa chúc muốn giao hoan!” Kim Phúc mục quang lập tức nhìn về phía của hắn nửa người dưới, chỉ thấy chỗ đó quả nhiên sưng lên.”Đúng vậy! Hồ ly chat trước cũng sẽ biến thành như vậy!”

Thiết Mộc Ung mặt đỏ, phút chốc nâng cằm của nàng, không cho phép nàng lại nhìn.

“Chàng vì cái gì luôn mặt đỏ?” Kim Phúc đến bưng lấy mặt của hắn, cực độ không hiểu hỏi.

“Còn nàng vì sao luôn có thể nói như vậy?” Hắc bắt đầu dĩ nhiên nói ra.

“Chúng ta đây khi nào muốn giao hoan?” Nàng mở to mắt hỏi, đối với việc chưa từng thử qua rất hứng thú và tò mò

Một bữa tiệc hỏa lập tức kéo lên ngực Thiết Mộc Ứng, hừng hực đốt khuôn mặt của hắn cùng phân thân phía dưới đau đớn.

“Nếu thể lực nàng không có vấn đề, chúng ta liền có thể giao hoan.” Hắn khó khăn nuốt nước miếng.

“Vậy chàng chờ ta với, ta ăn vài cái bánh bao nữa, sẽ không có vấn đề.” Ánh mắt của nàng sáng rõ, cả tinh thần sôi nổi.

“Việc này không cần phải gấp gáp tại một khắc.” Thiết Mộc Ứng nhìn xem bộ dáng nàng miệng lớn nuốt bánh bao, cái gì xấu hổ tâm tình tất cả đều ném... lên chín từng mây.

Hắn hơi ngửa đầu, tuôn ra trận cười to.

Sớm phải biết nàng không phải nữ tử tầm thường, vậy hắn còn đang nhăn nhó cái gì? Trời đất làm giường làm màn, vừa vặn làm cho thiên địa chứng kiến bọn họ kết hợp.

Huynh đệ Thiết gia quân chết làm cho tâm của hắn đau nhức, nhưng hắn sẽ không bởi vậy bị đánh ngã, mà nàng chính là người bên cạnh giúp hắn chèo chống đứng lên

“Nàng ăn bánh bao từ từ, ta đốt thùng nước nóng để cho chúng ta lau.” Thiết Mộc Ứng rút đi một thân áo bào màu đen, bước đi hướng lò bên cạnh.

Chỉ là, Thiết Mộc Ứng tuyệt đối không nghĩ tới

Hắn còn không có lau xong, Kim Phúc đã ăn xong bánh bao liền hướng hắn đánh tới.

Mà hai người tại một hồi dây dưa, rất nhanh liền trên mặt đất trên nệm danh xứng với thực trở thành vợ chồng đích thực.

Một đêm triền miên, Kim Phúc mệt mỏi lại thỏa mãn.

Thiết Mộc Ứng tình hình cũng giống nàng, cảm thấy như thế nào cũng muốn không đủ nàng. Vốn nên sẵn sóc nàng mới nếm thử mây mưa, không nên quá trêu chọc nàng, ai biết mỗi một lần đều là nàng trước mở đầu đốt hỏa.

Kim Phúc từ không hiểu được cái gì gọi là tự chế, hết thấy đều muốn vừa lòng

Theo trên người hắn biết rằng nam nữ giao hoan sung sướng, nàng liền nhịn không được một mà tiếp, lại ba mà nghĩ đòi hỏi. Không chỉ là tham luyện loại vui thích, càng mê luyện loại hai người hòa hợp nhất thể có cảm giác an tâm.

“A.. . . .”

Thiết Mộc Ứng nhìn nữ nhân trước mặt, run rẩy liên tiếp, hai gò má xinh tươi, con mắt xinh đẹp không gì sánh được, không khỏi nhanh hơn cước bộ.

Nàng ngăn không được hắn, rất nhanh liền hồng mắt khi hắn chiếm lĩnh xuống. Tại một hồi từ tiếng rên nhỏ vụ liền đến tiếng la khóc đạt tới cực hạn, nằm ngã vào giữa bộ ngực hắn.

Thiết Mộc Ứng không chỉ nghĩ đến thỏa mãn của mình, cắn chặt hàm răng, liều mạng khắc chế suy nghĩ sẽ cùng nàng giao hoan tiếp.

Tiểu gia hỏa này thật sự là tra tấn hắn!

Kim Phúc thân thể mềm dựa vào trong lòng ngực của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trên lồng ngực hắn xoa nhẹ vài cái.

“Đói, muốn ăn bánh bao.” Nàng nói.

“Chỉ cho phép ăn một ít, ăn xong liền nên ngủ.” Nàng náo loạn một đêm, sắc trời đều nhanh sáng.

Thiết Mộc Ứng chịu đựng vọng chưa đủ thống khổ, cầm lấy áo khoác Tuyết Hồ đắp thân thể của nàng.

Kim Phúc đến ngáp một cái, mí mắt nửa khép lại.

Thiết Mộc Ứng đứng dậy vì nàng mang tới một khóa bánh bao, cũng trên mặt thẩm chứng kiến một đoạn cái đuôi màu nâu.

“Tiểu Phúc, người trong này à.” Hắn mừng rỡ muốn đi vuốt ve đuôi hồ.

Thảm! Nàng quá phóng túng tiêu hao thể lực, lại lộ rang nguyên hình. Kim Phúc đến sắc mặt trắng nhợt, vội vàng mặc niệm nâng chú ngữ, trong nháy mắt thu hồi cất đuôi.

Thiết Mộc Ứng suy nghĩ, không thể tin tưởng đoạn giả đầu lòi đuôi lại không cánh mà bay.

“Tiểu Phúc, người trong này à.”

Thiết Mộc Ứng dương nâng cả kiện áo lông, dưới áo lông cũng chỉ có

Kim Phúc thân thể trần truồng.

Hắn nhăn lại lông mày, không thể tin vung lên thăm cấn thận xem xét.

“Làm sao có thể không thấy?” Thiết Mộc Ứng dùng sức nháy mắt vài cái, không tin chính mình hội hoa mắt đến tận đây.

Kim Phúc nhìn vẻ mặt hắn hoài nghi, nàng dùng áo lông hồ bao lấy chính mình, chậm rãi ngồi dậy.

Đây gọi là “Giấy không thể gói được lửa” a!

“Tarô ràng nhìn thấy cái đuôi Tiểu Phúc.” Thiết Mộc Ứng ngồi xếp bằng trên mặt đất, lông mày càng nhăn càng căng.

“Tiểu Phúc không ở đây trong lúc này, chỉ có ta.” Kim Phúc đến nắm chặt nắm tay, quyết định nói.

“Tarô ràng mới chứng kiến Tiểu Phúc giấu đầu lòi đuôi.” Hắn chém đinh chặt sắt nói.

Nàng cầm tay của hắn, quyết định nói tất cả.

Bọn họ cái gì việc thân mật đều đã làm, nàng là hồ yêu một chuyện, cũng không thể giấu diếm hắn cả đời a.

Dù sao hắn sủng ái Tiểu Phúc, cũng thiên vị Kim Phúc, Kim Phúc cùng Tiểu Phúc cũng đều là một thể, giấu hấn nàng thật không thoải mái.

“Đây không phải là Tiểu Phúc, đó là của ta giấu đầu lòi đuôi lộ ra.” Kim Phúc đến lớn tiếng nói ra.

“Người nói người giấu đầu lòi đuôi lộ ra rồi?” Thiết Mộc Ứng cả kinh, không thể tin nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Kim Phúc đến đột nhiên sụt hạ vai, không dám nhìn nét mặt của hắc. Ngốc, nàng đã quên hắc nói qua hắc không tin cái gì yêu ma quái dị, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Biến thân làm cho hắc nhìn sao?

“Haha ha!” Thiết Mộc Ứng cười to mà đem nàng ôm trở lại bên cạnh, còn bấm véo má của nàng. “Nàng muốn chết rồi sao? Nói cái gì đi đi vậy?”

Hắc cười đáp thờ không nổi, nhưng áp lực đầu vai lại vì vậy mà trì hoãn không ít.

“Nàng kế tiếp sẽ không phải muốn nói cho ta biết nàng chính là Tiểu Phúc, Tiểu Phúc chính là nàng à?” Hắc cười hỏi.

Kim Phúc đến nguyên bản yếu ớt gật đầu, nhưng nàng lúc này nghĩ một chút, bởi vậy quyết định hỏi trước: “Chàng hi vọng ta là người, hay là ta biến thành Tiểu Phúc?” Nàng không nên bị hắc chán ghét.

“Còn hồ đồ sao? Nàng nếu là hồ ly, chúng ta liền không có khả năng ở cùng một chỗ, người cùng hồ ly dù sao bất đồng.” Thiết Mộc Ứng cười đem nàng trở lại thăm, cùng nàng sóng vai nằm xuống.

Hắc chắc mịch muốn chết rồi, mới có thể thấy áo lông hồ trở thành cái đuôi Tiểu Phúc. Thiết Mộc Ứng trong lòng nghĩ ngợi nói.

Kim Phúc giữa đầu nhìn hắc hình dáng cương nghị, bị aiphát hiện hắc căn bản không hy vọng nàng là hồ ly.

Tiểu Phúc cũng tốt, Kim Phúc cũng hảo, nàng thích hắt tâm ý không thay đổi, có thể hắt nếu không phải như vậy.

Kim Phúc đến gần môi, thân thể co lại, bàn tay nhỏ bé thì nắm chặt thành quyền đặt ở ngực run rẩy.

“Còn đang suy nghĩ ta hi vọng nàng là người, hay là Tiểu Phúc sao?” Hắt xem xét nàng như là còn đang buồn rầu việc này, nghiêng người khuỷu tay khởi động chính mình. “Ta muốn nàng cùng Tiểu Phúc đều cùng ở bên cạnh ta. Nhưng là, ta đối nàng tự nhiên bất công một tí, bởi vì nàng là thê tử của ta, có thể đủ cùng ta tâm linh tương thông, có thể cùng ta dặt tay trải qua đời người.”

“Hồi liền không thể cùng chàng tâm linh tương thông sao?” Nàng mở to mắt, chưa từ bỏ ý định mà hỏi thăm.

“Việc này vớ vẩn như thế, cũng khiến nàng suy nghĩ, nhanh ngủ đi.”

Thiết Mộc Ưng đem môi dán tại tóc của nàng, vuốt phía sau lưng của nàng, hô hấp rất nhanh liền trở nên vững vàng.

Kiếp sống quân nhân làm cho hắt dưỡng thành thói quen ngã đầu nằm ngủ, bất quá vài lần hô hấp, hắt liền chìm vào ngủ say.

Kim Phúc nghe tiếng hít thở của hắt, cảm thấy nàng cũng đã mệt mỏi muốn ngủ, nhưng nàng rất sợ sau khi thư giãn ngủ, lại sẽ không cẩn thận hiện ra nguyên hình, làm cho hắt phát hiện nàng kỳ thật chính là Tiểu Phúc.

Cho nên, nàng dùng một chút ít công lực tu hành còn lại cố gắng thức tỉnh mình không ngủ

Nàng nhắm mắt lại nghĩ mình đang tu hành, kinh hoảng phát hiện hắt quang mang yếu ớt âm đạm.

Trong nội tâm nàng sợ hãi, quyết định sau khi trở lại Thiết thành, muốn tìm một chỗ không người, bế quan tu luyện mười ngày, tận lực trở lại một ít công lực.

Nếu không, nàng không có cách nào khác làm người cùng hẩn gần nhau a.

7. Chương 7

Ngày hôm sau, Thiết Mộc Ưng mang theo Kim Phúc cưỡi ngựa đi đến chỗ anh em Thiết gia quân để hội họp. Lúc này, Thiết gia quân đã bao vây quanh nhà gỗ đơn sơ mà Thiết Minh Anh bị người bắt đi nhốt ở đó, chỉ đợi Thiết Mộc Ưng đến.

Thiết Mộc Ưng xuống ngựa, nhìn qua khuôn mặt Kim Phúc lo lắng một mồi, trái tim không khỏi ảm áp nàng lại vì hẩn bận tâm lo nghĩ đến một đêm chưa ngủ.

Tại trước quân đội, Thiết Mộc Ưng không cho phép chính mình biểu hiện ra tình cảm cá nhân, vịn nàng xuống ngựa, đơn giản để nàng đi theo sau lưng.

“Hồng Tuyết Anh, Thiết thành chủ đã đến, còn không mau ra nghênh đón.” Hùng doanh trưởng Thiết gia quân nói ra.

Hồng Tuyết Anh lượn lờ đi ra khỏi nhà gỗ, một thân quần áo trắng phối hợp dung nhan quốc sắc thiên hương, rất diễm đạm đáng yêu.

“Thỉnh thành chủ giúp tiểu nữ minh xét.” Hồng Tuyết Anh nhẹ nhàng khẽ chào thân, cổ áo mở chảy xuống một bên, lộ ra một bên vai trắng.

Kim Phúc nhìn Hồng Tuyết Anh, miệng nàng mím chặt, thân thể bắt đầu phát run, sắc mặt phát xanh, lén lút trốn sau lưng Thiết Mộc Ưng, lại vung lên cái mũi linh mẫn ngửi được mùi máu tươi.

“Chỉ hy phục của ngươi lại.” Thiết Mộc Ứng trừng mắt Hồng Tuyết Anh, thô thanh quát.

“Tiểu nữ thất lễ, thật sự là bị đại nạn này, vô ý nhất thời. . . .” Hồng Tuyết Anh kéo quần áo lại, giơ lên tay áo rộng, dẫu tay áo mà khóc.

Kim Phúc thò ra liếc nhìn lên nữ tử trước mắt, rồi lại rất nhanh lùi về sau lưng Thiết Mộc Ứng.

Khoảng cách như rất gần, nàng rất rõ ràng cảm nhận được, nữ nhân trước mắt chính là người nàng đã lâu không gặp - sư phụ Xích Nguyệt!

“Huynh trưởng ta khỏe không? Ai bắt các ngươi tới nơi này?” Thiết Mộc Ứng hỏi.

“Phu quân ta sau khi bị bắt, sống cũng không ra sống chết cũng không thể, thỉnh thành chủ đi vào xem.” Hồng Tuyết Anh nói ra.

“Các ngươi theo ta vào cửa.” Thiết Mộc Ứng ôm Kim Phúc tới Hùng doanh doanh nói ra.

Mấy người tất cả cùng nhau đi vào trong nhà bạt, chỉ thấy

Thiết Minh Anh vẫn không nhúc nhích nằm ở thảm, hai mắt vô thần mở to, sớm đã thành người không còn ý thức.

Thiết Mộc Ứng vội vàng tiến lên một gối chạm đất dò xét mạch của hắn.

“Tinh khí của hắn đều bị hút khô rồi. . . .” Kim Phúc đến thấp giọng nói ra, rất nhanh liếc nhìn Hồng Tuyết Anh.

“Cônương như thế nào biết được? Cô nường có hay không biết cách trị hết cho phuquân ta?” Hồng Tuyết Anh vọt tới trước mặt nàng, bắt lấy cổ taycủa nàng.

TiểuYêu Kim Phúc lớn mật, lại dám cùng ta đối nghịch, xem ta như thế nào đối phóngười!

Một đạo lớn theo Hồng Tuyết Anh đụng chạm, trực tiếpdâm vào não bộ Kim Phúc.

Sựphụ, ta không có cùng người đối nghịch! KimPhúc nói.

Ngườiđem qua rõ ràng phá hủy những thi ma ta phái đi , còn dám nói không hủy đại sựcủa ta!

Talại không biết đó là người. KimPhúc nói.

Taphải lấy đi nội lực của người để người khỏi phá hư đại sự của ta.

Hồng Tuyết Anh một lực cầm tay Kim Phúc, bí ẩn ra tay.

Kim Phúc thân thể phát lạnh, cảm giác công lực theo chỗ cổ tay càng không ngừng tiết ra. Nàng không thể co tay trở về, chỉ có thểtrở mắt nhìn Hồng Tuyết Anh quang minh chánh đại lấy đi công lực của nàng.

“Người làm cái gì, buông nàng ra!” Thiết Mộc Ứngngẩng đầu nhìn thấy Kim Phúc sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, liền tranh thủ ômnàng trở lại bên cạnh.

Chỉ là hấn mới đụng phải thân thể Kim Phúc, cả người lại như bị điện giật, rung mạnh một chút.

Hấn vội vàng nhìn về phía nàng

Kim Phúc đến dựa vào trước ngực hắn, hơi thở khó khăn, miễn cưỡng đem một chút công lực thu hồi trong bụng.

“Làm sao vậy?” Hắn hỏi.

Kim Phúc đến cầm chặt lấy vạt áo của hắn, sợ hãi đến hàm răng liên tiếp run lên, nói cái gì đều nói không được.

“Tachỉ là một giờ nóng vội, không cần thận đụng chạm lấy vị cô nương này.” Hồng Tuyết Anh hai mắt đầm lệ run run nói.

“Đây là thê tử của ta.” Thiết Mộc Ứng lại đem Kim Phúc ôm chặt một ít, nhưng lại như thế nào cũng ngăn không được nàng run rẩy.

“Tathất lễ.” Hồng Tuyết Anh lại khẽ chào thân.

“Chúng ta đi.” Kim Phúc thúc cánh tay Thiết Mộc Ứng, sắc mặt trắng bệch nói.

“Tadem sự tình sau khi hỏi xong, liền có thể ly khai.” Thiết Mộc Ứng yêu thương vuốt tóc của nàng, lại ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Tuyết Anh vẻ mặt nghiêm nghị.

“Vài tên nô bộc đem ta cùng phu quân sau khi giao cho một nữ tử, liền đều chết bất đắc kỳ tử. Nàng kia đem chúng ta nhốt ở chỗ này, hướng trên mặt phu quân tathở hắt ra, phu quân ta tự biến thành như vậy.” Hồng Tuyết Anh nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh, khuôn mặt thanh tú ngay cả đám hùng doanh trưởng bên cạnh cũng thấy mềm lòng. “Hôm qua ta thấy Thiết gia quân tiến lai, cho rằng rốt cục có thể thoát khổ, không ngờ trong đêm có hai gã Thiết gia quân đột nhiên trở nên hung mãnh đáng sợ.”

Hồng Tuyết Anh thân thể run rẩy không tiếp tục lời nói.

“Tên kia nữ tử đã cho quân Thiết gia đang làm nhiệm vụ bị hạ được gì?” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Nữ tử chưa từng trông thấy. Chỉ là trước khi bị bắt, liền có cao nhân nói cho tabiết, nói trong Thiết thành có hồ ly quấy phá, ta nghĩ phu quân ta đã bị hồ ly hút tinh khí.” Hồng Tuyết Anh nói ra.

Kim Phúc mở to mắt nhìn nàng ta, không biết nàng làm sao dám lấy chính mình là hồ ly nói ra như vậy

“Caonhân cho ta cái phù chú, nói là hồ ly tinh nếu gặp phù chú này, sắc mặt sẽ trắngbạch, tứ chi vô lực, đầu choáng váng hoa mắt.” Hồng Tuyết Anh liếc nhìn Kim Phúc.

Hùng doanh trưởng cũng rất mau nhìn một chút Kim Phúc.

Thiết Mộc Ứng trong lòng nhéo một cái, cũng rất nhanh ôm lấy Kim Phúc mà nói: “Chơi đùa một đêm không ngủ, hiện nay biết rõ một mội a.”

Hùng doanh trưởng thấy thành chủ trên mặt thần thái trù mẩn, đầu tiên là sững sờ, tiện đà cười to lên tiếng.

“Không thể tưởng được thành chủ con người sắt đá cũng có mặt nhu tình này.” Hùng doanh trưởng nói ra.

“Tiểu tử kia chính là tham ăn ham chơi.” Thiết Mộc Ứng vừa cười vừa nói, xoa xoa đầu nàng .

“Đói bụng rồi.” Kim Phúc đến vuốt bụng, suy yếu nói.

Hai nam nhân nhìn nhau, cười to lên tiếng.

Kim Phúc ai oán liếc nhìn Thiết Mộc Ứng. Nàng lúc này thật là công lực đại thương, chỉ có thể dựa vào ăn để tạm thời bổ sung ít thể lực a.

“Tốt lắm, bảo binh lính tới thu thập tất cả, đưa Thiết Minh Anh trở lại Thiết thành, tìm đại phu tốt nhất trị liệu.” Thiết Mộc Ứng hạ lệnh.

“Đây là yêu hồ làm càn, tìm đại phu cũng vô dụng.” Hồng Tuyết Anh tiến lên ngăn trước mặt Thiết Mộc Ứng, nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

“Trong Thiết thành không cho phép truyền thuyết loại sự việc có yêu ma quỷ quái.” Thiết Mộc Ứng thần sắc trầm xuống nói.

Kim Phúc đến giường con mắt, muốn nói lại thôi, nhìn hắn.

“Tiểu nữ tử hôm nay không chỗ nương tựa, hết thấy mọi việc đều xin nhờ thành chủ phán xét.” Hồng Tuyết Anh ôn nhu nói, con mắt tình ý lưu động theo dõi hắn.

“Người cùng phụ thân có tội phản quốc rất lớn, lưu người một cái mạng chính là muốn người hảo hảo hầu hạ đại ca của ta, việc này không cần công đạo.” Thiết Mộc Ứng nghiêm nghị nói, ôm Kim Phúc liền hướng ngoại đi, nhìn cũng không nhìn Hồng Tuyết Anh một cái.

Hồng Tuyết Anh cắn răng, thân thể lại đột nhiên hướng bên cạnh ngã xuống, Hùng doanh trưởng vội vàng đỡ nàng.

“Không sao chứ?” Hùng doanh trưởng hỏi.

“Đại tráng sĩ.” Hồng Tuyết Anh đỏ bừng mặt, cầu Hùng doanh trưởng một cái.

Hùng doanh doanh trưởng liền cảm giác đầu óc một hồi hôn mê, cảm thấy đối phương tập kích hương khí, liền muốn hướng nàng trừ khử.

“Còn không mau đi ra, chẳng lẽ nghĩ muốn cùng người ta buôn chuyện.” Thiết Mộc Ứng tại bên ngoài lạnh lùng quát.

Hùng doanh trưởng vội vàng quay người lại, nhìn không chớp mắt đi nhanh chạy về phía trước.

Kim Phúc, chúng ta chờ coi. Ta tuyệt sẽ không để cho Thiết Mộc Ứng hủy diệt những ngày an nhàn của ta. Hồng Tuyết Anh dùng ma ám truyền lời nói ra.

Ta sẽ không để cho người thương tổn chàng! Kim Phúc đến thanh âm run rẩy nhưng kiên định nói.

Chỉ bằng người!

Hồng Tuyết Anh cười lạnh một tiếng, theo Thiết gia quân vào nhà nâng cái xác không hồn của trượng phu nàng lên, lại lần nữa bày ra biểu tình thiếu phụ thống khổ. Một năm trước, nàng vào thành du lịch, chiếm cứ thân xác Hồng Tuyết Anh, bỏ lên vị trí thành chủ phu nhân, hưởng thụ lấy vinh hoa phú quý, cũng lấy vô số mạng người trong Thiết thành tu luyện huyết chú, công lực sớm đã không giống bình thường.

Chỉ là, tại quân quyền Thiết Mộc Ứng đe dọa phía dưới, nàng tổng không cách nào giết quá nhiều người. Nguyên lai tưởng rằng đầu độc Hồng Cương, dẫn Chu gia quân vào thành định có thể bức đi Thiết Mộc Ứng, lưu tại trong thành tử thương vô số, thuận tiện nàng lấy mạng một số, nhưng Thiết Mộc Ứng lại đại phá.

Chu gia quân, làm hỏng đại sự của nàng. Mà ngay cả nàng hôm nay lập kế đem Thiết Mộc Ứng lừa gạt đến biên thù, cũng còn không nhúc nhích được hần.

Nàng không cam lòng, nàng muốn đoạt lại những thứ thuộc về của nàng!

Hồng Tuyết Anh chảy nước mắt vào nhà, bất động thanhsắc kẻ Hùng doanh trưởng.

Kim Phúc sau khi về Thiết thành, bệnh nặng một hồi.

Mấy ngày sốt cao không giảm, làm cho Thiết MộcUng trông nàng vài đêm.

Kim Phúc biết mình nên chợp mắt nghỉ ngơi thật tốt, nhưng nàng không dám ngủ, tổng sợ sau khi ngủ, sự phụ sẽ đối Thiết Mộc Ung bất lợi; cũng sợ chính mình ngủ đi, hiện ra nguyên hình hồ ly.

Lúc lực chống đỡ hết nổi nàng vài lần lâm vào hôn mê trong mộng, trong mộng lộ vẻ Xích Nguyệt không có hảo ý uy hiếp, làm cho nàng sợ tới mức liên ngủ cũng không dám.

Nàng không biết Xích Nguyệt như thế nào biến thành con gái Hồng Cương nữ nhân Hồng Tuyết Anh? Nhưng nàng hiểu được Xích Nguyệt dục nội lực lấy thân xác Hồng Tuyết Anh, những yêu hồ cũng loại cũng không thể có khả năng đó. Như nàng nhớ không lầm những chú thuật kia, Xích Nguyệt vài ngày hút sạch tinh lực một người liền pháp lực tăng mạnh.

Thiết thành kỷ luật nghiêm minh, Xích Nguyệt như thế nào có biện pháp ăn nhiều người như vậy, mà không bị phát hiện ? Nàng lại nên như thế nào ngăn cản Xích Nguyệt ? Kim Phúc đến chân khí chính mình tu hành không chăm chỉ, đã quên Kim Vượng nói qua Xích Nguyệt có điểm yếu chỗ nào.

Mấy ngày nay vài đêm, Kim Phúc cứ như vậy nhiều lần suy tư những vấn đề kia, khuôn mặt mướt mà cấp tốc gầy gò, ngay cả nói chuyện cũng hơi thở mong manh.

Thiết Mộc Ung vì thế lo lắng không thôi, triệu đại phu tốt nhất trong thành, lấy được tin tức nhưng đều là nàng tức giận máu hao tổn kịch liệt, phải hảo hảo bồi bổ nhiều.

Vì vậy, cái tiết mục rút thuốc mỗi ngày ít nhất phải trình diễn một hồi.

“Thuốc này uống sạch.”

Thiết Mộc Ứng vừa tại triều đình lý cùng các trưởng lão mở hết hội nghị, một hồi về phòng liền cầm trong tay chén thuốc hướng Kim Phúc tiến.

Kim Phúc co rúc ở góc, hận không thể chấp cánh mà bay.

Thiết Mộc Ứng mày rậm nhú một cái, thần thái nghiêm nghị trừng mắt nàng.

“Thân thể suy yếu như vậy, còn không hảo hảo uống thuốc, là muốn cùng chính mình gây khó dễ sao?” Hắn nghiêm nghị nói ra.

Kim Phúc không để ý tới hắn nói cái gì, hàm răng cắn chặt, như thế nào cũng không thuận theo. Uống thuốc đắng làm cho nàng muốn khóc, nàng cũng không phải đầu óc có vấn đề, làm gì phải ngoan ngoãn uống thuốc đắng.

“Uống sạch đi, ta sẽ cho người ta đưa tới một đĩa lớn bánh bao Phù Dung.” Thiết Mộc Ứng thuốc đưa tới bên cạnh môi của nàng.

Kim Phúc nuốt ngụm nước miếng, con mắt trừng lớn một tí, đúng là vẫn còn lắc đầu.

“Thôi.. . . . Nàng không uống cũng được, ta gần đây mọi việc phiền muộn, cũng không kém nàng không uống thuốc, thân thể không tốt cái này như nhau.” Thiết Mộc Ứng đặt chén súp, đưa lưng về phía nàng, thở dài một tiếng.

Sau lưng Thiết Mộc Ứng một hồi lặng im, không có chút nào động tĩnh.

Hắn hơi nhếch môi, bất đắc dĩ tức giận quay đầu lại

Đã thấy, tiểu tử kia chính từng miếng từng miếng vừa nuốt thuốc vừa rơi nước mắt, còn dùng đôi mắt tongập nước đáng thương nhìn hắn.

Hắn tâm tê rần, lập tức ngồi vào bên người nàng.

Kim Phúc đến thật vất vả nuốt vào một ngụm cuối cùng, lập tức ném chén, co lại trong lòng ngực của hắn phun mạnh đầu lưỡi.

Thiết Mộc Ứng vội vàng đầu qua lấy một chén chè mật, uy nàng uống.

Không nỡ nhìn nàng chịu khổ, nhưng hắn căn bản không muốn suy nghĩ hậu quả nàng không uống thuốc, bởi vậy chỉ có thể buộc nàng đem thuốc uống cạn.

Nàng mê man mấy ngày, hắn hoàn toàn không cách nào ngủ, mặc dù ngủ, cũng luôn sẽ ở trong đêm bình tĩnh, sau đó liền nhện không được đi dò xét hô hấp của nàng.

May mắn, nàng không có việc gì

“Khổ nàng.” Không trách nàng cảm thấy thuốc khổ, hắn tối hôm qua mớm uy nàng thì mình cũng thiếu chút nữa nôn mửa ra. “Ta lập tức bảo nhà bếp làm cho nàng bánh bao đem tới.”

“Chàng uy ta ăn?” Kim Phúc lại dựa vào hắn, cả khuôn mặt đều chôn trên cổ hắn.

“Baonhiêu tuổi rồi, còn học oa nhi làm nũng.” Hắn vuốt tóc của nàng, loại ngũ quan bởi vì sủng ái mà mềm hoá, thoát nhìn sớm đã không hề nghiêm trọng làm cho người ta sợ hãi.

Kim Phúc nằm ở trên đùi hắn, quyến luyến âm áp của hắn, lại nhắm mắt lại không cho hắn nhìnra lòng của nàng đang sợ.

Công lực Xích Nguyệt không phải nàng có thể đối phó,nhưng nàng lại không thể đối với việc này ngồi nhìn mặc kệ. Nhưng là Cho dùnàng chiến đấu chỉ còn hơi thở cuối cùng, nàng muốn che chở Thiết Mộc Ưng, mạngcủa hắn so với nàng quan trọng hơn.

Nàng cố bắt buộc chính mình ăn nhiều nghỉ ngơi nhiều,bởi vì nàng nếu không đủ sức khỏe, như thế nào có biện pháp bảo vệ hắn ?

“Nàngphải nhanh khỏe lại, nếu không dân chúng trong thành đưa tới thuốc bổ, canh gà,còn có thuốc tổ truyền, đều nhanh phủ hết cả phòng .” Hắn vuốt mặt nàng, thấp giọng nói ra.

Kim Phúc đến khoe môi giường lên, khuôn mặt nhỏ nhắntrong lòng bàn tay phủ xoa.

“Người Thiết thành thật tốt, quan tâm ta như vậy.”

“Biếttrở bọn họ có bao nhiêu lo lắng cho nàng, liền nên hảo hảo dưỡng tốt thân thể.”

“Tânên trở về đến Linh Sơn tu luyện, lấy công lực trở về, chính là.” Nàng giương con mắt nhìn về phía hắn.

Chính cái nhìn này, chính là nói cái gì đều nói. Khôngnỡ a.

“Gầnđây trong thành nhiều chuyện phức tạp, chờ ta bớt bận, đem những tà môn nàygiải quyết xong, liền cùng nàng trở lại Linh Sơn, được không?” Hắn vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hôm nay chỉ lớn cỡ bàn tay, làm sao không muốn nàng sớm ngày khỏi hắn.

“Trong thành làm sao vậy?” Nàng vuốt mày rậm nghiêm túc của hắn, không thích hắn luôn như vậy ưu phiền.

“Dân chúng truyền trong thành có hồ yêu tác quái.”

“Hồ yêu!” Kim Phúc đến hai con người tròng được tròn vo, căng nắm chặt ống tay áo của hắn. “Bọn họ nhìn thấy sao?”

Thiết Mộc Ứng xem nàng vẻ mặt bối rối, mắt lợi hại, thần sắc thu vào.

“Nàng cũng cho rằng trong thành có hồ yêu?” Hắn nâng lên cằm nàng dưới ép hỏi.

“Ta. Ta.” Ta chính là a!

“Nàng cũng biết hồ yêu trong thành bộ dáng ra sao?” Hắn truy vấn, cho rằng nhất định có người giả thần giả quỷ.

“Hồ yêu. Hội. Hội hóa thành người.” Nàng bật thốt lên nói ra, lại rất nhanh im miệng.

“Là người nào?” Mặt của hắn bức đến trước mặt nàng, nàng sợ tới mức ngồi mạnh dậy.

“Nói mau!” Hắn bàn tay lắc nàng trở lại.

“Hong Tuyết Anh.”

Thiết Mộc Ứng trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lập tức lắc đầu.

“Không có khả năng.” Thiết Mộc Ứng lần nữa lắc đầu. “Ta bên cạnh nhìn nàng lớn lên, tuy nàng về sau thái độ có chút bất đồng, nhưng quyết định không thể nào là hồ yêu biến thành. Nàng có lý do gì nói nàng là hồ yêu?”

Kim Phúc trong nháy mắt mãnh liệt khẩn trương, hết lần này tới lần khác hấn càng bức càng gần, hại nàng đành phải che kín mặt không dám nhìn hấn.

“Nàng luôn có lý do, mới có thể nói nàng chính là hồ yêu, nói mau.” Hấn mệnh lệnh mà hỏi thăm.

“Ta. Ta nhìn thấy nàng mơ.”

Thiết Mộc Ứng trừng mắt, cái này xông vào trong lòng ngực của hấn, run giống như lá rụng, hấn đầu tiên là vừa trừng mắt, tiện đà cười ha ha lên tiếng, cảm giác phiền muộn lập tức hề quét là sạch.

“Hong Tuyết Anh tính cách thay đổi, cũng là có thể hiểu được việc, dù sao đại ca của ta mê rượu háo sắc, nàng luôn phải có chút ít tâm cơ, mới có thể ổn thỏa vị trí chính thất này.” Vui vẻ theo lời nói dần dần giảm đi.

Kim Phúc đến gần môi, không biết mình còn có thể nói cái gì nữa.

Thiết Mộc Ứng không tin, cũng không thể muốn nàng kèm chặt Hong Tuyết Anh a. Hướng hồ, nàng cũng lo lắng cho xác Hong Tuyết Anh, đối phương là hồ ly, nàng cũng là hồ a.

Thiết Mộc Ứng nghĩ nàng là người chứ không phải là hồ ly, việc này nàng rất rõ ràng.

“Hồ yêu tại Thiết trong thành làm cái gì?” Nàng hỏi.

“Trong thành mấy chỗ biên thù phát hiện mấy cổ thân thể, nói đó là hậu quả hồ yêu hút máu người, thành dân thì truyền qua cửa vĩ hồ yêu xuất hiện.”

Kim Phúc đột nhiên rùng mình một cái, nàng không có đoán sai, sư phụ Xích Nguyệt quả nhiên là dựa vào hút máu người, để duy trì trong thể xác Hồng Tuyết Anh

“Vậy phải làm thế nào?” Nàng lo lắng mà hỏi thăm.

“Các cư dân ở trong thành nói hồ ly toàn bộ trốn Đồ Hộ, để hồ ly hiện hình, hôm nay đều tụ tập bắt hết vào trong phủ lý, bảo là muốn đốt cháy chúng nó.”

“Cái gì? !” Kim Phúc tới bắt cánh tay của hắn, kinh người nhảy lên, khuôn mặt nhỏ nhắn dọa thành trắng bệch.

“Ta đi nhìn rồi, bên trong không có Tiểu Phúc.” Hắn trấn an nàng.

Nhưng là, bên trong khả năng có Kim Vượng !

“Ta biết rõ bên trong không có Tiểu Phúc, chính là ta cũng vậy không thể để cho những hồ ly kia chết vô ích a.” Kim Phúc gấp đến độ nhảy xuống giường, tứ chi vô lực, cả người ngã sấp trên mặt đất.

Thiết Mộc Ung vội vàng cuối ôm lấy nàng, lại bởi vì hôm nay hắn một thân mặc khôi giáp sức nặng mà nàng cả kinh.

“Nàng gấp cái gì? Ta nguyên bản không có ý định cho bọn họ giết chết những hồ ly kia, nàng nghe lời ta ở tại chỗ này nghỉ ngơi.” Hắn đem nàng đặt lại giường, thay nàng đắp lên áo khoác Tuyết Hồ.

“Hồi y bị giam tại chuồng lý, sẽ rất sợ, mang ta đi xem chúng nó!” Nàng rúc vào trong lòng ngực của hắn, vừa nói vừa phát run.

“Nàng nên nghỉ ngơi.” Hắn nhú mào rậm một cái, không có ý định đáp ứng.

“Xác định chúng nó không có việc gì, ta liền nghỉ ngơi. Cùng lắm thì, ta lập tức trở về Linh Sơn tu hành, khi khỏe hẳn lại trở về đây, được không?” Kim Phúc gấp đến độ hốc mắt hiện hồng, đôi mắt trông mong nhìn hắn.

“Nàng không cần phải gấp gấp trở về, ta nói rồi ta sẽ đi cùng nàng.”

Lần này, Kim Phúc không nói tiếp. Bởi vì nàng đợi không được hắn cùng nàng đi trở về, cũng không còn thời gian lại làm cho hỏng việc. Đồng loại của nàng đều bởi vì Xích Nguyệt mà gặp nạn, nàng cần nhanh trở lại Linh Sơn, dưỡng đủ khí lực, tìm được Kim Vượng thương lượng, mới biết được nên như thế nào đối phó Xích Nguyệt.

Mà nàng trở lại Linh Sơn trong lúc này, nàng cũng sẽ giúp cho hắn trong thành phát bùa chú trừ yêu, trấn áp tà khí của Xích Nguyệt.

“Ta được phép thả những hồ ly kia sao?” Nàng bắt lấy tay hắn, vội hỏi.

“Có thể, nhưng nàng phải có đủ lý do làm những người bắt hồ ly kia tin phục.” Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng ánh mắt dị thường kiên định, lông mày cau lại.

Kim Phúc dùng sức gật đầu, nắm lên hai cái bánh bao, một cái hướng bỏ vào trong miệng, một cái nhét eo lưng. Nàng hiện nay cần tất cả khí lực ra sức đánh cược một lần.

“Dùng hỏa thiêu chết đi!”

“Tanghĩ dùng tên bắn chết cho dứt khoát, da hồ ly còn có thể để lại dùng.”

Kim Phúc được Thiết Mộc Ứng ôm trong ngực, dọc theo trên đường nghe thấy lời nói của Đô hộ, trong lòng một trận lạnh lẽo, vì vậy liều mạng thúc giục hần bước nhanh.

Trong cái chuồng cũ chất đầy rơm rạ, mười người Đô hộ tụ tập ở trước cửa. Mười Đô hộ này đã thay dân bắt những con hồ ly này về, chỉ còn chờ đợi Thiết Mộc Ứng hạ lệnh xử lý, trả cho mọi người một cái công đạo.

“Thành chủ đến!”

“Phụ nhân thân thể đã tốt? Như thế nào hôm nay gầy thành như vậy ? Phụ nhân có muốn uống thuốc bổ để thần bảo quản gia vào lấy?” Đô hộ môn vừa nhìn thấy Kim Phúc, đều quan tâm trước tiên.

“Tamột chút cũng không tốt.” Kim Phúc đến phát tay để cho Thiết Mộc Ứng thả nàng xuống, nàng cước bộ không vững, thất tha thất thểu đi đến 30 con hồ ly bị giam trong lồng trước mặt.

Mấy hồ ly còn nhỏ cầm lấy lồng sắt, cố gắng mà xông ra lồng sắt.

“Các người tại sao phải giết chết những hồ ly này?” Kim Phúc hai đầu gối quỳ xuống đất, những hồ ly cảm ứng được khí của nàng, tập thể phát ra thanh âm gào thét, thanh âm kia như trẻ mới sinh buồn bã khóc, nghe thấy người cũng muốn khóc than.

Mọi người thấy một màn này, có vài tên Đô hộ tâm địa mềm mỏng, đã nhin không được không muốn tiếp tục.

Thiết Mộc Ứng chứng kiến Kim Phúc đến ôm lồng sắt lên tiếng khóc lớn, tuy không rõ nàng vì sao phải khóc đến thương tâm như thế, nhưng thấy nàng như thế yêu quý sinh mạng, trong nội tâm cũng là vui vẻ.

“Tại sao phải giết chết những hồ ly này? Các người không phải nói, trên trời có đứ chiểu sinh sao? Ta thấy tổng quản thời gian trước còn tới trong chợ mua con vật gì, cá phóng sinh, vì cái gì hiện tại muốn giết hồ ly?” Kim Phúc khóc đến toàn thân run rẩy, cả người cũng sắp sụp sụp trên mặt đất.

Thiết Mộc Ứng muốn đem nàng đỡ đến một bên, nhưng nàng không muốn, liều mạng ôm những hồ ly kia.

Hắn nhìn qua nàng một đôi mắt to trên khuôn mặt nhỏ nhắn thon gầy, liền thấy ảo giác, cho rằng nàng là do hồ ly biến hóa mà thành. Hắn dùng lực lay động đầu, vung đi vọng tưởng của mình.

“Phụ nhân, ngài có chỗ không biết a, những hồ ly này hại chết thật nhiều người, vian toàn dân chúng, tà rằng giết lầm, còn hơn bỏ sót.” Đô hộ nói ra.

“Người nói hưu nói vượn a!” Kim Phúc cố lấy khí lực toàn thân, dùng sức reo một tiếng. “Cái kia hồ yêu nếu quả thật lợi hại, làm sao có thể bị các người bắt lấy!”

Mọi người ngậy ngẩn cả người.

“Cũng đúng a, những con hồ ly đã có biện pháp hại chết bốn người mà không bị phát giác, làm sao có thể thoảng cái đã bị chúng ta bắt được?” Đô hộ bình tĩnh đại ngộ nói.

“Đúng! Hơn nữa các người giết hồ ly lung tung, kết thù oán, kiếp sau sẽ tái sinh thành hồ ly đem các người nhốt ở trong lồng.” Kim Phúc đến thét lên thở hổn hển, vội vàng từ trong lòng ngực xuất ra một khối ánh bao cần mây ngậm.

“À chậc một chút, ghen đấy.” Thiết Mộc Ứng cầm ánh bao trong tay nàng, từng miếng từng miếng uy nàng.

Đô hộ môn nguyên bản chờ phu nhân lại tiếp tục nói những điều hay gì, không nghĩ tới nàng nói được một nửa mà bắt đầu ăn bánh bao. Bọn họ vội vàng nhìn về phía Thiết Mộc Ung tìm kiếm chỉ thị, có thể vừa thấy được thành chủ bộ dáng ôn nhu cho ăn, bọn họ không khỏi kinh ngạc .

Cái này. Thiết thành gần đây nói thật là không đúng! Đây quả thật là Thiết Diện thành chủ quanh năm không thấy một hồi khuôn mặt tươi cười sao?

“Phu nhân làm sao có thể cam đoan những này hồ ly tất cả đều là hồ ly tầm thường?” Đô hộ tài giỏi nhất lên tiếng hỏi.

“Người bình thường luôn nói ta khờ, chính là ta cảm thấy được bọn họ mới ngốc a!” Kim Phúc nhìn Thiết Mộc Ung, lông mày đều đặn.“Hồ ly nếu có pháp lực, tự cũng không bị bắt. Nếu có pháp lực, cũng không bị nhốt trong lồng, tùy ý các người giết.”

“Phu nhân nói phải a.” Mọi người đều gật đầu.

“Tam ngày trước đi cứu huynh trưởng ta thì cũng từng tận mắt nhìn đến rất nhiều việc quái dị. Nhưng ta tin tưởng đó là bởi vì người nào ác độc lắm, mà không phải là yêu ma càn quấy. Nhân dân Thiết thành không phải ngu dân, sẽ không bị đạo sĩ vài câu ngữ điệu hồ yêu tác quái, nhắm trúng lòng người bàng hoàng.” Thiết Mộc Ung lớn tiếng nói, thanh âm to tại trong chuồng cũng lên tiếng .

“Có lẽ thành chủ nên hỏi ý kiến phu nhân, nàng đối với việc hồ ly, hiển nhiên biết quá tường tận.” Hồng Tuyết Anh có tỷ nữ đồng hành, hướng phía bọn họ chậm rãi mà đến.

Kim Phúc đến vừa nghe đến cái thanh âm này, chợt môi lạnh liên tục chảy ra lùi về trong ngực Thiết Mộc Ung.

Thiết Mộc Ung ôm lấy nàng, thần sắc trên mặt cũng chung thủy không biểu tình.

Hắn tuy không tin Kim Phúc nói Hồng Tuyết Anh chính là hồ yêu, nhưng tin tưởng tới cảm ứng lực đặc thù của Kim Phúc, bởi vì hắn cũng cho rằng Hồng Tuyết Anh hôm nay có cổ bất đồng so với người thường. Hắn sống trên chiến trường đã lâu, sát khí chuyện này, hắn có thể phân biệt rõ được.

“Phụ nhân chẳng lẽ có thể cùng hồ ly giao cảm?” Hồng Tuyết Anh lại hỏi, hai con ngươi nhìn chằm chằm Kim Phúc.

“Ta.. . . . Ta.” Kim Phúc đến hàm răng run lên, dứt khoát cầm lấy bánh bao chặn miệng của mình. Muốn ăn no bụng mới có khí lực đối phó yêu quái này!

“Phụ nhân của ta sở hữu dị năng, tại có thể nghe được thanh âm phương xa, lúc trước mới có thể giúp ta Thiết gia quân thuận lợi trở về thành, việc này dân Thiết thành có thể hiểu. Người hôm nay mở miệng chất vấn, rấp tâm!” Thiết Mộc Ứng con ngươi đen trùng, hét lớn một tiếng. Thanh chấn chuông,

“Thành chủ bớt giận, ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua nơi đây, trong lòng có chỗ khó hiểu.....” Hồng Tuyết Anh ôm ngực, dựa vào tỳ nữ bên người, một bộ chán kinh.

Trong lúc đó, người đốt mũi tên hỏa đột nhiên hướng phía trong chuông nhanh bắn đến.

“Co chừng!” Kim Phúc thanh thấp hô lên.

Đệ nhất chi hỏa tiễn đốt lòng sắt hồ ly bên cạnh chồng chất rơm rạ, nhóm lên một mảnh đại hỏa.

“Doãn Đô hộ, người dẫn người rời khỏi chuông! Chu Đô hộ, người mau gọi người đến cứu hỏa! Hồ Đô hộ, mang người đi tìm Lý Hồ, muốn hắn phải tìm ra người bắn tên.” Thiết Mộc Ứng một bên mệnh lệnh, bỗng cả nàng muốn rời khỏi chuông.

“Không!” Kim Phúc vọt tới bên cạnh lòng sắt, không chút nghĩ ngợi liền xuất công lực, mãnh liệt bề gãy khóa thiết.

Thiết Mộc Ứng xem nàng tay không kéo đứt khóa thiết, trong khoảng thời gian ngắn lại nói không ra lời. Nàng. Không phải rất suy yếu sao?

“Đi mau đi mau, đừng có lại để cho người ta bắt được!” Kim Phúc đến mở ra lồng sắt, nhanh thục giục. Hồ lynhanh rời đi, một đại đoàn hỏa rơm rạ, theo Kim Phúc địa vị trên đỉnh đập xuống.

“Chú ý!” Thiết Mộc Ứng nhảy lên phía trước che cho nàng.

Lúc này, mấy mũi tên đốt hỏa lại bắn vào chuồng, khói trắng cùng lửa tràn ngập cả chuồng.

Kim Phúc đến ngồi dưới đất, công lực để nàng di động khí lực còn lại đều không có.

Thiết Mộc Ứng một cái bước tới trước, đang muốn nắm chặt cổ áo của nàng, không nghĩ tới một đại đoàn rơm rạ đốt hỏa đột nhiên nhào tới hắn.

Hắn mới lách mình né tránh, không nghĩ tới trước mặt lại một đoàn thiêu đốt rơm rạ khác, đón lấy vô số lửa khói toàn bộ hướng phía Thiết Mộc Ứng, đưa hắn chung quanh đường đi tất cả đều bị vây lại bởi lửa.

Hùng hực đại hỏa rơi vào thiết Mộc Ứng, làm bỏng cánh tay của hắn.

Kim Phúc sắc mặt trắng bệch nhìn Thiết Mộc Ứng hắt rơi những rơm lửa trên người mình

“Đi! Nàng đi mau!” Thiết Mộc Ứng cố nén bị bỏng đau nhức, bàn tay liều mạng đẩy hỏa trên người, cố gắng muốn đẩy, đưa nàng rời đi.

“Không!” Kim Phúc té hướng phía hắn đi đến.

“Nàng đi mau!” Thiết Mộc Ứng nhìn hắn bị tầng tầng lửa khói vây quanh, gầm thét muốn nàng nhanh chút ít thoát khỏi.

Kim Phúc dốc sức lực cuối cùng, hướng phía Thiết Mộc Ứng đánh tới.

“Nàng điên rồi sao? Tôi nơi này muốn chết sao? Đi mau!” Thiết Mộc Ứng hét lớn một tiếng, dùng sức mà đem nàng đẩy ra bên ngoài.

Kim Phúc đến ôm cổ của hắn, làm cho hỏa đót cháy của hắn toàn bộ chuyển dời đến trên người nàng.

“Bỏ đi!” Thiết Mộc Ứng thanh chấn xà ngang, trừng mắt tại ngọn lửa thiêu đốt nàng. Hắn sắc mặt trắng bệch, bàn tay liều mạng nghĩ đập tắt hỏa trên người nàng

“Chàng sẽ không có chuyện gì! Chàng sẽ không có việc gì!” Nàng cầm chặt tay của hắn, trong miệng thì thào nhớ kỹ chú pháp.

Nàng cảm giác linh châu tại trong bụng nóng lên, một cỗ nhiệt lưu theo ngực nàng nôn ra. Nàng giờ lên cổ tay, xoay tròn chuyển đổi xoay tròn vài cái, làm cho hắn không bị hỏa diễm xâm nhập.

“Nhanh.. . .” Đi, Thiết Mộc Ứng lời nói tạt tại trong cổ họng, bởi vì Kim Phúc đến trên người đột nhiên tản mát ra một đạo kim quang.

Tất một tiếng, tất cả hỏa trong chuồng đều được dập tắt.

Kim Phúc đến “Phanh” ngã vào bên cạnh thân Thiết Mộc Ứng, vì hôm nay mà ngay cả một tia tu hành nội lực cuối cùng cũng không còn.

Thiết Mộc Ứng nhìn Kim Phúc hấp hối, cổ họng của hắn nghẹn lại, cũng không biết cái gì khiến hắn sợ hãi, cánh tay run rẩy ôm lấy nàng.

“Tĩnh lại! Nàng tĩnh lại cho ta!” Hắn một tay dò xét hô hấp của nàng, cuồn cuộn loạn hô to.

Nàng miễn cưỡng mở mắt ra, chứng kiến khuôn mặt hắn lolắng.

“Thật tốt quá. chàng không có việc gì.” Môi của nàng bên cạnh chảy ra máu tươi, lại lần nữa hai mắt nhắm lại, ngất đi.

Sợ hãi hướng phía Thiết Mộc Ứng đánh úp lại, hắn dùng lực ôm lấy nàng, điên cuồng mà hướng phía bên ngoài chạy như điên. “Có ai không! Nhanh đi thỉnh đại phu tới!”

“Thành chủ, thành chủ, ngài cùng phu nhân không có sao chứ?” Đám hộ môn đều xông vào chuồng.

Hồng Tuyết Anh được tỳ nữ nâng hạ chậm rãi đến .

Thiết Mộc Ứng ôm lấy Kim Phúc đi nhanh về phía trước, một lòng chỉ muốn đem nàng cứu tỉnh, nếu không, hắn. Hắn.

Hắn không biết mình nên làm cái gì bây giờ!

“Aia, phu nhân như thế nào có đuôi ?” Hồng Tuyết Anh nắm lấy cánh tay tỳ nữ, hai nữ nhân sợ tới mức xanh mặt.

Thiết Mộc ứng cúi đầu xem xét, Kim Phúc tới nửa người dưới thật sự lộ ra

Một nửa hồ ly.

8. Chương 8

Thiết Mộc Ung trừng mắt nhìn đuôi hồ ly, thân hình cao lớn lập tức cứng đờ.

Trong đầu của hắn trống rỗng, hắn dùng lực nháy mắt, cho là mình hoa mắt.

Nhưng. . . . Kim Phúc cắt đuôi vẫn đang động ở trên người nàng.

“Nguyên lai hồ yêu chính là phu nhân! Thành chủ, người có thể ngàn vạn đừng để bề ngoài của nàng làm cho mê hoặc a! Thừa dịp nàng hôm nay hôn mê bất tỉnh, nhanh chóng trừ khử a!” Đô hộ môn kêu to.

“Nàng vừa rồi đã cứu ta một mạng.” Thiết Mộc Ung trừng mắt nhìn những người Đô hộ, bọn họ sợ tới mức lui về phía sau ba bước.

“Thành chủ, ngài quyền cao chức trọng, nàng đương nhiên biết rõ muốn bảo trụ ngài. Nếu người khác tử vong, cũng không có may mắn giữ mạng như vậy. . . . Phu quân của ta nhất định cũng là bị nàng làm hại. . . .” Hồng Tuyết Anh ghé vào trên người tỷ nữ, khóc nức nở nói.

Thiết Mộc Ung nhìn xem Kim Phúc đến cái đuôi, nét mặt đúc bằng sắt trong nháy mắt như bị đánh úp, nhưng hắn rất nhanh khôi phục lãnh nhàn nghiêm mặt, giơ lên mở trường haimắt nóng nẩy, thô quát một tiếng.

“Toàn bộ rút ra ngoài cho ta! Chưa được ta cho phép nếu ai tiến vào, giết!”

Tất cả mọi người sợ tới mức lập tức lui ra ngoài.

Thiết Mộc Ứng đập cửa chuông chính, cảm giác trong tay sức nặng trở nên nhẹ, hắn cúi đầu xem xét

Kim Phúc thân thể bắt đầu thu nhỏ lại.

Hắn không dám nhắm mắt, thấy nàng tại trong nháy mắt biến thành hồ ly hấp hối.

Con hồ ly này đã từng cùng hắn sớm chiều, làm bạn quahắn vô số ngày đêm, hắn không có khả năng hội nhận sai.

Kim Phúc chính là Tiểu Phúc!

Tiểu Phúc chính là Kim Phúc !

Thiết Mộc Ứng cước bộ đảo lui về phía sau, hai đầu gối vô lực quỵ xuống .

Cho dù hết thấy tất cả đều ở trước mắt hắn tinh tường hiện ra, hắn như cũ không thể tin.

Cái này nữ nhân thích khóc, thích quần quít lấy hắn, Kim Phúc mà hắn yêu mến, lại không phải là người.

Chàng hi vọng ta là người, hay là muốn ta biến thành Tiểu Phúc?

Trong lúc đó, nàng đã từng đã nói tất cả đều có giải thích, nàng dị năng cũng không phải đặc thù, bởi vì nàng là yêu không phải người.

Thiết Mộc Ứng trừng mắt máu tươi càng không ngừng từ phần môi Tiểu Phúc chảy ra, hắn đau lòng, đuổi ra tay e sợ đứng ở giữa không trung.

Lần đầu tiên trong đời, hắn nghĩ không ra quyết định gì, không biết nên làm thế nào cho phải.

Tiểu Phúc phát ra một tiếng thốt khổ nức nở nghẹn ngào, hắn còn không nghĩ, thân thể liền đã ôm chặt hồ ly.

Hắn chỉ biết là mặc kệ nàng là Kim Phúc hay là Tiểu Phúc, hắn đều không thể vứt tới không để ý.

Hắn không cho phép nàng chết! Thiết Mộc Ứng quay đầu đối với chuồng ngoại hô to lên tiếng.

“Đại phu ! Đại phu vì cái gì còn không có tới!”

Thiết Mộc Ứng cẩn thận đem Tiểu Phúc ôm vào trong ngực, quần áo một phần bị hỏa thiêu cháy một phần bị dính máu của Tiểu Phúc nên nhuộm đầy màu đỏ tươi, thoạt nhìn thật là đáng sợ.

Hắn bước nhanh về phía ngựa, sợ hãi mất đi nàng làm cho toàn thân hắn run rẩy.

“Thành chủ, ngài bị thương sao?” một Đô hộ đón chào.

“Ta không có bị thương, bị thương chính là Tiểu Phúc, nàng thay ta chặn hỏa, ta mới có thể không có chuyện gì.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

Những người Đô hộ vừa thấy được trong lòng ngực củahắn lại ôm một con hồ ly, tất cả đều bị hù đến lui về phía sau ba bước.

“TiểuPhúc như thế nào bị thương nặng như vậy thương!” Vừa đuổi tới chuồng ngoại, đứng ở phía trước Lý Hổtiến lên một bước dò xét xem thương thế.

“Đâynhông phải là cái gì Tiểu Phúc, đó là Kim Phúc phu nhân, hồ yêu a!” Hồng Tuyết Anh giấu tay áo nói ra.

Mọi người thở hốt vì kinh ngạc, kể cả Lý Hổ.

Thiết Mộc Ung mặt không thay đổi nhìn qua Đô hộ môntrên mặt sợ hãi, thấy mỗi người đều mở mắt không dám cùng hắnnhìn nhau.

Lý Hổ thần thái đau khổ, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Tadến nay không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng vừa rồi liều mạng cứuta là sự thật. Ta Thiết Mộc Ung công và tư rõ ràng, sao có thể đối với nàngchăng quan tâm.” Thiết Mộc Ung khan giọng nói, đi nhanh lên phía trước.

“Thànhchủ, xin ngài ngàn vạn đừng để hồ yêu mê hoặc!” Mọi người quỳ gối trước mặt Thiết Mộc Ung, ngăn trởđường đi của hắn.

Thiết Mộc Ung nhìn qua Lý Hổ ngăn tại phía trước hắn, hắn lợi hại cặp mắt nhúu lại, thô thanh vừa quát.

“Nói.. . . . Chuyện gì xảy ra?”

“Mớivừa có con chó tại biệt viện của phu nhân lúc trước ở qua, đào được vài thi hànnữ thi.” Lý Hổ bấm báo nói.

Thiết Mộc Ứng thân thể chấn động, nhìn xem trong ngực chỉ còn một hồ ly hơi yếu, hắn cắn chặt răng, như thể nào cũng không thể tin tưởng nàng sẽ gây nguy hại cho con người. Nhưng hắn cũng không tin tưởng nàng là hồ ly, nhưng tình hình thực tế thật là như thế.

“Tìm kiếm nghiệm tử thi công nhận, nhìn xem trong phủ còn có người nhận ra tư cách, địa vị của những người đó. Nhờ đến quan phủ, hỏi thăm nhiều người để tìm gia thân cho thi thể.” Thiết Mộc Ứng thanh âm vẫn bình tĩnh, hắn lòng như đao cắt, ôm Tiểu Phúc trong tay không ngừng dừng lại qua run rẩy.

“.. . . . Tiểu Phúc làm sao bây giờ?” Lý Hổ hỏi.

“Đi tìm đại phu, ta muốn nó sống sót, bởi vì ta muốn tìm ra hung thủ chính thức, hung thủ làm hại dân chúng. Thiết thành phải trả giá thật nhiều.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Đúng” Lý Hổ tuân mệnh.

Thiết Mộc Ứng ôm Tiểu Phúc, đi qua bên người Hồng Tuyết Anh thì bỗng nhiên quét tới liếc.

Chỉ thấy nàng mặc dù kinh hoảng khuất thân hành lễ, nhưng con người lại không hề có thần sắc kinh ngạc, như là hết thấy đều ở trong dự liệu của mình.

Thiết Mộc Ứng cặp mắt lợi hại, xoay người hướng Lý Hổ hỏi: “Tìm được tên bắn đốt chuồng rồi sao?”

“Hùng doanh trưởng. Chúng ta tìm được hắn thì hắn đã chết bất đắc kỳ tử, thi thể như đã bị hút khô linh khí.” Lý Hổ đỏ vành mắt nói ra.

Thiết Mộc Ứng đôi mắt một hung, hắn cắn chặt răng đến mức giận, lại càng thêm ôm chặt hồ ly trong ngực .

“Triệt để tuần tra nhà của mọi người trong Thiết thành, nhóm ra kỹ càng danh sách, bất cứ người nào mất tích vượt qua nửa ngày trời, thân nhân hàng xóm liền phải đi báo quan.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Vâng” Lý Hổ cúi đầu.

Thiết Mộc Ứng đầu cũng không quay lại đi nhanh lên phía trước, bởi vì trong ngực còn có một tính mạng đang chờ hắn cứu.

Sau ngày ấy, Kim Phúc liền bị nhốt vào địa lao.

Trong đoạn thời gian dài, rất nhiều được liệu trần quý được bí mật đưa vào nhà lao cho nàng. Kim Phúc hôn mê liền không thấy tỉnh, chờ đợi hoài vẫn không thấy nàng nhúc nhích.

Cùng thời gian đó, trong thành không có phát hiện thi thể người nữa, các dân chúng vì vậy nhận định lúc trước những thi thể kia tất cả đều do Kim Phúc gây nên.

“Không thể tưởng được phu nhân chính là hồ yêu!”

“Nhưng nàng trước cứu nhiều người Thiết thành như vậy, còn cứu thành chủ. . . “

“Đó là dụng tâm kín đáo, yêu ma thì làm sao có thể có tâm thiện!”

“Nhìn nàng bình thường ăn bánh bao bộ dáng đầy hung ác, như là hận không thể đem xương cốt nhai nát.”

Nàng không xấu. Nàng không có ác độc. Nàng chỉ là tham ăn a.

Kim Phúc đến tại trong mộng thống khổ rên rỉ lên tiếng, cảm giác có người đẩy ra miệng của nàng, đút mấy ngụm chén thuốc. Nàng nhả ra nhiều, không thể uống, nhưng đối phương không có buông tha cho, từng miếng từng miếng ụ nàng.

Sau hai ba ngày, Kim Phúc liền tỉnh, biết mình đang bị giam trong phòng chỉ có vài cửa sổ nhỏ, bản thân cũng nhìn thấy da lông hồ của mình, nhưng nàng cũng không có cách nào khác thay đổi được gì.

Tất cả công lực của nàng từ lúc cứu Thiết Mộc Ưng một khắc liền toàn bộ biến mất. Nàng bây giờ, rốt cuộc không thể biến lại thành người, chỉ có thể là con hồ ly vô dụng.

“Ai.”

Kim Phúc vừa nghe tiếng Thiết Mộc Ưng thở dài, nàng rasức mở mắt ra, chống lại hắc đen thui nhìn nhau.

Cặp mắt đen kia có quá nhiều bi phần, lo lắng, khổ sở cùng đau lòng, còn có một cỗ cách

Là ánh mắt nhìn thứ không phải cùng loài với mình.

Kim Phúc tâm đau xót, đem mặt vùi sâu vào trong thân thể .

Hắn đã từng nói người cùng hồ bất đồng. Nhưng nàng bất luận là người hay là hồ, đều đồng dạng quan tâm hắn a!

Không, nàng muốn làm người, bởi vì sau khi trải qua thời gian chúng sống với con người thân mật vui vẻ, nàng sớm đã không còn nhớ tới mình là một hồ ly. Nàng thích hấn nắm tay của nàng, nàng thích cảm giác trong lòng ngực của hấn cùng hấn nói chuyện, và nàng còn muốn lấy tay vuốt khuôn mặt thống khổ của hấn.

Chỉ là, muốn tu thành người, ít nhất phải trăm năm công lực. Huống hồ, cho dù nàng lại tu hành thành người, hấn còn muốn nàng sao?

Ngẩng đầu dừng ở hấn, trong lòng đầy bi thương, suýt nữa nước mắt chảy ròng.

Bất đắc dĩ, hồ ly chảy không ra nước mắt

Thiết Mộc Ưng nhìn qua nàng như thấy đôi mắt muốn rơi lệ, cổ họng nàng xiết chặt, nghĩ muốn vuốt ve nàng, nhưng tay lại thủy chung không có rơi xuống.

Chảy lệ, hấn từ lúc trong đêm bảo vệ nàng thì đã chảy khô.

Nàng hai ngày qua đứng giữa sự sống và cái chết, hấn biết công lực nàng đã mất, con người cũng không thể biến thành

“Biết rõ chúng ta không nên cùng một chỗ, lúc trước làm gì cho phép ta.... Hôm nay gây ra loại kết cục này, ta tình nguyện cái gì cũng chưa từng bắt đầu.” Hấn sau khi đầu quay đi, khí lòng của mình đau nhức, cũng hận nàng lừa gạt.

Kim Phúc đến nghe vậy, đau đến cuộn lên thân thể, không ngừng thở phì phò.

“Làm sao vậy?” Thiết Mộc Ưng vội vàng quay đầu lại.

Kim Phúc đến ngẩng đầu, chờ hấn đụng chạm nàng – nàng tuy khôi phục không được hình người nữa, nhưng là nàng vẫn có thể làm Tiểu Phúc cùng ở bên cạnh hấn a.

Thiết Mộc Ứng bàn tay nắm chặt thành quyền đặt bên cạnh thân, không cho phép chính mình để lộ ra bất luận tình cảm gì.

“Ồ.. . . .” Kim Phúc phát ra tiếng bi ai gào thét, đem chân kéo lấy áo khoác Tuyết Hồ, càng không ngừng run rẩy.

Hấn lại không muốn cùng nàng thân cận, ngay cả Tiểu Phúc cũng không nguyện đụng chạm, hấn đối với nàng có bao nhiêu oán a!

“Mấy ngày nay, không có phát hiện thi thể nữa, nhưng là trong thành vẫn đang duy trì liên tục có người mất tích, ta không có cho người tuyên bố tin tức này, nhưng đã lệnh cấm đi lại ban đêm.” Thiết Mộc Ứng bắt buộc tự nói, bàn tay sớm đã nắm chặt thành quyền.

Kim Phúc từ áo khoác Tuyết Hồ lộ mặt ra nhìn hấn, hấn nói những lời này có ý tứ là

Hấn chưa bao giờ cho rằng nàng là hung thủ, hấn tin tưởng nàng!

Kim Phúc đến chậm rãi bò đến bên cạnh chân hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng mà liếm.

Thiết Mộc Ứng chỉ là nhìn nàng, lại kiên trì không hề có bất kỳ đụng chạm, tâm chết một lần đã đủ, hấn không cho phép chính mình có thêm cảm giác gì nữa.

“Phía dưới Biệt viện chôn vài thi thể, đã chứng thực đều là thị thiếp của Thiết Minh Anh bởi vì đã từng phạm sai lầm hoặc thất sủng mà bị trục xuất về quê hoặc làm tỳ nữ, nhưng chẳng biết tại sao đều bị mưu hại. Ta đã hạ lệnh đem những người đã từng ở biệt viện đó, tất cả đều nhốt vào trong lao, rất nhanh sẽ tra ra được chân tướng manh mối.”

Hồng Tuyết Anh dở trò quỷ! Kim Phúc miệng muốn hét to, nghe được nhưng chính mình lại gằm nhẹ thanh âm.

“Người bình tĩnh chớ nóng. Ta cũng cho rằng Hồng Tuyết Anh khả nghi nhất, bởi vì những người này đều là do nàng ta đưa về. Ta cũng đã âm thầm phái người theo dõi nàng ta, nhưng vẫn là cần phải có thời gian tìm ra chứng cứ.” Hấn nói.

Kim Phúc đến gạt đầu, may mắn hai người tâm linh còn có thể câu thông.

“Đội cho hung thủ bắt được, lấy lại trong sạch cho người, ta sẽ tự mình đem người mang về Linh Sơn.” Thiết Mộc Ứng khàn khàn nói ra, trên trán gân xanh bởi vì cố nén tâm tình mà căng cứng

Kim Phúc vừa nghe hấn muốn đưa nàng trở lại Linh Sơn, đau lòng giống như là cả người bị xé nát làm đôi.

Biết rõ trở lại Linh Sơn đối với nàng là kết quả tốt nhất, nhưng hấn như thế nào cam lòng? Mà nàng nếu như cam lòng trở về, hôm nay có gì phải luân lạc tới công lực mất hết, còn có kết cục bị nhốt?

Ánh mắt nàng ai oán làm cho Thiết Mộc Ứng cánh tay run rẩy, hấn cắn chặt răng, sợ mình nói ra hết nội tâm đau khổ.

Nàng là hồ! Hấn là người! Hấn nếu như lưu lại nàng, sau này sẽ để lại nhiều tiếng tăm thì to nhỏ không ngừng, hấn như thế nào có thể dùng công chính, hình tượng Thiết Diện không mê tín trị quốc an dân?

Thiết Mộc Ứng nuốt xuống cổ họng tắc nghẽn, dậm miệng nói: “Lý Hồ tìm một cái đạo sĩ, nói là dùng đào căn, lý căn, cây mơ châm nước nấu thành súp, có thể tích trừ hung tà, phương pháp này có thể dùng trên người Hồng Tuyết Anh sao?”

Kim Phúc lắc đầu, vô lực nằm trên mặt đất.

“Đào súp đối với tiểu yêu có thể dùng được, còn đối phó Xích Nguyệt đại yêu, căn bản không dùng được.” Bên cửa sổ đột truyền đến một hồi đáp lại.

“Ai?!” Thiết Mộc Ứng lập tức đến trước mặt Kim Phúc, rút ra trường kiếm bên hông, hướng phía phát ra tiếng vang lên.

Một con hồ ly long sang đứng bên cửa sổ, hai con mắt tại trong bóng đêm phát ra hào quang.

Kim Phúc nhìn hẩn, kích động ngoắt ngoắt cái đuôi.

“Ta đến mang Kim Phúc rời đi.” Hồ ly dùng tiếng người nói ra.

“Người là Kim Vượng?” Thiết Mộc Ứng hỏi.

“Đúng là bốn đại gia.” Kim Vượng nhảy xuống bệ cửa sổ, nhánh chóng biến thành người đến đứng ở bên Kim Phúc. Kim Phúc nóng bỏng lại gần, nhìn thấy hẩn mới chính thức an tâm.

“Ta bắt quá chỉ đi tìm một cây tiên thảo, ai biết muội lại gây ra nhiều chuyện như vậy.” Kim Vượng từ trong bao trên người lấy ra vài quả Phượng Hoàng. “Mau ăn, ăn xong có khí lực, ta liền mang muội rời đi.”

“Còn chưa trả lại cho nàng một cái công đạo, ta không thể để cho người mang nàng rời đi.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Ta nếu thật muốn dẫn nàng đi, người có thể cản ta như thế nào?” Kim Vượng hướng hẩn môi nhếch lên đầy vẻ khoe khoang tài giỏi.

“Ồ. . . .” Kim Phúc nhảy đến bên người Thiết Mộc Ứng, giằng con hìn qua Kim Vượng.

“Đã nói muội không cần phải ngây ngốc theo sát hần, hôm nay mấy trăm năm công lực đều hủy, muội cam tâm tình nguyện sao.” Kim Vượng tức giận lớn tiếng kêu lên, đánh xuống đầu của nàng.

“Ồ.” Nàng hiện tại không thể nói chuyện.

“Người làm cái gì?” Thiết Mộc Ứng một tay ôm lấy Kim Phúc, trường kiếm trực tiếp hướng cổ họng Kim Vượng.

“Người động thủ a! Giết ta, xem ai hiền kẻ cho người bắt lấy hồ yêu Xích Nguyệt đang không chế thể xác Hồng Tuyết Anh!” Kim Vượng nhắm Thiết Mộc Ứng liếc, dứt khoát yết hầu hướng lên, nhìn hần giết hồ lỵ như thế nào.

“Người có biện pháp trị nàng?”

“Là yêu đều có chuyện sợ hãi, ta đúng lúc biết rõ Xích Nguyệt tráo môn (điểm yếu) là cái gì!” Kim Vượng vừa nói xong, nhện không được lại trừng Kim Phúc.”Đồ muội cứng đầu, rơi vào loại kết cục này.”

“Ồ. . . .” Kim Phúc rất ủy khuất mà đem mặt vùi trong ngực Thiết Mộc Ứng.

“Hồng Tuyết Anh quả nhiên là yêu sao? Nàng là như thế nào biến thành yêu? Lại nên như thế nào đối phó?” Thiết Mộc Ứng không tự chủ vuốt ve đầu của nàng, ngồi xuống xếp bằng trên mặt đất.

Kim Vượng thấy Thiết Mộc Ứng vẻ mặt thành thật, không có chút nào coi thường ý tứ của hần, lập tức liền cùng Thiết Mộc Ứng nói phương pháp chế yêu, còn nói Hồng Tuyết Anh có thể duy trì hình người, là vì mỗi mấy ngày phải hút máu người.

Thiết Mộc Ứng nghe được mảy nhíu lại, bởi vì Kim Vượng đến trong miệng nói đầy giọng vừa đùa vừa thật, làm cho hần không muốn tin tưởng rồi lại không thể không tin.

Mà hắn vì bảo toàn an toàn dân chúng, hắn từ trước đến nay không tin thuật pháp bây giờ buộc phải tin tưởng.

Kim Phúc đến uốn tại trong ngực Thiết Mộc Ứng, nghe hắn cùng với Kim Vượng đối thoại, cảm giác như là trở lại lúc trước. Nàng có thể vô ưu vô lự cả ngày nằm trong ngực hắn. Nhưng nàng biết rõ hết thấy đây chỉ là ấm áp ngắn ngủi, một khi Xích Nguyệt bị trừ khử, nàng liền phải rời đi hắn.

Vì vậy, Kim Phúc ở trong ngực Thiết Mộc Ứng co lại càng chặt hơn, thầm mong đêm nay vĩnh viễn cũng không có kết thúc.

Thiết Mộc Ứng dùng dây da dẫn Kim Phúc đi đến sân hành hình trong thành, ánh mắt chán ghét của dân chúng, cũng làm cho nàng bỏ đi ý niệm trong đầu muốn lưu lại Thiết Thành.

Nàng không có bất kỳ thay đổi gì, thay đổi chính là dân chúng Thiết Thành.

Đơn giản là nàng hiện ra tướng mạo hồ ly, bọn họ liền xóa đi tất cả yêu mến đối với nàng, nói nàng giỏi về tâm kế, tâm địa ác độc, dùng hết tâm cơ chỉ vì muốn bò lên quyền thế.

Quần chúng bày ra đủ loại ác ý, làm cho Kim Phúc đến cúi đầu tại bên chân Thiết Mộc Ứng, nghe hôm nay trên người hắn một cổ dày đặc chương vị thảo dược, không nghĩ tới việc đối mặt dân chúng.

Pháp trường đứng thẳng hai cây đại cột gỗ, trụ to lớn chất đầy rơm rạ.

Thiết Mộc Ứng ngồi giữa trên cao pháp trường, Đô hộ trong thành theo lớn nhỏ ngồi sau lưng hắn, Hồng Tuyết Anh thì dùng tư cách địa vị của mình, ngồi một bên.

Thiết Mộc Ứng nhìn quanh pháp trường dân chúng Thiết Thành chen chúc, nhìn bọn họ đối với Kim Phúc đến chỉ trích. Hắn chỉ có thể dùng bàn tay vuốt đầu Kim Phúc, làm cho nàng biết rõ sự ủng hộ của hắn.

Chỉ là, Thiết Mộc Ứng vừa động tay súng ái, lại đưatới quần chúng sôi trào, bọn họ lo lắng thành chủ đã bị hồ yêu mê hoặc, sợ hãi hấn dung túng Kim Phúc , không lấy lại công đạo cho mọi người.

Thiết Mộc Ứng giơ bàn tay lên, dân chúng toàn bộ lặngim xuống.

“Cácvi biết rõ Thiết thành từ trước đến nay dùng pháp trị nước, ta đối với việcthuật pháp yêu dị luôn coi như chuyện không có thật, chỉ là hôm nay phát sinhnghay ở bên cạnh ta, làm cho ta không thể không lựa chọn biện pháp đặc biệt.” Thiết Mộc Ứng mặt không hề vui vẻ, con mắt chậm rãiđảo qua quần chúng.

Quần chúng bị hấn như vậy nhìn, toàn bộ cảm thấy thànhchủ đang nhìn mình, mỗi người đều đứng nghiêm đứng vững, không lên tiếng nói.

“Vivậy, ta nghe ý kiến tiên nhân tu hành ở Linh Sơn, tiên nhân cáo tri, yêu nghiệtđương dùng hỏa chước (lửa thiêu) , hỏa chước nhấtđịnh có thể khiến cho yêu hiện ra nguyên hình.” Thiết Mộc Ứng hướng hai bên Thiết gia quần làm ralệnh.

Thiết gia quân đầu tiên chạy bao bọc xung quang pháptrường, Lý Hồ tiện đà cầm trong tay ngọn lửa tiến vào trước, từng binh línhtrong tay ngọn lửa nhen nhóm cũng theo vào.

Trong khoảng thời gian ngắn, đài cao như là lâm vàomột mảnh đám cháy, quần chúng thấy thế bắt đầu đánh trống reo hò.

“ThiêuKim Phúc ! Thiêu Kim Phúc !” Cóngười lên tiếng hô to.

Quần chúng thanh âm rống được đến lỗ tai Kim Phúc,đánh phải tựa đầu rúc vào hai chân trong lúc đó.

“KimPhúc đã hiện ra nguyên hình, cần gì lại thi dùng hỏa chước?”ThiếtMộc Ứng lạnh giọng nói ra, khuôn mặt không chút biểu tình nhìn xem dân chúng. “Huống hồ nàngkhông phải hung thủ, hung thủ một người khác hoàn toàn.”

“Khôngcó khả năng!” Quần chúng phần nộ rống to chấn động hình đài.

Kim Phúc kinh hoàng nhìn Thiết Mộc Ứng, sợ các cư dân xông lên trước đemnàng cột lên cột đốt cháy.

“Hungthủ khi Kim Phúc bị giam tại trong lao trong vòng mười ngày, vẫn phạm án bốnlần.” Thiết Mộc Ứng gật đầu làm cho Lý Hổ báo cáo tình hìnhgần đây.

“Yêunghiệt y nguyên ẩn hiện hại người, chỉ là không hề tùy ý vứt bỏ thi hài. Nhữngthi hài mất tích này đều được tìm thấy gần Nguyệt Trì thành.” Lý Hổ nói ra.

Hồng Tuyết Anh hé mắt nhìn qua hai bên hỏa diễm, cốgiữ vững trấn định nói: “Có lẽ là Kim Phúc làm cho cai ngục hôn mê, đi ra ngoài phạm án.”

Nói lưu nói vượn! Hôm nay miệng không thể nói, Kim Phúc đành hướng phía Hồng Tuyết Anh nhe răng trợnmắt, hận không thể có thể nhào tới cắn nàng mấy cái.

Thiết Mộc Ứng vỗ vỗ đầu Kim Phúc, muốn nàng bình tĩnhchớ nóng.

“Caingục hôn mê, đi ra ngoài phạm án giết người là người. Hồng TuyếtAnh!” Thiết Mộc Ứng lãnh con mắt trừng hướng Hồng Tuyết Anh,phất tay làm cho hai binh lính Thiết gia quân đứng ở bên người của nàng.

Quần chúng môn lên tiếng kinh hô, toàn bộ dùng ánh mắtkhông thể tin được nhìn Hồng Tuyết Anh.

“Không.. . . .” Hồng Tuyết Anh tròn mắt ngăn trở hỏa quang, đối với dân chúng thì lương bi ai khó-clên. “Thành chủ có thể nào vì bảo vệ nữ tử mình yêu thương, mà hại ta.”

Thiết Mộc Ứng cắt đứt lời của nàng, dùng loại âm lượng sét đánh đối quần chúng môn nói ra: “Hồng Tuyết Anh trước dùng yêu pháp mê hoặc Hùng doanh trưởng, làm cho hắn bắn tên thiêu chuồng, nghĩ muốn đưa ta vào chỗ chết. Quý khách sau khi thất bại, lại dùng kế mê hoặc binh lính trông coi mình, thừa dịp trong đêm đi ra ngoài săn bắn lấy máu người. Nhưng người không biết ngoại trừ binh lính theo cạnh, còn có người bên ngoài bí mật theo sát người.” Thiết Mộc Ứng lạnh lùng nhìn về phía Hồng Tuyết Anh.

“Oan uổng a.” Hồng Tuyết Anh cả người nằm ngã xuống đất, nước mắt thủy chung không ngừng chảy.

Kim Phúc đến được trọn mắt há hốc mồm, không biết nàng làm sao có thể khóc ủy khuất thì lương như vậy.

“Tán tấu thật là hồ yêu, sao lại có thể không biết có người âm thầm theo dõi ta, còn phạm tội giết người?” Hồng Tuyết Anh nói ra.

“Bởi vì ta nghe theo ý kiến cao nhân, làm bùa cho binh sĩ theo dõi người, cũng dùng cỏ che giấu tung tích hắn, người đương nhiên không thể nhận ra.” Thiết Mộc Ứng đôi mắt sắc, làm cho bọn lính nâng lên Hồng Tuyết Anh.

Hồng Tuyết Anh cả kinh, đang muốn giãy dụa, đã thấy hỏa diễm bốn phương tám hướng hướng thẳng nàng, nàng mở mắt không ra, cả người liền bị kiềm kéo đến hành hình trên cột gỗ.

“Thành chủ, ngài không thể dùng quân pháp bức cung mà không có ý kiến của dân.....Ngài đây là vu oan giá họa! Tiểu nữ cho dù không phải yêu nghiệt, cũng sẽ bị hỏa thiêu chết a!” Hồng Tuyết Anh mắt mang lệ nhìn về phía thành dân, muốn cho nhân dân bức Thiết Mộc Ứng dập đi những đám hỏa này. “Cư dân Thiết thành, thỉnh thay ta giải oan..... Hắn bị hồ yêu mê hoặc a.....”

Dân chúng trừng mắt Thiết Mộc Ứng cùng Kim Phúc, trong mắt toát ra sợ hãi cùng oán hận.

“Đốt Kim Phúc ! Thả hồng Tuyết Anh!” Quàn chúng có người hô to, âm lăng liên tiếp hướng đài cao tới gần.

Thiết Mộc Ứng lại vuốt đầu Kim Phúc, muốn nàng đừng lo lắng, tiện đà trong tay đưa tới dây da buộc Kim Phúc giao cho Lý Hổ.

“Ta Thiết Mộc Ứng không bao giờ để người oan uổng.” Thiết Mộc Ứng cởi trên người cẩm bào, đang mặc Bồ Y màu đen, eo buộc trường kiếm đi nhanh đến cột gỗ bên người. “Người tới, trói chặt ta.”

Thiết gia quân theo lệnh chấp hành, đem Thiết Mộc Ứng cột tại trên cột gỗ.

Không! Nào có việc này! Bị Kim Vượng cho một đồng Phụng Hoàng quả cùng tiên thảo, công lực Kim Phúc miễn cưỡng khôi phục một ít , lo lắng nghĩ đánh về phía Thiết Mộc Ứng.

Hết lần này tới lần khác cổ của nàng bị ghim chặt, như thế nào cũng đến không được bên người hắn.

Bọn họ không phải nói, chỉ cần đem Hồng Tuyết Anh trói đến cột gỗ đốt, sẽ hiện ra nguyên hình, hết thấy sẽ chân tướng rõ ràng sao? Như thế nào hắn cũng lên cột gỗ?

Thiết Mộc Ứng nhìn về phía Kim Phúc , gương mặt cười.

Kim Phúc từ đôi mắt Thiết Mộc Ứng, biết rõ hắn thứ nhất là không muốn khiến cho dân kêu ca, cho nên lấy thân thử nghiệm, nhưng hắn trong nội tâm lớn nhất tâm nguyện Hắ dùng tánh mạng của mình hướng tất cả mọi người chứng minh hắn đối Kim Phúc rất tin tưởng!

Kim Phúc liều mạng xông về phía trước, bắt chập trên cổ dây da đã căng đến in dấu vào da.

Thiết Mộc Ứng trấn định tâm thần không hề nhìn nàng, quay đầu cùng Lý Hổ trao đổi liếc.

“ThiệtMộc Ưng tuyệt không bao giờ vì bản thân, trời có thể minh giám!” Thiệt Mộc Ưng hét lớn một tiếng, đối binh lính nói ra: “Châm lửa!”

“Thành chủ, tuyệt đối không thể!” những Đô hộ đều quỳ xuống đất kêu to.

“Thành chủ, chúng ta tin ngài!” Quần chúng cũng gấp khóc hô lên.

“Nếu không châm lửa, ai trái quân lệnh đem xử lý!” ThiệtMộc Ưng lại quát một tiếng.

Tại quần chúng trong tiếng hét chói tai, Thiệt gia quân trong tay đốt ngọn lửa hướng rơm rạ, oanh địa một tiếng đốt hướng cột gỗ, hỏa trong nháy mắt bùng lên.

Bị trói tại trên cột gỗ Hồng Tuyết Anh hét lên một tiếng, đôi mắt thoáng chốc biến thành màu đỏ.

“Mau dùng tay!” Hồng Tuyết Anh hét lên một tiếng, cổ tay dĩ nhiên gãy trói buộc, miệng mặt nổi lên.

Hồng Tuyết Anh bàn tay vùng lên, hỏa diễm liền dập tắt một nửa, chỉ là, gặp hỏa quang, chịu không nổi đốt nóng nằng, bởi vì sợ hãi mà không cách nào né ra, thân hình lung la lung lay nhảy qua, nguyên thần cũng bắt đầu dao động.

“Lại thêm hỏa!” Thiệt Mộc Ưng lại quát một tiếng, nửa người dưới đã lâm vào trong ngọn lửa.

Hì vọng vào loại thuốc mở phòng ngừa bị phỏng mà KimVượng cho hắn , có thể làm cho hắn chèo chống đến khi Xích Nguyệt hiện ra nguyên hình.

“Không cần!” Quần chúng nghe thấy được hương vị đốt trời, chứng kiến thành chủ cổ nén thống khổ, nguyên một đám tất cả đều thân thủ đánh về phía trước.

Kim Phúc đến đau lòng cho bọn hắn, nàng bị dây da ghim thở không nổi, nhưng vẫn là cố ý đi phía trước chạy như điên, bởi vì nàng không thể trở mắt nhìn xem hắn chết cháy!

Lúc này, Thiết Mộc Ứng tại sau hai cổ tay âm thầm theo ống tay áo lấy ra lưỡi dao, cắt đứt trên dây thừng cổ tay.

Binh lính vội vàng châm lửa dưới chân Hồng Tuyết Anh, chỉ thấy nàng hét lên một tiếng, cả người như đồng bùn nhão hướng trên mặt đất quặp, một cổ hắc khí theo giữa mũi miệng Hồng Tuyết Anh chậm rãi phun ra.

Thiết Mộc Ứng thấy thế, lập tức theo bên hông rút ra trường kiếm, tại nguyên thần của nàng chưa hoàn toàn thoát ly khỏi xác thì lập tức đâm vào lồng ngực của nàng.

Hồng Tuyết Anh tại trường kiếm đâm vào ngực thì nguyên bản chưa kịp phản ứng, thẳng đến ngực nóng rực, làm cho nàng phát hiện đao kiếm đâm vào không tầm thường, mà là kiếm gỗ đào!

“Không!” Xích Nguyệt nguyên thần lùi về trong xác, nàng miệng phun máu đen, một tay cầm lấy cổ áo Thiết Mộc Ứng, nghiêm nghị kêu to. “Vì sao ngươi nhiều lần hại đại sự của ta! cư dân Thiết thành phần đông như thế, ta ăn vài cái lại có ngại gì!”

Hồng Tuyết Anh miệng chợt biến thành hé ra miệng to như chậu máu, hướng Thiết Mộc Ứng cắn.

Lúc này, Kim Phúc đến kéo đứt dây da, nhào phía trước, nhưng hết thấy

Quá trễ.

Hồng Tuyết Anh một ngụm cắn lên cổ họng Thiết Mộc Ứng, Thiết Mộc Ứng máu tươi vẩy ra.

Kim Phúc đến một chưởng chụp vào hai mắt Hồng Tuyết Anh, làm cho nàng nhắm ra.

Hồng Tuyết Anh kêu thảm một tiếng, một chưởng vung hướng Kim Phúc .

Kim Phúc đến bay ra ngoài, té rớt đến vài bước, xương cốt muốn nứt, trong miệng nôn ra máu tươi.

“Người đã thương nàng!” Thiết Mộc Ứng dùng phần khí lực cuối cùng, rút về kiếm gõ vào hai mắt Hồng Tuyết Anh ngay lúc đó.

“Nôn.. . . .” Hồng Tuyết Anh trong miệng rơi ra một khối chỉ có thể thấy ở người tu hành đại linh châu màu đỏ, hai mắt nộ trợn đoạn khí, toàn thân trong nháy mắt hư thối trường giời.(thối rửa)

“Thành chủ!” Lý Hổ là người đầu tiên xông lên trước, hai tay liềm mạng đè nặng yết hầu Thiết Mộc Ứng, lại hoàn toàn ngăn không được máu. “Gọi đại phu! Mau gọi đại phu!”

Thiết Mộc Ứng miễn cưỡng trợn mắt, nhìn Kim Phúc đến một lần cuối cùng, vô lực nhắm mắt chìm vào trong bóng tối.

Kim Phúc chống một hơi, bò lên, tại linh châu màu đỏ, đem ngậm đến trong miệng, bỏ phực bỏ hướng bên người Thiết Mộc Ứng.

Lúc này, Kim Vượng hóa thành người chạy vào, linh xảo tránh thoát tầng tầng Thiết gia quân bên ngoài pháp trường.

Muội mau đưa linh châu nuốt vào! Kim Vượng đến dùng một loại thanh âm hét lớn chỉ có Kim Phúc nghe.

Vượng, ta kiếp sau còn muốn làm muội muội của huynh.

Muội dần chết, cũng chỉ có thể ở cùng ta.

Kim Vượng đến trợ mắt nhìn Kim Phúc đem viên linh châu đỏ thắm của Xích Nguyệt tu sáu trăm năm công lực ụy trong miệng Thiết Mộc Ứng.

Sau đó, nàng ngã vào trong ngực Thiết Mộc Ứng, đoan khí.

Thiết Mộc Ứng mở mắt ra, đúng lúc nhìn qua bộ dáng nàng nuốt xuống một hơi cuối cùng.

“Không!”

Thiết Mộc Ứng phát ra tâm thần đều nứt rống to một tiếng.

Kim Vượng đến nhào tới, tại lúc Kim Phúc nhả ra trong cơ thể viên linh châu trong suốt, ôm lấy thân thể của nàng, xoay người chui vào đám đông, đoàn người còn không biết phát sinh chuyện gì, liền đã biến mất vô tung.

9. Chương 9

Thiết Mộc Ứng không biết Kim Phúc đã nuốt hần linh đan diệu dược gì, nhưng hần tìm được đường sống trong chỗ chết, là sự thật.

Thiết gia quân mỗi người đều cảm thấy kỳ lạ, nói không thấy qua vết sẹo cổ họng bị cắn đoạn, còn có thể sống khỏe như vậy, càng làm cho người không thể tin chính là, Thiết Mộc Ứng miệng vết thương ở cổ sau khi rịt thuốc một ngày sau, liền khép lại giống như chưa từng bị cắn nứt ra.

Thiệt Mộc Ứng sau khi lành bệnh, thể lực, tri giác càng tăng cao. Hắn nhảy lên có thể bay qua tường thấp, có thể nghe thấy bên ngoài thành âm một dặm.

Bệnh sau mười ngày, hắn liền lãnh binh đánh bại Hạc thành nghĩ đang chuẩn bị thừa dịp hắn bệnh muốn công chiếm Thiệt thành .

Lúc ấy, hắn một người lực kháng hai mươi quân địch, mà lại thêm là tướng lãnh quân địch chưa kịp ra tay, hắn liền đã đánh bại được đối phương, lần nữa trở thành giang hồ truyền thuyết trong những câu chuyện phiếm của dân khi nhàn hạ

Sau khi Kim Phúc cứu được Thiệt Mộc Ứng, dân chúng trong Thành không khó khăn trải qua những ngày mưa gió, mỗi người đều nói Kim Phúc đến nhiều lần cứu thành chủ, coi như là yêu, cũng như thay Thiệt thành mang đến những điều tốt đẹp nên đã gọi nàng là “Phúc yêu” .

Các dân chúng thay nàng lập đàn dựng bia, thắp hương bái trời, ngày ngày ngóng trông nàng có thể trở lại Thiệt thành vì mọi người mang vận may đến.

Nhưng là, ngày qua ngày, mặt trời mọc lại lặn, cái gì cũng không thay đổi. Kim Phúc đều không trở về, còn Thiệt Mộc Ứng sau khi nhặt về được cái mạng của mình cũng chưa từng thấy nét cười trên gương mặt.

Trên thực tế, Thiệt Mộc Ứng khi đã lành bệnh có đi qua Linh Sơn, muốn tìm tung tích của nàng, nhưng Linh Sơn toàn bộ bao phủ một tầng sương mù, đoàn người bọn họ đều thấy không rõ, vài tên binh lính còn suýt nữa rơi xuống vách núi. Cuối cùng là bởi vì Hạc thành tấn công thành, toàn bộ không thể không trở về.

Về sau, Mộc Ứng lại dẫn binh lính đi qua một lần nữa, nhưng Linh Sơn đường vẫn giấu mây mù xa vời , hắn thân là Thiệt thành thành chủ không thể mạo hiểm làm cho thành dân lo lắng, đành phải đối với thỉnh cầu của Lý Hồ, ảm đạm hồi phủ, bắt buộc chính mình tiếp nhận sự thật Kim Phúc vĩnh viễn sẽ không trở lại bên cạnh hắn.

Lý Hồ nói, Kim Phúc đã liều mạng cứu hắn, chính là ông trời cho hắn một cái mạng, muốn hắn thay trăm vạn cư dân Thiệt thành mà suy nghĩ, những sự tình này, hắn cũng biết.

Chỉ là, đêm dài lạnh lẽo Thiết Mộc Ứng nhớ đến bộ dáng Kim Phúc mặc áo khoác Tuyết Hồ đối với hắn mỉm cười, nhớ nàng ăn bánh bao bao giờ cũng phình gò má, nhớ nàng liều lĩnh dùng cảm muốn bảo vệ tánh mạng hắn .

Nhờ có nàng, hắn mới biết rõ hắn không phải trời sinh nhất định sống cô đơn lãnh mạc, bởi vì có nàng bên cạnh giúp hắn nhận ra bản thân mình cũng có lúc vui vẻ mỉm cười hạnh phúc.

Hắn hận chính mình cứu nàng muộn một bước, hắn hận chính mình thiếu nàng mấy cái mạng, lại không có biện pháp trả lại, hắn nguyện ý dùng cái mạng của mình đổi nàng về!

Nhưng hết thảy đều đã quá muộn!

Lại một ngày, gà gáy sáng tinh mơ, Thiết Mộc Ứng bỗng nhiên từ trên giường bật dậy.

Vẫn là hé ra gương mặt kiên cường, nhưng gò má gầy, cặp mắt mỗi một, mà chính bản thân cũng vô lực, nhìn quanh cũng không có một người. Đúng là, mỗi khi hắn ở một mình thì tịch mịch như vậy vây quanh hắn.

Thiết Mộc Ứng xuống giường, dùng nước đá rửa mặt trấn định tinh thần, dùng càn hương Dương Liễu có bột phấn thuốc bắc làm sạch xỉ. Mới vừa mặc quần áo, liền nghe xa xa truyền đến tiếng bước chân.

Trong chốc lát, Lý Hổ tại cửa ra vào kêu: “Thành chủ, đã chuẩn bị tốt xe ngựa.”

Đến hôm nay Kim Phúc rời đi đã bảy bảy bốn mươi chín ngày, dựa vào lời kể lại của dân Thiết thành, hôm nay là ngày cuối cùng hôn phách ở lại dân gian.

Thiết Mộc Ứng cũng không dám dối gạt mình, hắn biết rõ Kim Phúc thân thể ốm yếu, bị Hồng Tuyết Anh đả một đòn như vậy, không có khả năng còn sống.

Hắn hôm nay muốn đem bánh bao mà nàng thích ăn nhất đến vị trí gần Linh Sơn nhất, cùng nàng nói tâm sự, làm cho nàng ở nhàn gian một ngày cuối cùng không cảm thấy tình mạch cô đơn

Tịch mạch, hắn đã ném đủ.

Thiết Mộc Ứng đẩy cửa ra, gió lạnh không gây khó khăn cho hắn, bởi vì Kim Phúc sau khi rời đi, hắn sớm đã không biết cái gì gọi là ấm áp,

“Lên đường đi.”

Thiết Mộc Ứng hướng Linh Sơn đi tới, sương mù dày đặc ngăn trở tầm mắt, hoàn toàn không cách nào đi sâu vào, nên tại trong một rừng cây thì ngừng lại.

Hắn tìm chỗ đất trống, bảo Lý Hổ cùng bọn lính đem hành trang xuống, cùng hắn cùng nhau làm một nhà bạt nhỏ.

“Cảm ơn các người, các người tất cả đều trở về đi, ta muốn một mình trong này.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Mây mù lớn như vậy, người cũng đừng mạo hiểm ở Linh Sơn.” Lý Hổ lẳng nói ra.

“Ta biết rõ, ta chỉ là muốn tại nơi gần nơi ở của nàng để tưởng nhớ nàng.” Thiết Mộc Ứng nói xong, nhìn lên sương mù chỉ có thêm mờ hồ nhìn thấy hình dáng Linh Sơn.

“Đợi trong này cùng huynh.” Lý Hổ đặt mông ngồi xuống.

Thiết Mộc Ứng vỗ vỗ bả vai hảo huynh đệ, thấp giọng nói ra: “Trở về đi, cái mạng ta đây do nàng quên mình bảo vệ, ta dù thế nào cũng phải sống tốt.”

Lý Hồ thở dài, dẫn các huynh đệ đối với hướng Linh Sơn chấp tay trước ngực cúi, liền rời đi trước.

Đều nói nam nhân không dễ rơi lệ, chỉ là vì chưa quá thương tâm, nước mắt thành chủ sẽ không rơi khi có bọn họ ở trước mặt.

Thiết Mộc Ứng thấy người đều đã rời đi, hẩn đi vào nhà bạt, ngồi xuống nệm, trải trên mặt đất dùng hỏa lò ấm áp nấu rượu, cũng làm nóng lưng bánh bao.

Hẩn đem áo khoác Tuyết Hồ nàng trước kia yêu nhất ôm vào bên người.

“Tam rời nàng.” Hẩn hướng không trung giơ lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Rượu nóng xuống cổ họng, ấm thân thể, hẩn một ngụm uống tiếp một ngụm.

Nhà bạt bố trí so với trước kia giống nhau, bọn họ tình cảnh phẳng phất giống như mới hôm qua, như thế nào hôm nay đã cách xa vĩnh viễn.

“Trên chiến trường, sinh tử chính là chuyện thường, ta sớm đã thấy qua.” Thiết Mộc Ứng lớn tiếng nói, đột nhiên ngửa đầu cười ha ha, nước mắt liền tùy theo trượt xuống trên gương mặt cương nghị.

“Sinh tử nếu là chuyện dễ dàng như vậy, thế nhân cần gì sợ hãi.” Hẩn đem mặt vùi sâu vào lòng bàn tay, thân thể dửngmãnh rất cuộc nhện không được chìm vào bi thương.

Hẩn khóc xong lại uống rượu, uống rượu xong, nước mắt liền lại vỡ òa, rơi lệ không ngừng, thậm chí có vài lần khóc đến khàn cả giọng, cuối cùng mệt mỏi nằm trên mặt thảm, rồi cuộc chảy không ra nước mắt nữa.

“Từ biệt rồi từ biệt rồi. Kim Phúc”

Hôn mê trong lúc đó, Thiết Mộc Ứng nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi hướng hẳn mà đến.

Hắn bởi vì uống nhiều nên có chút choáng, tại cảnh huống này nguyên bản có không ít âm thanh động vật, bởi vậy lơ đãng tiếp tục giở lên bầu rượu đổi miệng mà uống.

“Hi.” Nhà bạt ở cửa ra vào xuất hiện một đạo nhân ảnh.

“Ai?”

Thiết Mộc Ứng kinh người ngồi dậy, cầm lấy chén rượu hướng cửa vọt tới.

“Aida!” Bóng người bị chén rượu đánh trúng đầu, kêu một tiếng.

Tiếng thét này

Thiết Mộc Ứng đứng dậy nhanh xông ra bên ngoài, chưa kịp nháy mắt, liền đã chế trụ người ở cổ tay.

Người tới có một đôi mắt to, tóc dài bên tai có hai búi tóc, vẻ mặt tò mò đồng người tây ngữ.

“Đây là cái gì hương vị a?” Kim Phúc đến cười hi hi hỏi.

“Nàng còn sống!” Thiết Mộc Ứng ôm bả vai Kim Phúc, kích động đỏ bừng lên khuôn mặt.

“Đúng vậy, ta đương nhiên còn sống.” Kim Phúc đến đẩy ra tay của hắn, kỳ quái liếc hắn một cái, luôn luôn nhìn quanh.”Ta nghe thấy được một loại hương thơm ngào ngạt, hương vị ấm áp dễ chịu, đó là cái gì?”

“Đó là. Bánh bao.” Thiết Mộc Ứng khàn khàn nói, thanh âm run rẩy đến cơ hồ không có cách nào khác để lời nói xong.

“Bánh bao có thể ăn sao?” Nàng hỏi.

Thiết Mộc Ứng lại lần nữa ôm bờ vai của nàng, cả khuôn mặt trắng bệch đến trước mặt nàng. “Nàng.
. nàng.nàng không nhận ra ta?”

“Ta không biết ngươi, ngươi cũng không biết ta, rất công bình a.” Kim Phúc nhếch miệng cười, lần nữa đẩy ra tay của hắn.

“Nàng.... Là Kim Phúc!” Thiết Mộc Ứng rống to lên tiếng, hốc mắt hiện hồng.

“Làm sao ngươi biết tên của ta?” Kim Phúc bật lổ tai, không rõ hắn làm gì gọi lớn tiếng như vậy.

“Bởi vì nàng là người ta yêu thương nhất.”

Thiết Mộc Ứng bưng lấy mặt của nàng, cẩn thận nhìn xem nàng có bộ dáng năng động, hắn thậm chí không dám nháy mắt, chỉ sợ đây hết thảy cũng chỉ là hắn vì say sinh ra ảo giác.

“Ta không phải là người cái gì...nhất, ngươi không cần phải một mực cầm lấy mặt ta!” Kim Phúc cố cử động quai hàm đẩy ra tay của hắn, quay người lại đi về hướng lưng bánh bao. “Bánh bao có thể ăn sao? Có thể ăn bánh bao sao?”

Thiết Mộc Ưng khước miệng co giật hai cái, không muốn tin tưởng nàng nhớ rõ bánh bao, lại đem hắc quên mắt sạch.

“Nàng làm sao có thể còn sống, tại sao lại không nhận ra ta?” Thiết Mộc Ưng xoay nàng trở lại, có trăm ngàn vấn đề muốn hỏi.

Kim Phúc thân thể bị chặn, không rõ người này làm gì vậy. Liễu mạng muốn đem mặt gần sát nàng, nhưng nàng không ghét người này, hơn nữa càng xem càng cảm thấy người này nhìn quen mắt.

“Vị cái gì?” Hắc khản giọng nói ra, biết rõ nàng ánh mắt nhìn hắc vẫn lạ lẫm, nhưng không cách nào khắc chế dục vọng muôn tới gần nàng.

“Người hại ta đau đầu quá, những vấn đề này, ta toàn bộ cũng không biết a!” Kim Phúc ôm đầu nằm trên nệm lăn qua lăn lại.

Kim Phúc nhìn hắc, một hồi bén nhọn đau đầu bất ngờ đánh tới, đau đến làm cho nàng co rúm lại thân thể.

“Ta không hỏi là được, nàng không thoải mái ở đâu?” Thiết Mộc Ưng thấy nàng khó chịu, lập tức ngồi ở bên người nàng, sốt ruột truy vấn. “Ồ đâu không thoải mái?”

“Hiện tại đã không đau!”

Kim Phúc nằm ở trên mặt thảm, nhìn người này quan tâm, nàng trong lòng ấm áp, không khỏi thân thủ sờ khuôn mặt hắc.

“Lông mi, cái mũi, gò má, cả khuôn mặt đều cứng rắn, cùng Kim Vượng đến một chút cũng không giống nhau.” Nàng lẩm bẩm nói ra, ngón tay cứ như vậy dừng ở gương mặt của hắc, như nhớ lại cái gì.

Vì sao nàng cảm giác mình trước kia đã từng làm động tác này ? Vì sao nàng vừa nhìn hắn, trong lòng ngực tựa hồ đập liên hồi? Kim Phúc thân thể run rẩy.

Thiết Mộc Ứng thấy thế, vội vàng lấy ra áo khoác và nàng mặc lên.

Vừa khoác áo cho nàng, hắn đỏ vành mắt, chớp mũi cay xót. Nằm mơ cũng không còn nghĩ đến, nàng rõ ràng có thể sống đứng ở trước mặt hắn a.

Thiết Mộc Ứng đột nhiên nhắm mắt, nắm chặt nắm tay để che giấu rung động trong lòng.

“Người làm sao vậy?” Kim Phúc đem mặt tiến đến trước mặt hắn, tay tại hốc mắt của hắn dính một giọt nước,

Nàng đem giọt nước này đến môi nếm.

“Mặn thật, không thể ăn.” Kim Phúc đến le lưỡi, xì một tiếng.

Thiết Mộc Ứng si ngốc nhìn nàng, thấy nàng vẽ mặt biểu lộ kỳ quái, đột nhiên cảm giác nước mắt mình chảy thật sự dư thừa.

Nàng còn sống, nàng còn sống a!

Thiết Mộc Ứng giữ vững tinh thần, che giấu nàng, kéo tay của nàng đi đến bên cạnh bánh bao.

“Nước mắt đương nhiên không thể ăn, ăn bánh bao a.” Thiết Mộc Ứng đem bánh bao đưa tới trong tay nàng, bàn tay còn lại không nỡ buông nàng ra.

“Bánh bao bánh bao! Kim Vượng từng nói ta trước kia yêu nhất bánh bao.” Kim Phúc một tay cầm bánh bao hướng trong miệng nhét, cái gì cũng không muốn nói nữa.

Nàng một ngụm còn chưa có nuốt vào, tay lại tham lam lấy một cái nữa.

“Quả nhiên là Kim Vượng cứu nàng.” Thiết Mộc Ứng không hề chớp mắt nhìn nàng, thì thào tự nói: “Chuyện trước kia, nàng toàn bộ không nhớ?”

Kim Phúc lắc đầu, tiếp tục ăn vào bao tử.

Thiết Mộc Ứng nhìn nàng sắc mặt hồng nhuận, nhất phát bộ dáng thoải mái, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Đã không nhớ hắn, quên lãng hết thảy, cuộc sống của nàng lại sớm khôi phục tự tại, việc này thật đúng là làm cho người ta vui vẻ lại

Đau lòng a.

“Nàng muốn đến đến Thiết thành không?” Có lẽ nàng khi đến đó sẽ khôi phục trí nhớ.

“Không muốn.” Nàng lập tức lắc đầu, bởi vì Kim Vượng nói Thiết thành chỗ đó yêu ma quỷ quái nhiều, còn nói nàng trước thiếu một chút là chết ở chỗ đó.

Nàng quyết đoán cự tuyệt làm cho Thiết Mộc Ứng tâm lạnh, hắn từ trước đến nay trên vai kiên cường có thể gánh vác mọi thứ thế mà trong nháy mắt liền sụp xuống.

“Thiết thành có rất nhiều bánh bao so với cái này còn ngon hơn nhiều, còn có ngườiChờ nàng trở về.” Hắn cố nén ôm nàng vào lòng, xúc động nói.

“Talại không thể suốt ngày ăn bánh bao, lại đang trong núi tu hành. Sau khi tu hành xong, muốn ăn cái gì cũng không có vấn đề.” Kim Phúc nhớ Kim Vượng mỗi ngày đều nói bên tai của nàng, còn chưa có quên nha.

“Phải không?” Thiết Mộc Ứng đôi mắt buồn bã, cả người vô lực ngồi trên thảm.

Hắn còn có thể nói cái gì? Bọn họ nguyên bản chính là người của hai thế giới, nàng hôm nay quyết định trở lại con đường tu hành, không hề nhiễm thế tục nhân gian, hắn nên thay nàng vui vẻ.

“Người bộ dáng như vậy rất khó coi, muốn ăn bánh bao sao?” Kim Phúc cười hì hì hỏi.

Thiết Mộc Ứng lắc đầu, đau lòng những lời muốn nói đều nói không được.

“Uy, ngươi còn không có nói cho ta biết ngươi vì sao biết rõ ta là Kim Phúc?”

Thiết Mộc Ứng hít một hơi thật sâu, bên tai mơ hồ nghe thấy thanh âm có người tới gần, phút chốc nhìn về phía cửa ra vào nhà bật

Một tóc dài phiêu dật trên vai sau khuôn mặt thiếu niên tuấn mỹ vọt tiến đến.

“Thiết Mộc Ứng, ngươi làm hại nàng còn chưa đủ lắm sao? Hiện nay xuất hiện muốn nàng sống không yên?” Kim Vượng tới kéo nâng Kim Phúc, lập tức liền hướng ngoại đi.

“Chậm đã.” Thiết Mộc Ứng cước bộ nhanh hơn ngăn tại trước mặt bọn họ “Ngươi là Kim Vượng sao?”

“Đúng.” Kim Vượng ngẩng khuôn mặt tuyệt sắc, trừng hắn liếc.

“Oa,ta mới nháy mắt, ngươi đã đi ra trước mắt! Ngươi tu hành đã bao lâu? So với KimVượng còn lợi hại hơn rất nhiều a!” KimPhúc đến vẻ mặt sùng bái nhìnThiết Mộc Ứng.

Kim Vượng gõ đầu của nàng, tức giận nói ra: “Hắn đươngnhiên lợi hại! Bởi vì có một người ngu ngốc, đút hắc linh châu sáu trăm nămthật vất vả mới lấy được .” Kim Vượngtrừng nàng liếc.

“A,ngươi vận khí thật tốt, ta liền không có gặp qua loại ngu ngốc như vậy.” Kim Phúc đối với Thiết Mộc Ứng ha ha cười.

“Tasẽ bị ngươi tức chết!” Kim Vượng dấtnàng đi xa hơn, nhìn cũng không nhìn lại Thiết Mộc Ứng.

Thiết Mộc Ứng lần nữa ngăn trở đường đi của bọn họ,mục quang sáng ngời nhìn chằm chằm Kim Phúc .

“Tatình nguyện không cần viên linh châu này, mà hi vọng người kia trở lại bên cạnhta.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Ngườilà nói thật? Ngươi nguyện ý đem linh châu nhả ra?” Kim Vượng một tay kéo cổ áo của hắn, hưng phấn mà hỏi.

“Nguyênbản cũng không phải là đồ đặc của ta, nếu như đối với nàng hữu ích..., trả lạicho nàng cũng là nên.” Thiết Mộc Ứngnhìn Kim Phúc mà nói nói.

“Cácngươi nếu như còn muốn trò chuyện, ta đây có thể ăn bánh bao nữa sao?” Kim Phúc tới hỏi.

“Đươngnhiên.” Thiết Mộc Ứng kéo tay của nàng, đem nàng dẫn tới trướcbánh bao.

Kim Phúc cười mị mị, cảm thấy hắn đối nàng thật tốt,thân thể tự nhiên tới gần, tựa như nàng cùng Kim Vượng thân thiết.

Kim Vượng liếc mắt, người ngồi ở trên mặt thảm, miệng vừa mở ra liền cắn nhẩn.

“Người giờ vui vẻ rồi, ta dùng nhiều ít tiên đan thần dược, trả lại cho nàng một trăm năm tu hành, tăng thêm suốt 30 ngày bế quan tu hành, mới khiến cho nàng còn sống, không nghĩ tới lại đụng phải người lần nữa.” Chẳng lẽ hết thấy thật sự đều là trời định? Kim Vượng nuốt xuống một câu cuối cùng này.

“Nếu hóa thành hình người không phải hao phí khí lực sao?” Thiết Mộc Ứng còn nhớ rõ nàng mỗi lần lộ đuôi hồ ly đều là bởi vì công lực hao hết.

“Còn không phải tại người! Ta sợ nàng khổ sở, cho nên đem đoạn trí nhớ trước đây phong ấn, không nghĩ tới nàng bất quá mới có một chút nội lực, lại trộm biến thành người rời Linh Sơn, ” Kim Vượng trừng hấn liếc, tiện đà lại trừng đến Kim Phúc. “Ngốc vẫn chính là ngốc a!”

Trong nội tâm nàng nhất định còn lưu luyến hấn, chonên mới như vậy vội vã biến thành người đi! Thiết Mộc Ứng cổ họng nghẹn lại, cúi đầu nhìn về phía nàng.

Kim Phúc đối với hấn cười, chỉ lo ăn bánh bao, căn bản không có nghe bọn họ đang nói cái gì.

Thiết Mộc Ứng vuốt tóc của nàng, cảm thụ được nàng ấm áp, cảm giác nàng là thật sự ngồi ở bên cạnh hấn, giống như trận bi kịch kia chưa bao giờ xảy ra.

“Người đừng dùng loại ánh mắt dụ dỗ người, nàng tuy nhiên biến thành người, nhưng trínhớ là bị phong ấn, cái gì cũng nhớ không nổi.” Kim Vượng đến đây ra tay của hấn, ngăn chính giữa hai người bọn họ.

“Người phong ấn cái gì? Ta trước kia nhận thức hấn à.” Kim Phúc đến vừa vặn ăn xong một bánh bao, trừng to mắt nhìn Kim Vượng, lại nhìn Thiết Mộc Ứng. “Người vì cái gì thoát nhìn thật là bộ dạng khổ sở? Hại ta cũng khó chịu.” Nàng nhăn lại lông mày, lấy tay dầm dầm ngực.

“Ta.. . . .” Thiết Mộc Ứng kích động nghĩ muốn ôm nàng, nhưng KimVượng trực tiếp ngăn trước mặt hắn, ngăn trở hắn.

“Muộiăn bánh bao cho ta, ít lắm nhai.” KimVượng dứt khoát đem cả lưng bánh bao kín đáo đưa cho nàng, đem nàng đuổi tới góc sau, mới lại nhìn về phía Thiết Mộc Ứng. “Chúng ta trở lại chuyện chính, người mới vừa nói nguyện ý đem linh châu nhả ra? Người không sợ sau khi trả linh châu cho nàng, người sẽ chết?”

“Ta sẽ tử sao?” Thiết Mộc Ứng nhìn về phía Kim Phúc , thấy nàng ngây thơ nhưng hai con ngươi không quen biết, hắn trong lòng đầu tiên là đau xót, lại nghĩ tới dân chúng Thiết thành, hắn chân chờ một chút.

“Ta sớm nên chết, hôm nay đem mệnh trả lại cho nàng, cũng coi như không có tiếc nuối. Nhưng là, nếu thật phải chết, có thể để cho ta trước đem Thiết thành mọi việc xử lý thỏa đáng, ta không thể để cho dân chúng Thiết thành bởi vì không chủ mà lâm vào khủng hoảng.” Thiết Mộc Ứng nói ra.

Kim Vượng hai con ngươi tươi đẹp mãnh liệt trừng mắt hắn.

“Người là nam nhân tốt, ta đảm bảo người không chết.” Kim Vượng đến dùng sức vỗ vai của hắn, cười ha ha lên. “Cũng không phải ta giúp gì! Linh châu sau khi tiến vào trong cơ thể người, sẽ chủ động vận ra nội lực bảo vệ thân thể. Nha, người nếu nhả ra linh châu công lực nhất định sẽ có chút hao tổn, nhưng vẫn là sống tốt, tài giỏi hơn người.”

“Nàng có linh châu, có thể khôi phục như trước, đúng không?” Thiết Mộc Ứng nóng lòng nói, trông mong được nàng có thể nhanh chút nhớ tới chuyện của bọn họ

“Đúng vậy. Nàng nếu uống viên linh châu này, công lực tự nhiên so với ta cao cường, ta đối với nàng phong ấn trí nhớ cũng sẽ bị giải trừ.”

Kim Phúc thừa dịp ăn bánh bao nhìn về phía Thiết Mộc Ứng, thấy hắn như cũ chuyên chú nhìn nàng, liền kìm lòng không được hướng hắn lại gần.

Thiết Mộc Ứng khước môi giương lên, cũng không thể chờ đợi được mà nghĩ đi về hướng nàng.

“Chậmdã.” Kim Vượng lần nữa ngăn trở hắn, không cho là đúng nói:“Nàng hồi phục trí nhớ có chỗ nào tốt? Đi theo người trở lại Thiết thành, qua ba, năm mươi năm, sau đó nhìn người chết, chính mình lại thống khổ mấy trăm năm?”

Thiết Mộc Ứng nhớ tới chính mình bởi vì nàng tử vong mà tâm tình khó chịu, vừa nghĩ tới nàng muốn một mình chịu đựng hết thảy,hắn cắn chặt răng, lại lộ vẻ do dự.

“Không bằng người đem linh châu cho ta, ta lại đem một trăm năm công lực cho nàng, bảo vệ thân thể nàng bình an, cũng sẽ không còn chút gì nhớ về quá khứ.” Kim Vượng hưng phấn mà vỗ tay, lớn tiếng nói ra.

Thiết Mộc Ứng nhìn Kim Phúc đối với con mắt vô ưu vô lự , cảm giác hơi thở khó khăn .

Làm như thế nào lựa chọn chính xác? Thật vất vả, hắn mới cùng nàng gặp lại, như thế nào cam lòng lần nữa cùng nàng chia lìa.

“Tadây đẹp sao? Người nhìn ta mãi không chán sao?” Kim Phúc đẩy Kim Vượng ra, hướng trong ngực Thiết Mộc Ứng lao vào.

“Nàng muốn lưu ở Linh Sơn sao?” Thiết Mộc Ứng nắm bờ vai của nàng, khản tiếng thanh hỏi.

“Đương nhiên, Kim Vượng ở trong này a.” Kim Phúc đương nhiên nói.

Thiết Mộc Ứng thân thể lay động dưới, con người đen nhìn chăm chăm mặt của nàng, mở to miệng muốn nói gì làm cho nàng thay đổi tâm ý, nhưng mà cái gì cũng không có xuất khẩu.

Hắn có thể miễn cưỡng nàng sao? Miễn cưỡng thì như thế nào? Hắn thật sự cam lòng để cho nàng từ nay về sau mấy trăm năm đều không có hắn bên cạnh mà bị thương sao?

“Ta nguyện ý đem linh châu cho người.” Hắc hằm răng khể cần, nhìn về phía Kim Vượng mà nói nói.

Kim Vượng lại lần nữa đối Thiết Mộc Ứng thay đổi cách nhìn. Nguyên ý nhả ra linh châu cứu người là một việc, nguyện ý buông tay cho Kim Phúc rời đi, mới là dứt bỏ lớn nhất. Hắc biết rõ nhân loại, đều là ích kỷ.

“Trước khi ta nhả Linh châu ra, có thể cho ta một chút thời gian cùng nàng một chỗ không?” Thiết Mộc Ứng nói ra.

“Người nghĩ làm cái gì?” Kim Vượng phòng bị mà hỏi thăm.

“Cái gì cũng không làm, chỉ là nhìn nàng.” Hắc cười khổ nói.

“Người đừng vọng tưởng muốn dẫn nàng đi, coi nàng hôm nay”

“Ta nếu thật muốn mang đi nàng, đem linh châu cho nàng chẳng phải thành. Ta nghĩ nàng nếu như hồi phục trí nhớ, sẽ nguyện ý đi theo ta.” Thiết Mộc Ứng cắt đứt lời của hắc, bàn tay cầm chặt tay Kim Phúc.

“Như vậy thì muốn làm cái gì?” Kim Phúc đến cử động giờ cao tay hai người đang cầm, cười hì hì hỏi.

Một màn này như đã từng quen biết làm cho Thiết Mộc Ứng tâm đau xót, càng thêm nắm chặt tay của nàng.

“Chúng ta đi ra ngoài đi một chút.” Thiết Mộc Ứng khàn giọng nói ra.

“Hảo hảo hảo, ta ngồi buồn chết rồi, ta dẫn người đi hái quả Phượng Hoàng.”

Kim Phúc nói xong, liền vội vội vàng vàng kéo tay của hắn, như gió xoay người lao ra nhà bạt.

Mà Thiết Mộc Ưng chỉ có thể mang theo bất đắc dĩ, theo phía sau nàng, bắt buộc chính mình không cho phép suy nghĩ

Cái này quả nhiên là bọn họ ở cùng nhau một ngày cuối cùng.

10. Chương 10

Một ngày nay, Kim Phúc cùng Thiết Mộc Ưng đi khắp nơi trên núi, nàng hái được một đồng quả Phượng Hoàng, ăn vào miệng mỗi nhừ, mới bằng lòng ngồi nghỉ ngơi tại thâm cốc.

Nàng ngáp một cái, hắn khom người giúp nàng kéo áo khoác Tuyết Hồ. Kim Phúc đầu vờn hắc.... Thiết Mộc Ưng quả nhiên đang nhìn nàng.

“Đó! Lại bị ta bắt được người đang nhìn ta!” Kim Phúc cảm thấy bị hắn nhìn như vậy, trong nội tâm đầy ngọt ngào, như ăn mật.

“Tà thích nhìn nàng.” Thiết Mộc Ưng hai tay ôm mặt nàng

“Nhưng ta không thích người nhìn ta như vậy, hội đau nhức.” Kim Phúc lại lấy tay nắm thành quyền, đâm đâm vào ngực mình.

Thiết Mộc Ưng nhìn nàng, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Nên nói cho nàng biết, bởi vì hắn thời gian sống có hạn, không muốn nàng sau này con đường tu hành dài mấy trăm năm đều phải trải qua cuộc sống không có hắn, nên hắn lựa chọn rời đi, mà sau khi rời đi, sẽ

không không bao giờ trở lại Linh Sơn. Dù sao mỗi ngày không gặp mặt cũng tốt, thương tổn có thể hạn chế xuống thấp nhất.

Bởi vì tạm biệt không có ngày gặp lại, cho nên hẳn hôm nay mới có thể mắt cũng không chớp nhìn mãi nàng.

Đây hết thảy là thời gian cuối cùng cùng nàng vui vẻ vô ưu vô tư.

Thiết Mộc Ung lộ ra cười khổ, Kim Phúc thì bưng lấy mặt của hắn, học hắn, cũng nhìn trong chốc lát.

“Không thú vị.” Kim Phúc há to mồm, ngáp, bất quá nàng vẫn nắm tay của hắn, không thể nào nhắm mắt lại, sợ một khi ngủ, hắn sẽ còn ở trước mắt.

“Nàng biến thành người có mệt không?” Hắn hỏi.

“Hơi mệt chút, nhưng ta không muốn biến thành hồ ly cùng một chỗ với ngươi.” Kim Phúc không chút nghĩ ngợi nói ra.

Thiết Mộc Ung kích động ôm lấy bờ vai của nàng, cúi xuống mặt thẳng bức đến trước mặt nàng.

“Nguyên lai, nàng còn nhớ rõ.” Thanh âm của hắn run rẩy, chóp mũi khẽ chạm vào nàng.

“Nhớ cái gì?” Kim Phúc đến sờ sờ khuôn mặt của hắn, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi vừa muốn rơi nước mắt sao?”

Thiết Mộc Ung nhìn nàng, nghĩ đến từ nay về sau không có nàng tri kỷ làm bạn, hắn là thật sự muốn rơi lệ a.

“Takhông sao.” Hấn nói.

“Không có việc gì vì sao cau mày?” Kim Phúc vuốt mày rậm của hấn, cũng học hấn nhăn lại lông mày.

“Nàng không phải mệt mỗi sao? Mệt liền nghỉ ngơi đi.” Thiết Mộc Ứng lồng ngực kịch liệt phập phồng, nhưng hấn bắt buộc chính mình hít một hơi thật sâu.

“Hảo.” Kim Phúc đến bên cạnh thân, trực tiếp tựa đầu trên bắp đùi của hấn gối.

“Nàng.. . . .” Có thật là không nhớ chuyện của chúng ta? Thiết Mộc Ứng dùng sức mím chặt môi, không cho phép chính mình ép hỏi.

Nàng nhắm mắt lại, một tay đặt lên bụng, một tay cầm tay của hấn, cảm giác rất thỏa mãn.

“Người hát một bài nghe a.” Nàng hé ra một con mắt nói.

“Takhông biết.”

“Vậy nói chút ít chuyện xưa cho ta nghe một chút a. Ta ngủ không được thì Kim Vượng đều làm như vậy” Kim Phúc mở hai mắt ra, đôi mắt – mong chờ nhìn hấn.

“Tachỉ biết chiến tranh, chưa từng kể qua chuyện xưa.” Thấy nàng vẻ mặt trông mong, hấn thở dài, bàn tay che ở cặp mắt của nàng.

“Trước đây có một tướng quân, hấn không có thói quen cùng người khác thân cận. Một ngày, hấn gặp phải một tiểu hồ ly, tiểu hồ ly tựa như người nhà của hấn, hấn vốn không thể hướng người ngoài tâm sự, nhưng đối với hồ ly lại nói hết. Hồ ly cũng chỉ đối với hấn đặc biệt, làm bạn của hấn khi hấn nộ ái ố. Bọn họ ở cùng nhau yêu mến, nhưng hồ ly là người tu hành, bọn họ nhất định không thể cùng một chỗ.”

Thiết Mộc Ứng thanh âm vũng vàng trầm thấp, bất quá mới nói vài câu, Kim Phúc liền ngủ được đôi môi khẽ nhếch, phát ra tiếng ngáy đang ngủ say.

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng gương mặt thỏa mãn ngủ, những chuyện xưa kia chưa nói xong tất cả đều hóa thành nước đắng, chỉ có thể hướng trong bụng nuốt.

“Nàng đang ngủ. Người đủ hài lòng, có thể đem linh châu còn cho ta đi.” Đã theo sát bọn họ cả một ngày Kim Vượng đến nhảy ra ngoài.

“Người làm ồn như vậy không sợ nàng tỉnh.” Hấn nói.

“Nàng một khi đã ngủ, ném đá mới có thể tỉnh.” Kim Vượng vừa thấy Thiết Mộc Ứng mặt mũi tràn đầy không muốn, cảnh giới tâm lập tức nổi lên. “Người đáp ứng cho ta linh châu rồi, cũng đừng mơ đổi ý.”

“Hết thấy cũng là vì tốt cho nàng, ta sẽ không đổi ý.” Thiết Mộc Ứng yên lặng nhìn Kim Vượng.

“Tốt lắm, vậy đừng lãng phí thời gian. Người bây giờ ngồi xếp bằng, hai tay giống như ta vậy tại bụng liên kết.” Kim Vượng làm cái động tác, muốn hấn đi theo học. “Nhắm mắt lại đem ý niệm tập trung ở bụng của người, nghĩ có một hạt châu màu đỏ tồn tại trong đó. Hít sâu một hơi, đem hít vào chìm tại bụng.”

Thiết Mộc Ứng nhắm mắt lại, theo thanh âm hương dẫn của Kim Vượng làm việc. Hấn cảm giác có một hơi nóng theo bụng hấn bay lên, một đường đốt cháy qua lồng ngực của hấn, cổ họng, hấn không tự chủ mở to miệng, nghĩ nôn ra hỏa cầu này

Kim Phúc đến không biết chính mình sao tỉnh lại, nhưng nàng chính là đã tỉnh.

Nàng nằm trên mặt đất, trông thấy Thiết Mộc Ứng cùng Kim Vượng ngồi mặt đối mặt, Thiết Mộc Ứng đôi môi nhả ra một viên linh châu màu đỏ, vừa vắn bay ở phía trên mặt của nàng.

Kim Phúc thấy viên châu này nhìn rất quen mắt, tay liền đưa lên.

Không biết đây là vật gì? Có thể ăn được hay không?

Kim Phúc cầm hạt châu phóng tới bên môi cắn một cái

Kim Vương đến vừa vặn mở mắt ra.

“Một chút.”

Kim Vương kêu to, nhưng linh châu màu đỏ Kim Phúc đã cắn xuống trong nháy mắt, liền chìm vào phần môi nàng.

Kim Phúc đến cả người bỗng dưng cảm thấy có thay đổi.

“Ách.. . . .” Nàng ôm yết hầu, giấy dựa đứng người lên.

“Nhả ra nhả ra!” Kim Vương vọt tới bên người nàng oa oa kêu to.

“Nàng không sao chứ?” Thiết Mộc Ung vội vàng nâng nàng dậy, lòng nóng như lửa đốt vuốt phía sau lưng nàng.

Nàng đứng trên mặt đất mãnh liệt nhảy mấy lần, thẳng đến hạt châu nuốt xuống yết hầu mới dừng lại.

“Hô.. . . .” Nàng thở dài một hơi, cảm thấy có cổ năng lượng ầm ập dễ chịu, nàng quay quanh thân một vòng, tứ chi cùng thân toàn bộ sáng ngời lên.

“Làm sao vậy? Còn có ở đâu không thoải mái?” Thiết Mộc Ứng thấy nàng không nói, thoáng cái ôm mặt của nàng, thoáng cái vỗ phía sau lưng của nàng, hận không thể đem nàng từ trong ra ngoài xem có tốt không.

Kim Phúc nhìn Thiết Mộc Ứng, trong lúc đó nhảy lên một cái, rồi bỗng dưng nhảy lên thân thể của hắn.

“Thiết Mộc Ứng, chàng đã đến rồi!” Kim Phúc đến haichân hai bên hôn hắn, hưng phấn mà kêu to.

“Nàng đã nhớ!” Thiết Mộc Ứng ôm eo của nàng, cảm giác mình bởi vì vui mừng mà muốn nổ tung.

Hắn đem mặt chôn trên tóc của nàng, dù dùng sức ôm nàng thế nào vẫn cảm giác được không đủ.

“Kim Phúc, muội đem linh châu nhỏ ra! Đó là của ta của ta a!” Kim Vượng tức giận đến đấm ngực dậm chân, vòng quanh bọn họ nhảy lên nổi giận.

“Muội không nhớ a! Ai kêu huynh đối với muội phong ấn, để cho muội quên hắn.” Kim Phúc đến hai tay ôm chặt cổ Thiết Mộc Ứng, trừng Kim Vượng.

“Hắn là sợ nàng thương tâm.” Thiết Mộc Ứng trấn an nói, hoàn toàn lý giải Kim Vượng làm như vậy là vì bảo vệ tâm tình của nàng.

“Được rồi, vậy huynh vươn tay ra, muội sẽ cho huynh một trăm năm công lực.” Kim Phúc mà nói.

“Không thèm.” Kim Vượng tức giận đến nổi đỉnh đầu bốc khói, hừ lạnh một tiếng sau đó quay đầu đi.

“Làhuynh nói không cần..., quên đi.” KimPhúc quay đầu lại tiếp tục đánh giá Thiết Mộc Ứng, đau lòng vuốt khuôn mặt củahắn. “Làm sao chàng gây thành như vậy? Hai gò má đều chỉ cònxương cốt . Có khỏe không? Khi đó bị nóng đã hết chưa?”

“Nànguy ta nuốt vào viên linh châu này, ta đương nhiên không có việc gì.” ThiếtMộc Ứng lại ôm nàng. “Nànglúc ấy suy yếu như vậy, hẳn là chính mình nên nuốt viên linh châu này vào .”

“Takhi đó thăm nghĩ đến, vạn nhất ta chết đi, nhiều nhất cũng chỉ có chàng cùngKim Vượng đến khóc thương. Còn nếu chàng chết, cả mọi người ở Thiếttành sẽ khóc chết, a.” KimPhúc đột nhiên dùng sức lắc đầu, đối với hắn phun mạnh đầu lưỡi. “Ngungốc, ta thật ngốc mà! Ta khi đó hẳn là nên nuốt viên linh châu, saudo lại cứu chàng, như vậy chẳng phải tất cả đều vui vẻ sao?”

“Lúcấy tình huống khẩn cấp, nàng một lòng muốn cứu ta, không thể nghĩ nhiều như vậycũng là chuyện bình thường.” ThiếtMộc Ứng vuốt khuôn mặt của nàng, may mắn hết thủy đều đã là quá khứ.

Kim Phúc suy nghĩ đối với hắn cười, gò má trên bàn tay hắn xoa xoa ôm ôm.

“Ngườinói chuyện làm gì khách khí như vậy, nàng ngốc cũng không phải một ngày, haingày, chuyện bình thường . Còn có, các người không nên ở chỗ này chàng chàngnàng nàng, rất chướng mắt!”Kim Vượng đến giật Kim Phúc xuống,hết lần này tới lần khác nàng cả người như dính tại trên người Thiết Mộc Ứng.”Ta hối hận, cho ta mộttrăm năm công lực. Nhanh cho ta.”

Kim Phúc nhìn KimVượng , nàng rất nhanh từ trênngười Thiết Mộc Ứng đổi sang nhảy đến trên người hắn. (^0^ ồ ồ! Kim Phúcthú vị thật, nhảy qua nhảy lại ôm người như ôm cột = =)

“Bồđi, làm gì vậy dính tại trên người của ta?” KimVượng kêu to, tay kéo chân nàng, chính là kéo không ra nàng.

“Huynhlà ca ca tốt nhất, cho nên muội muốn cho huynh hai trăm năm công lực.” Nàngngghiêm trang nói, đứng ở trên mặt đất. “Nếu như huynh ngày nào đó cũngtrọng thương không thể trị thì muội cũng vậy liều lĩnh cứu huynh”

“Phi, còn lâu ta mới rủi ro!” Kim Vượng hét lớn một tiếng, ác trùng nàng liếc. “Muội tên ngu ngốc này, muội giữ lại mấy trăm năm công lực bên người này, hắn tùy tiện sẽ chết già, như vậy có cái gì ý nghĩa.”

Kim Phúc nhăn lại lông mày đi đến bên người Thiết Mộc Ưng, cầm tay của hắn.

“Tatu hành mấy trăm năm, cũng không biết tu hành có ý nghĩa gì. Hôm nay ta muốn ở bên cạnh chàng, tại sao phải cần có ý nghĩa gì?” Kim Phúc dẹp miệng hỏi, hay là không muốn hiểu rõ vấn đề này.

Nàng chỉ biết là Thiết Mộc Ưng nhất định phải ở cùng nàng mới có thể vui vẻ, cho nên nàng như thế nào đều muốn bên hắn.

“Muội gốc đến không thể cứu chữa! Người có thể so với chúng ta chết sớm, nếu hã chết, muội cũng sẽ thương tâm đến chết, cuộc sống như thế có cái gì đáng giá lưu luyến? !” Kim Vượng rống tonói.

“Ta quên chàng là người, người rất nhanh tử.” Kim Phúc ngửa đầu nhìn Thiết Mộc Ưng, nước mắt liền rơi xuống.

Nếu như nàng liền cùng hã tách ra nửa khắc cũng không nguyện ý, thế nào có thể nhìn hã tại trước mặt nàng chết đi

“Ta không cần chàng phải chết.” Nàng oa oa khóc lớn tiếng, sửa người tiến trong ngực của hã.

“Là người khó tránh khỏi cái chết.” Thiết Mộc Ưng lau nước mắt của nàng, cái gì cũng không nói, chỉ là tùy vào quyết định của nàng.

“Chàng hi vọng ta ở lại bên cạnh chàng sao?” Nàng đỏ vành mắt ngửa đầu nhìn hã, trong đầu hỗn độn một mảnh.

“Ta chỉ hi vọng nàng vui vẻ.” Hã ngóng nhìn nàng, nói nhỏ.

Nàng đem mặt vùi vào trong bộ ngực của hắn, đột nhiên trong lúc đó hết thảy đều có đáp án.

Hắn vì dân chúng Thiết thành, có thể không để ý chính mình, vì nàng, có thể chịu được cô đơn. Hắn không thay chính hắn nghĩ nhiều, làm sao lại không ai thay hắn suy nghĩ một chút.

Coi như là làm bạn hắn cả đời, cuối cùng muốn nhìn hắn mất đi, nhưng nàng hi vọng mỗi một ngày trước khi hắn rời đi nhân thế, đều có thể bởi vì có nàng làm bạn mà không có gì tiếc nuối.

“Mặc kệ, ta muốn với chàng cùng một chỗ! Chàng chết, ta phụ trách nhất xác, mang thi thể chàng trở lại Linh Sơn theo giúp ta tu hành!” Kim Phúc đến vỗ ngực, một bên khóc lớn một bên lớn tiếng nói.

Thiết Mộc Ứng phút chốc đem mặt vùi sâu vào cổ của nàng, gương mặt kích động hiện hồng, nghẹn ngào đến nói không ra lời.

Cái gì mà hạ quyết tâm, cái gì mà chỉ cần nàng hạnh phúc hắn ngay cả lời như vậy cũng không thể nói ra, hắn muốn vì chính mình ích kỷ một lần, hắn hi vọng nàng lưu lại cùng hắn cả một đời.

Chỉ là, hi vọng này vừa đang định muốn nói ra..., nàng đã thay hắn nói ra khỏi miệng.

“Ha, Muội thông minh quá! Đợi đến lúc muội thay hắn nhất xác thì vẫn giữ bộ dạng hiện nay, nhất định sẽ bị người Thiết thành gọi yêu nữ không già, cho dù muốn lưu ở trong thành, cũng không còn người dung túng muội.” Kim Vượng không khách khí nói ra.

“Nàng là thật nguyện ý chịu được sự cô tịch sau khi ta rời đi? Thật có thể chịu được cư dân Thiết thành đối nàng khó hiểu khi thấy dung nhan trẻ mãi của nàng. . . .” Thiết Mộc Ứng nắm chặt tay của Kim Phúc, dù có vạn điều không muốn, nhưng vẫn là bắt nàng chấp nhận sự thật này.

Kim Phúc phiến não nhấn lại lông mày, thành thật nói: “Như thế nào còn có nhiều chuyện như vậy a? Ai!”

Nàng đem mặt tựa ở trên cổ Thiết Mộc Ung, nhưng thoáng cái liền hưng phấn mà ngẩng đầu đối với Kim Vượng đến hết lên: “Muội nhớ được chúng ta không phải có một thuật pháp, có thể bỏ qua việc tu hành, biến thành người chính thức?”

“Chúng ta đã tu thành yêu, tránh kiếp luân hồi, người sống bất quá bảy, tám mươi tuổi, chẳng những phải trải qua giai đoạn sinh lão bệnh tử, còn muốn một lần nữa luân hồi. Muội vì Thiết Mộc Ung như vậy chịu một cái đoản mệnh đáng giá sao?” Kim Vượng tức giận đến cầm lấy đá trên mặt đất ném nàng, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

“Kim Vượng làm gì tức giận như vậy?” Nàng cau mày, mơ hồ hỏi.

“Nàng là thật muốn làm người bình thường, không tu hành nữa?” Thiết Mộc Ung nghiêm túc nhìn nàng

“Làm gì vậy lại hỏi? Ta chính là một mực không rõ ràng lắm tu hành là vì cái gì, chonên Kim Vượng mới có thể cầm bánh bao dụ dỗ ta tu hành.” Nàng sau khi suy nghĩ một chút, còn nói thêm: “Đương nhiên, khi pháp lực gia tăng, sẽ cảm thấy chính mình rất lợi hại.”

“Như vậy nàng theo ta trở lại Thiết thành là vì cái gì?” Hắn cầm thật chặt tay của nàng, không cho nàng có một chút trốn tránh.

“Tanghĩ muốn chàng vui vẻ.” Kim Phúc đến không chút do dự nói ra.

Thiết Mộc Ung cảm giác có nước mắt muốn tràn mi, hắn xóa đi viên lệ này, tự nói với mình sau này nhất định phải gấp bội yêu thương nàng.

“Nếu là các cư dân Thiết thành đối với hồ ly không thể chấp nhận, nàng cũng có thể nhin sao?”

“Làm gì nhìn a, ta nói Kim Vượng giúp ta biến thành người thật sự, chẳng phải được rồi sao.” Kim Phúc đã nghĩ đến thì nhất định phải làm được, lập tức lôi kéo hần hướng Linh Sơn trước mặt đi.

Nàng hôm nay có nhiều hơn mấy trăm năm công lực, bước đi trên đường tới như bay.

Thiết Mộc Ứng bị nàng kéo ở sau người, bắt quá đi một bước khoảng cách xa, khuôn mặt cũng vì chạy như bay mà bị nhánh cây cắt qua gây vết thương chồong chất.

Hưng phấn nàng không có phát hiện, luôn oa a oa a lời nói.

Mà Thiết Mộc Ứng chẳng những không giận nàng mơ hồ, ngược lại là cười ngây ngô nhìn xem bóng lưng của nàng, dù sao nàng nhớ lại hần rồi, còn có chuyện gì so với bây giờ còn vui hơn?

Ha ha ha ha ha ha ha ha.

11. Chương 11 End

Chín tháng sau

Kim Phúc sau khi trở lại Thiết thành, trong thành quả thực náo nhiệt trở lại.

Hơn nửa năm , trong quán trà nhưng người dân vẫn ngòinói về những việc mà Thiết Mộc Ứng nói lại, nói Kim Phúc vốn là người, bởi vì Cửu vĩ hồ gây chuyện, cho nên cố ý ở trước mặt mọi người đem nàng biến thành hồ ly. Còn nói ngày đó tại pháp trường vị cứu tinh cứu Kim Phúc tướng mạo tuyệt mỹ kia là Kim, thần tiên trên trời hạ phàm

Chuyện xưa càng nói càng thần kỳ, còn Kim Phúc trong cuộc sống lại trôi qua càng lúc càng như những người bình thường.

Ách. hoặc cũng có điểm không phải người thường.

Người bình thường sẽ không đối với mặt trời đã leo lên đến đỉnh núi cũng chưa ngủ dậy.

Kim Phúc mơ hồ quan sát, nhưng vẫn không bị ánh mặt trời đánh thức, tiếp tục thở to ngủ. Nàng hôm nay không cần ra ngoài, có thể ngủ đến lúc Thiết Mộc Ứng đích thân đến tóm nàng rời khỏi giường.

Hắn biết nàng bây giờ không còn là yêu hồ, thay hắn bốn phía dò hỏi dân tình cũng rất hao phí thể lực.

Ngẫm lại Kim Vượng giúp nàng biến thành người, cùng Thiết Mộc Ứng trở lại Thiết thành vẫn còn như là việc hôm qua, không nghĩ mới đây đã qua nửa năm rồi.

Thiết Mộc Ứng không muốn nàng đã từng là yêu nên tại sau này sợ bị người ta to nhỏ, bởi vậy tìm một cách nói, dối dân chúng tuyên cáo nàng ban đầu là do bị Hồng Tuyết Anh biến thành hồ ly.

Các thành dân đối với lời nói Thiết Mộc Ứng từ trước đến nay không nghi ngờ, lập tức tin tưởng rồi truyền tai nhau khắp nơi. Huống hồ, bọn họ đều từng thấy tận mắt Kim Phúc cứu qua hắn mấy lần, trong nội tâm cũng rất yêu mến nàng, không những vậy rất hoan nghênh việc nếu nàng là một hồ ly phu nhân.

“Ất xì!” Kim Phúc hắt hơi một cái, đầu liền hướng bên trong chăn mền chui vào.

Thời tiết lạnh như vậy, hắn nên bảo bọn lính mang nhiều củi cho dân chúng ở biên thù, bọn họ chỗ đó gần Linh Sơn, khí hậu rất giá lạnh.

Ai, nàng lúc trước yêu nhất chơi băng tuyết khi trời đổ tuyết rơi, hiện nay vừa nghĩ tới Hạ Tuyết Kim Phúc đến bỗng đứng rùng mình một cái, chỉ cảm thấy lạnh.

Thiết Mộc Ứng đem súp vào phòng thì nhìn qua chính là trên giường một chăn lông phồng to đang cất lực run rẩy

“Taluyện quân đội xong, cũng đã xong việc lên triều, còn người lại vẫn nằm trên giường?” Hắc tại bên giường ngồi xuống, cười hỏi.

“A!” Kim Phúc bị hắc dọa kêu to một tiếng, bỗng dưng kéo chăn bông xuống. “Chàng làm gì vô thanh vô tức dọa người!”

Nàng chu miệng lên, dùng đầu đụng hắc hai cái.

“Chú ý.” Thiết Mộc Ứng tay trái cử động chén súp, tay phải thuận thế liền đem nàng hướng trong ngực kéo.”Húp chút.”

Kim Phúc chơi xấu trước ngực hắc, nâng chén cũng lười, để hắc đích tay cầm, từng miếng từng miếng uống hết canh nóng, toàn thân chợt ấm áp dễ chịu lên.

“Như thế nào ngủ muộn như vậy?”

“Chân đau a.” Kim Phúc từ dưới nệm duỗi ra chân quơ quơ.

Thiết Mộc Ứng tỏ vẻ không thể làm gì được nhìn tiểu nữ tử này, đã thói quen nàng lấy cớ đau đớn, cuối cùng cũng chỉ muốn được ngủ lâu một chút.

“Làm gì vậy không tin ta? Ta ngày hôm qua đi theo các cư dân, tại trong ruộng đứng ba canh giờ! Điền nước lạnh, những lão nhân gia kia từng đều so với ta.”

“Đã nói với nàng bao nhiêu lần. . . .” Thiết Mộc Ung mày rậm nhú một cái, thanh âm lập tức tăng lên. “Nàng hôm nay thể lực tất cả đều không giống Kim Phúc lúc trước, không thể tùy tiện làm mọi việc.”

“Biết rồi a.” Kim Phúc đối với hắn nhếch miệng cười.

“Nàng biết rõ rồi mà còn cố phạm phải.” Thiết Mộc Ung hung hăng cắn nhẹ môi của nàng, liếc yêu.

Hắn xoay người lấy ra một hộp kim sang được, giơ lên chân của nàng đặt trên đùi, đau lòng bơi ở mấy chỗ tổn thương do giá rét mà hồng lên đau nhức.

“Ngứa.” Kim Phúc rút chân về, leo lên trên người hắn, trực tiếp ôm hắn bổ nhào xuống giường. “Chàng giúp ta cùng một chỗ ngủ.”

“Chúng ta cái này vừa nằm xuống, sợ bữa tối cũng không thể ra khỏi phòng dùng... . . .”

Thiết Mộc Ung bàn tay thăm dò vào vạt áo của nàng, bàn tay ấm áp đưa tới khiến nàng một hồi thoải mái rên rỉ, theo hắn đầu ngón tay qua lại vỗ về chơi đùa, nàng bắt đầu động tình, lần lượt yêu cầu hắn càng nhiều.

“Chúng ta cũng đừng xuất môn.” Nàng cắn cổ của hắn, cả người đè nặng hắn, tính trẻ con cho rằng như vậy có thể ngăn cản hắn xuất môn.

Hắn một cái quay người đem nàng đặt ở dưới thân, mục quang không thể rời đi hai gò má phồng hồng mỹ lệ của nàng.

“Buổi chiều không muốn đi xem tiến độ xây thủy đập? Nếu thủy đập thành công thì mùa hạ dòng nước chảy xuống rất dễ cho việc tưới tiêu, nàng hôm qua đi dò hỏi những nông dân đã phải chịu khổ một chút, như vậy nàng còn không muốn cùng ta ra ngoài đó xem tình hình thế nào sao?”

“Chúng ta đây nhanh chút ít. . . .” Nàng phùng má, đưa tay hất đặt ở ngực.

Thiết Mộc Ưng bật cười lên tiếng, nhin không được khi thấy nàng thẳng thắn liền rơi xuống hôn khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Hay là chúng ta đi sớm rồi trở về, ta sẽ cùng nàng suốt cả đêm. . . .” Hắn chấm dứt nụ hôn sâu, làm cho chỗ thân mật nhất của hai người chạm nhau, ám chỉ ban đêm sắp xảy ra vui thích.

Nàng nức nở nghẹn ngào một tiếng, nhìn hắn liếc, vờn hĩ hắn có thể cùng nàng lâu một chút, cũng chỉ hão nhận lệnh mà nhin.

“Kim Vượng nói chúng ta là ngu ngốc, có phúc không biết hưởng. Lên làm thành chủ, hắn mỗi ngày phải tác uy tác phúc (làm mưa làm gió) , ăn thịt uống rượu, làm gì công tác khổ vậy?” Nàng nói.

“Kim Vượng có tu hành của hắn, mà trợ giúp dân chúng Thiết thành có ngày tháng tốt lành có thể gọi đó chính là thời gian tu hành của ta.” Thiết Mộc Ưng nói ra, ôm thân thể của nàng lên làm chônàng tựa ở trước ngực của hắn. “Nàng hối hận trở thành người sao?”

“Không hối hận, nhưng ta hiện tại muốn tu hành .” Nàng không chút do dự nói ra.

“Vì cái gì?” Tim của hắn liền khẩn trương, sợ hãi nàng hối hận vì không ở lại Linh Sơn tu hành.

“Talúc trước không biết tu hành mục đích là gì, hiện nay ta biết rõ nếu có càng nhiều công lực, liền có thể làm cho càng nhiều người sống tốt. Thiết thành mặc dù không chiến tranh nhân họa, thế nhưng có nhiều người già, phụ nữ và trẻ em cần hỗ trợ.” Nàng nghiêm trang nói.

Thiết Mộc Ưng vuốt gò má nàng, vui mừng nhìn qua nàng hiểu chuyện rất nhiều.

“Đúng vậy, cho nên ta mới muốn lệnh cho các Đô hộ tổ chức tuyển ra một người đứng đầu ở mỗi địa phương, làm cho bọn họ có thể đối đại sự Thiết thành dễ dàng nắm bắt. Tựa như chức Thành chủ, người đứng đầu không nhất định phải truyền cho nhi tử, chỉ cần dùng người có đức kế nhiệm, Thiết thành liền có thể ổn định và hoà bình lâu dài.”

Kim Phúc lặng nhìn hắn, sau đó cho một cái thật dãi gáp.

“Chàng hiểu thì tốt rồi.” Mặt của nàng tại trên lồng ngực hắn xoa qua xoa lại. “Tạ chỉ muốn biết vì cái gì đã lâu rồi ta còn chưa sinh được oa nhi? Chẳng lẽ chúng ta giao hoan số lần không đủ nhiều sao?”

“Nàng.. . . .” Thiết Mộc Ưng mở mắt to nhìn nàng, vẫn bị lời của nàng làm cho đỏ mặt tới mang tai.

Ngoại trừ số ít mấy ngày bên ngoài, bọn họ cơ hồ là hàng đêm hoan ái, như vậy cũng coi như giao hoan không đủ sao?

“Haha, lại mặt đỏ.” Kim Phúc đến giật nhẹ lỗ tai đỏ lên của hắn, cười hì hì ngồi vào bên giường nói ra: “Kỳ thật không có oa nhi cũng không sao, trong phủ thiết nhiều hài tử đủ cho ta vui đùa rồi. Tà thích cùng bọn họ chung một chỗ, ta hôm qua vẫn cùng Tiểu Tam cùng mấy người nữa chơi rất vui.”

“Chắc công trời vẫn chưa muốn nàng có oa nhi, bởi vì nàng chính mình nếu có một oanhi, như thế nào chiếu cố oa nhi khác.” Lão Thiên đã giúp bọn họ bên nhau, nên hắn không dám nhiều hơn nữa hy vọng xa vời.

“Haha a.” Nàng cười ngây ngô nhìn lại hắn.

“Nàng như thế nào luôn vô ưu vô tư như thế?” Hắn cười xoa quai hàm nàng.

Kim Phúc nguyên bản muốn ngủ, động tác thả lỏng xuống, nàng nhú mào, khuôn mặt bên phải xoay, bên trái xoay.

Nàng nghiêm túc nghĩ nửa ngày sau, vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía hắn, hỏi: “Tay cũng vậy không biết. Như vậy không tốt sao?”

Thiết Mộc Ứng cười to lên tiếng, bưng lấy gương mặt của nàng, đối với nàng nói: “Đương nhiên tốt, nàng cái gì cũng tốt.”

Kim Phúc cũng nở nụ cười, nàng ôm cổ của hắn, cắn môi của hắn, học theo ngữ khí của hắn nói ra: “Chúng ta hôm nay có thể sống cùng một chỗ, như thế cũng đủ hạnh phúc, có hay không có oa nhi không quan trọng, đúng không?”

“Đúng.” Thiết Mộc Ứng cười ôm thân thể của nàng, trong đầu lại đột nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu. “Nàng.nàng nguyệt sự bao lâu rồi không có tới?”

Kim Phúc đến trường lớn mắt, kỳ quái nhìn hắn. “Ta làm sao biết? Chuyện này phiền toái như vậy. Có thể không đến là tốt nhất, “

Thiết Mộc Ứng nhìn qua nàng, trống ngực tim đập đột nhiên dồn dập. Nếu như hắn nhớ không lầm, nguyệt sự của nàng tựa hồ gần hai tháng không có tới. Hắn đột nhiên cúi ôm lấy nàng, đem nàng đưa tới trước bàn trang điểm.

“Ma mau rửa mặt xong, ta mang nàng đi tìm đại phu.”

“Tam mới không cần xem đại phu.” Nàng vừa nghĩ tới đại phu liền nghĩ đến thuốc đắng, lập tức liền nhú mào, le lưỡi, chính là không muốn nghe lời.

“Xem xong đại phu, ta mang nàng đi xem ảo thuật xiếc trên đường.” Hắn nhanh nói nói, khuôn mặt bởi vì hưng phấn mà đỏ bừng lên.

“Nuốt kiếm? Phóng hỏa? Mứt quả?” Nàng trừng lớn mắt, nhếch miệng cười.

“Cái gì cũng có.”

Thiết Mộc Ứng thay nàng đổi lại xiêm y, mặc lên áo khoác Tuyết Hồ, không thể chờ đợi được lôi kéo tay của nàng nhanh đi ra cửa phòng.

Hiện giờ hết thấy mọi việc đều tốt, nhưng nếu có thêm một việc tốt nữa thì

Rất rất tốt a!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-yeu>